

VEZÉRCIKK

A restség • *Bérczes Lajos*

1999-ben Krisztus visszajövetelének várása a vezérgondolatunk. Ebbe a gondolatkörbe tartozik a talentumokról szóló példázat is, amelyet bibliaolvasó vezérfonalunk szerint márc. 21-én olvastunk (Mt 25,14–30). Az igeszakaszból az egy talentumot kapott, az úgynevezett rest szolgálka kapcsán szeretnék megosztani néhány gondolatot.

A reábízott érték sem volt túl kevés (kb. 35 kg ezüst). Ez megfelelt 3000 kos vagy 100 rabszolga árának, illetve egy napszámos tízévi bérének.

Mi okozta bukását, mi vezérelte gondolatait? Azt mondja magáról, hogy félt, és rosszat gondolt uráról, „tudtam, hogy kérlelhetetlen vagy...”. Ez a két, egyébként összefüggő dolog, bénítóan hatott rá. Magatartásában felismerhető az önzés is. Azt tette, ami a legkisebb veszélyt jelentette számára. Féltve őrizgette a kapott kincset, hogy ura visszajövelekor hiánytalanul tudja felmutatni.

Az Istenről alkotott hamis kép – hozzá hasonlóan – minket is megbéníthat. Erre utal, ha tetteink rangsorában fontosabb helyre kerül a nekünk adott drága kincs, az üdvösségünk megőrzése, mint annak kamatoztatása.

Ura így jellemzi őt: „gonosz és rest szolgálka”, tudta, hogy mi az akaratom, és mégsem cselekedted. Ebben a minősítésben igen elgondolkodtató az, hogy a restség, a lustaság, a dolgok halogatása, a kifogások keresése önmagában is elég arra, hogy ajándékba kapott drága kincsünket elveszítsük. Kevés, ha tudjuk, mit kellene tenni, fontos, hogy felülkerekedve minden akadályon, meg is tesszük azt. A rest ember mindig talál megfelelő kifogást, hogy az adott esetben miért nem tudta tenni azt, amit egyébként jónak tartott. A motivációk között itt is jól felismerhető az önzés. Amikor valamit nem teszünk meg vagy másra hagyjuk, akkor a magunk önző szempontjai szerint a leghelyesebben járunk el. Ebből a szempontból tökéletesen igazunk van. Nem a mérlegelés helyességével, hanem azzal van a baj, hogy mi szerint mérlegelünk. Az Úr látja a félelemnek, a bénaságnak az okát, és nem szegény, félénk, hanem gonosz szolgának minősít.

Mit tehetünk, ha felismerjük magunkban a restség, a cselekvésképtelenség tüneteit és el akarjuk kerülni az egyértelműen elmarasztaló ítéletet? A megoldás kulcsát az 1Jn 4,17–18 versekben olvashatjuk. Ha teljessé lesz bennünk a szeretet, ami kiűzi a félelmet, ez bizodalmat ad az ítélet napjához. A szeretet megváltoztatja motivációnkat, önzetlenné tesz. A szeretet Isten ajándéka, és Jézus Krisztus váltsága által lett minden ember számára elérhetővé. Azáltal lesz teljessé, ha Szelleme által maga Isten vesz lakozást bennünk (1Jn 4,12), mert „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által”(Róm 5,5). Szelleme által megtörik a gonoszság és a félelem. A tunyaság és a restség ellen azonban naponként nekünk kell felvenni a harcot. Ha motivációinkban ismét felismerjük az önzés vagy a félelem jegyeit, menjünk a forráshoz és teljesedjünk be újra és újra Szentlélekkel. Az Úr adjon erőt és bátorságot cselekedni akarátát, alkalmas és alkalmatlan időben kamatoztatni az örömezenetet.

TANÍTÁS

Gondolatok az imádatról • DNT

Sátán egyik legalattomosabb támadása az emberrel szemben, hogy beszennyezi és eltorzítja azokat a fogalmakat, melyeknek valódi ismerete világosságot teremthet az ember és Isten közötti kapcsolatban. A megtévesztés már az Édenben elkezdődött és a Sátán végleges kárhozataig tart (leszámítva az 1000 év „börtönt”). Ilyen fogalmak többek között pl. a *szellem*, *imádat*, hatalom, tánc, *rajongás*, stb. Ha sikerül egy bizonyos valóságot jelentő kifejezést eleve terheltté, elítélő hangzásúvá tennie, akkor az emberek képesek lesznek csak negatív megközelítést érteni rajta. S hogy a jelentéstartalom pozitív oldalát is ki lehessen fejezni, ahhoz egy új fogalmat kell kitalálni, ill. alkalmazni. Ez pedig azt eredményezi, hogy ezen „újítás” során eltűnik az igazi jelentéstartalom. Vagyis nem azt értjük rajta, amit valójában kellene. Emiatt nem a leghelyesebb következtetésre jutunk. Ez pedig torzulásokat eredményez a gondolkodásmodunkban és a cselekvésünkben. Meggyőződésem, hogy „önmagában semmi sem tisztátalan” (Róm 14,14), és az eddig negatív előjeles fogalmakat – megváltoztatásuk helyett – meg kell szentelni. Amit a Sátán elvett tőlünk, azt visszavesszük! Miért félünk pl. a *szellem* kifejezéstől? Azért, mert lelkünk ellensége gondoskodott arról, hogy még véletlenül se értsünk ezen valami jót. Szinte valamennyien előbb találkoztunk a spiritizmus-, a fák-, füvek-, a mitológiák- és a várkastélyok kísértetszellemivel, mint azzal, amit Jézus mondott a samáriai kútnál, hogy „az Isten Szelleme”. (Jn 4,24 Csia-, Vida-ford.). A legtöbb bibliafordításban elsősorban a szellem szó „terheltsége” miatt alkalmazzák, mintegy szinonimaként a „lélek” szót. Pedig a szavak önmagukban semlegesek. A gondolkodásunkban azonban hozzáragadt a negatív előjel, s sokan úgy érzik, ezeket még kiejteni is vétek. Az igazi megoldás azonban az elme megújulása. Szükséges kitisztítani elménkből, memóriánkból a fogalmakhoz tapadó szentségtelen tartalmat. Ki kell emelni a szentségtelenből, a közönségesből, és meg kell szentelni. Ugyanis az összes szellemet Isten alkotta. Még azokat is, amelyek most gonoszak. Eredetileg jónak, dicsőségesnek, pozitívnak rendelte őket. Isten Szelleme, minden szellemek alkotója és forrása. Ő ezeket a szellemeket nem gonoszok teremtette, de szellemnek alkotta őket, olyan létállapotúnak, mint amilyen Ő maga. Egészen Lucifer bukásáig csak egyfélék léteztek, mégpedig az Isten királyságához tartozó, engedelmes, szent, szellemi lények. A bukáskor került a negatív előjel a nevük és a természetük elé. Tehát, ha félünk a szellem szótól (mert az számunkra csak a gonoszokat jelentheti), akkor Isten természetét sem tudjuk igazán felfogni. Hadakozásunk fegyvereivel azonban lerontjuk az elméleti akadályokat, magaslátokat, okoskodásokat, mert ezek elzárnak az Isten megismerésétől. (2Kor 10,4–5) Ha ezt nem tesszük, akkor a Sátán elérte a célját a bemocskolással. Vissza kell tehát hódítani az ördögtől az elbitorolt dolgokat.

A Sátán Isten *nevét* is nagy erővel igyekszik bemocskolni. Hamarabb és többször hallhatjuk Isten nevét káromkodásban, mint a dicséretekben és az áldásokban. Pedig Isten akarata az, hogy az Ő nevével áldást mondjanak. Nos, akkor cseréljük el Isten nevét valami olyanra, amit az ördög még nem mocskolt be?! Soha! Hát akkor mit teszünk?! Megszenteljük ezt a szent nevet! Mert a mennyben igen szent az Ő Neve!

„Szenteltessék meg a Te Neved, és jöjjön el a Te országod...”

Hasonló terület az *imádat*. Hamarabb találkoztunk életünk során a bálványimádással, a pénzimádattal, az *imádott* gyermekkel..., mint azzal, hogy Isten keresi azokat, akik Őt szellemben és igazságban *imádják*. Mi természetesen *tudjuk* azt, hogy csak Istent szabad imádni. De már azon is komoly vitákat nyitunk, hogy szabad-e a Szent Szellemet imádni, vagy csak az Atyát és Krisztust. Jóllehet, már a legelső keresztény hitvallásokban világossá vált a Szent Szellemmel kapcsolatban, hogy Ő az, „...akit ugyanúgy imádunk és dicsőítünk,

mint az Atyát és a Fiút.” A tökéletes Istennek azonban nem okoz ez akkora gondot, mint a „tükör által homályosan látó”, és a „rész szerint ismerő” hívőknek. A Szentháromságban egység van. Nem osztozkodás! Valójában az történik, hogy míg a szavakon lovagolunk, maga az imádat elmarad. Az imádat nem az ember lelkének (értelem-érzelem-akarát) a cselekedete, és nem is a testé. Csak szellemünk képes az imádatra.

A Jak 4,5-ben az áll, hogy Isten „feltékenyen” magának kívánja a Szellemet, akinek bennünk szállást adott. A testünk a Szent Szellem temploma (1Kor 3,16). Embervoltunkból eredően, szellemi természetűek, azaz istenképűek vagyunk. A szellemünket újjászületésünkig az ördög tartja uralma alatt. Az újjászületéskor azonban „gazdacseré” történik. Ettől fogva bennünk a Szent Szellem lakik. „Maga a *Szent Szellem* tesz bizonyosságot *a mi szellemünkkel együtt* arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk” (Róm 8,16). A Szent Szellem a mi szellemünkkel szétválaszthatatlanul összefonódik bennünk. Élek többé nem én, de él bennem a Krisztus a Szent Szellem által. És Isten vágyva vágyódik, kívánja pozitív feltékenységgel a bennünk lakozó Szellemet, amely teljesen egy a sajátunkkal. Az ember valójában csak azt a szellemi lényt képes imádni, amelyikkel a saját emberi szelleme összefonódott. „Nem szolgálhattok egyszerre két úrnak.”

„Imádni” azt jelenti, hogy:

– *istenként tisztelni* (istenként, azaz: ő a legtökéletesebb. A Sátán éppen az „isten”-cím megszerzéséért lázadt fel a mennyben. Levettetése óta imádókat keres magának. Még Jézust is megkörnyékezte ez ügyben, kedvező viláгурalmi pozíciót felajánlva e „csekély szívességért”.)

– *rajongva szeretni* (rajongva = buzgón, elfogultan, ámulattal, lelkesedve), (szeretni = Jn 15,10 → szeret és/mert engedelmes)

– *leborulva hódolni*, imádni csak a szellemünk képes. Természetesen ennek a szellemben történő imádatnak vannak megnyilvánulásai a lelki és a testi síkokon. A szellemből kiinduló imádat azt jelenti, hogy az élő Isten és a bennünk lakozó Szellem „találkozik egymással”. A mi Szellemünk istenként tiszteli Őt, rajongva szereti, leborulva hódol Előtte. Ezzel együttműködve az elménk meghajol és hódol Neki. Az érzelmeink megtelnek Iránta való rajongó-buzgó-égő szerelemmel. Akaratunk azonnali engedelmességre szokik. Egész testünk átáll arra, hogy mint jó templom, csak az Ő céljait valósítsa meg. Többé nem „e parázna, elfajult nemzetség” kulturális-vallásos igényeit elégíti ki, hanem az odafent levőket veszi figyelembe cselekvéseiben. Az imádás (görögben *proszküneo*, küneo = csókol) természetfeletti módon való bensőségességet, intimitást jelent az imádó és az imádott között. Egy csodálatosan mély valóságot, melyet akkor is nehéz szavakban kifejezni, ha sok-sok imádó formulát ismerünk.

Isten, eredeti szándéka szerint, ennek a természetfeletti összekapcsolódásnak a földi modelljéül adta a szent házasságban élő felek áldott életközösségét. Csodálkozunk ezek után azon, hogy az ördög miért mocskolta be a szerelmet, a szexualitást, a hűséget? Csodálkozunk azon, hogy a trágárságok között miért szerepelnek oly nagymértékben a szexualitást közönségessé alacsonyító kifejezések? Hogy miért árasztja el a világot az erotikus szenny? Csodálkozunk azon, hogy miért kongatják a vészharangot a házasság intézménye fölött? Csodálkozunk azon, hogy lassan nem tekintik normális embernek azt, aki istentelenségnek gondolja a homoszexualitást? Csodálkozunk azon, hogy ha keresztény templomban Isten áldását adják a homoszexuális házasságra...? Az ördög „csupán” agymosást végez a világban. Megvakítja a gondolkozásukat, hogy meg ne lássák a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát (2Kor 4,4). Ha be van mocskolva a szent tartalom, akkor nem tudjuk tisztán fogadni a használt képet.

Mennyei Atyánk az Ő imádatába áldásokat rejtett el, és keresi azokat, akik elveszik ezt. Ezek az áldások zömmel az egész emberiségnek szánt – s nem csupán magán – áldások. Ezek az áldások válaszok az emberiség mai kérdéseire. Isten keresi azokat, akik az Ő színe elől

elhozzák ezeket az áldásokat. Kellenek olyanok, akik készek és képesek bemenni a szellem általi imádaton át az Atya trónja elé, és onnan kihozzák az embereknek szánt ajándékokat. Ők az Isten szolgálói. Nem az az Isten szolgálója, aki sűrög-forog az Úr ügyéért, hanem az, aki ott van az Ő keze ügyében. S ha az Atya azt mondja: „gyere ide és tedd meg ezt”, meg is teszi. Vagy ha elküldi amoda, az – mivel ott van és hallja – elmegy. A „hatalom alá vetett ember”, aki teljesen az Ő hatalma alá rendeli magát, az az Isten szolgálója. De ez csak a szellemben és igazságban való imádat folytán történik meg. Isten imádókat keres, nem imádkozókat. Sok az imádkozó ember. Sokan kérnek, könyörögnek, közbenjárnak, hálát adnak, megköszönnek, bűnvallást tartanak. És nagyon jól teszik, komoly áldásokat nyernek emiatt. Ezek közül kerülnek ki az igazi imádók. Akik időt szánnak arra, hogy már ne csak az imalistájukat imádkozzák végig, hanem belemerüljenek az Atya szerelmébe. A legigazibb válaszokat ebben az elmerülésben lehet kapni. Ebben az imádat kapcsolatban az Isten tökéletes személye megelégtíti a személyiségünket. Amikor hódolunk Előtte, akkor töltjük be eredeti életcélunkat, ti. azért fogadott fiainak, hogy magasztaljuk az Ő dicsőségét (Ef 1,6) Amikor gyönyörködünk az Úrban, akkor adja meg a szívünk (nem a szemünk-szánk-fantáziánk) kéréseit. És eközben jön el az Ő országa közénk – nem beszédben, hanem – erőben és hatalomban. Jézus a mennybemenetel napján megkóstoltatta tanítványaival a menny ízét. Lk 24,50–52: „...felemelte kezét és áldotta őket. Miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük és felvitetett a mennybe. Azok pedig leborulva imádták őt.” Jézustól jön az áldás, az övéitől megy az imáadás. Az áldás nem néhány szavas zárszó volt, hanem gazdag üzenet a jövőjükkal kapcsolatban, telve bátorítással, próféciákkal (pl.: 1Móz 48–49. rész), külön-külön mindegyikre vonatkozóan. Miközben hallgatták, megteltek a kapott áldással, befogadták a szívük mélyébe, teljesen azonosultak azzal. Elárasztotta őket hálával, örömmel, tettekkészséggel, hittel, bátorsággal, erővel, csodálattal, szeretettel, ... és teljes lényükkel leborultak és imádták (proszküneo) Őt. „csókoljátok (küneo) a Fiút..., mind boldog, aki hozzá menekül” (Zsolt 2,12).

Az angyalok pedig egy különös ígéretet tettek a tanítványoknak: „...ez a Jézus ... úgy jön el, ahogy láttátok Őt felmenni a mennybe” (ApCs 1,11). Természetesen ezt úgy értjük, hogy egyszer csak megjelenik az ég felhőiben. Várjuk is az Ő megjelenését. Azonban van ennek egy másik mondanivalója is. Ő elment az áldásmondás és az imádat közben. És „megérkezik” az újabb áldással imádatunk közben. Amikor mi, az Ő népe szellemben és igazságban imádjuk, akkor valósul meg az országa itt a földön úgy, mint a mennyben. Olyankor adja meg szívünk kéréseit: küld munkásokat az aratásba, növeli a hitünket, betölti a szükségeket gazdagsága szerint, kegyelmi ajándékokat osztogat, ad némelyeket apostolokul..., Isten ujjával ördögöket űzünk ki..., mert biztonnal eljött közénk az Isten Országa. Ez pedig nem a távoli jövő. Nem „akkor ... majd”, hanem „olyankor ... amikor”. Vagyis bármikor, amikor ily módon leborulva imádjuk Őt.

A szavak csupán szavak. Jelentésük és jelentőségük változik a kultúrával. Nemzedékek váltják egymást. A Sátán mindig alkalmazkodik az újabb generációkhoz. Imádókat keres. Tudja, hogy már csak kevés ideje van hátra. Egyre erősíti az emberiség elleni támadásait. Szeretne még több imádót magának. Azért, hogy kiszipolyozza belőlük még azt a maradék kis jót is. Bajban van, mert a Szent Szellem „túl sok” ember számára közvetíti a megtérés kegyelmét. Olyanok, akik egész életükben az ördögöt szolgálták, tömegével cserélik le a halálos ágyukon régi gazdájukat. Túl erős a Szent Szellem meggyőző hatalma. Túl kevés emberben bízhat Sátán, mert állandó a „veszélye” annak, hogy az utolsó pillanatban régi hívei faképnél hagyják. Bajban van, mert „az Úr feltúrte szent karját, s erőt övedzett fel”. Bajban van, mert Isten nem idomult a kultúrákhoz, sem a generációkhoz. Nem hagyta el a helyét, nem kapkod hívek után. Nem hajtja a kényszer arra, hogy minél több imádót szerezzen magának. Az Ő helyzete örök. Őt akkor sem lehetne leváltani isteni pozíciójáról, ha az egész világ ellene szavazna. Isten teljesen nyugodt, uralja a káoszt. Hiszen az apát nem lehet

leváltani az apaságából, az anyát nem lehet leváltani az anyaságából, az alkotót sem lehet leváltani. Nem mondhatja a teremtmény az alkotójának, hogy nem is te vagy az alkotóm. Istent éppen ezért bárki megtalálhatja, aki keresi az alkotót, a létezés forrását. Mert Isten is keresi azokat, akik Őt keresik. És meg is jutalmazza azokat, akik Őt keresik. Isten nincsen bajban. Minden terve szerint megy. Imádókat is azért keres, mert még többet akar nekik adni. Vágyódik arra, hogy még több emberre áraszthassa rá szeretetét és dicsőségét. Egészen az övéi között akar lenni. Mi pedig egészen megszenteljük magunkat, megtisztítjuk elménket, indítékainkat, és egyre növekvő istenfélelemmel belépünk az Ő erőterébe.

Zűrzavar a gyülekezetben • *Derek Prince*

Az utóbbi időben különös, újnak tűnő jelenségről érkeznek beszámolók egymástól távol működő keresztény csoportoktól. Különböző korú és társadalmi háttérű hívőkön lesz úrrá olyan hosszan tartó, kitörő nevetés, amelynek nincs nyilvánvaló oka. A hívők néha úgy viselkednek, mintha részegek lennének. Ez gyakran ragályosnak tűnik: akik megtapasztalták, láthatóan „átadják” másoknak, sőt a különleges nevetés egyidejűleg nagyobb csoportokat is megragadhat. A különféle felekezetekben a szolgálók és a laikusok közül egyaránt sokan a hatása alá kerültek. Némelyek arról tesznek bizonyosságot, hogy a nevetés ösztönzőleg hatott a hitükre és közelebb vitte őket az Úrhoz. Mások szkeptikusabbak, és az ilyen megtapasztalásokat az ellenség csalásának tekintik.

Gyakran felteszik nekem a kérdést: hiszem-e, hogy a Szent Szellem olykor hosszan tartó, kitörő és látszólag ok nélküli nevetést produkál az emberben. „Hinnem kell – válaszolom ilyenkor –, mivel én így kaptam üdvösséget, több mint ötven évvel ezelőtt.”

1941 nyarán a brit hadsereg egyik egészségügyi egységét – melynek én is tagja voltam – a yorkshire-i Scarborough (North Bay) hoteljében szállásolták el. A szállodából minden bútort és felszerelést kirámoltak, az ágyaink egyszerűen szalmával tömött matracok voltak.

Mialatt Scarborough-ban tartózkodtam, pünkösdi keresztényekkel kerültem kapcsolatba. Ők szembesítettek velem, hogy szükségem van Krisztusra, mint személyes Megváltómra. Abban az időben névlegesen az anglikán felekezethez tartoztam, de önként soha nem mentem a gyülekezetbe. Egészen addig nem is hallottam a pünkösdiekről, és fogalmam sem volt róla, hogy mit hisznek és milyen emberek.

Ennek ellenére körülbelül kilenc hónappal korábban elkezdtem olvasni a Bibliát – az elejétől a végéig. Nem volt vallásos indíttatásom, a Bibliát pusztán filozófiai műnek tekintettem. Hivatásos filozófusként tudományos feladatommak éreztem, hogy megértem, mi a Biblia mondanivalója. Scarborough-ban érkeztem el a Jób könyvéhez, de ez gyötrelmes feladat volt számomra!

Krisztus állításaival szembesülve egyik éjjel 11 órakor úgy döntöttem, hogy addig imádkozom, amíg valami nem történik. Fogalmam sem volt róla, hogy mit várhatok, mi történhet velem. Körülbelül egy órán át hiába küszködtem, hogy valami értelmes imádságot kialakítsak. Aztán éjfél körül különös jelenlétre lettem figyelmes, és azon vettem észre magam, hogy azt mondogatom egy ismeretlen személynek, amit Jákób mondott, amikor az angyallal tusakodott Pénielnél: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet” (1Móz 32,26). Többször is elismételtem ezeket a szavakat egyre nagyobb nyomatékkal: „nem engedlek el, nem engedlek el...” Majd ezt mondtam ugyanannak az ismeretlen személynek: „Add, hogy egyre jobban szeresselek!” Amikor az utolsó szavakhoz értem, újra elkezdtem ismételtetni: „egyre jobban, egyre jobban, egyre jobban...” Ennél a pontnál egy láthatatlan erő szállt rám, és a padlón találtam magam a hátamon fekve, karjaimat a levegőbe emelve, és még mindig ezt mondogattam: „egyre jobban, egyre jobban, egyre jobban...” Kis idő múlva szavaim mély zokogássá változtak, amely a hasamból jött fel az ajkaimon át, és görcsösen rázta az egész testemet. A zokogást nem olyasvalami okozta, amiről az értelmem tudott volna.

Nem éreztem magam bűnösnek.

Körülbelül félóra elteltével – az akaratom bármilyen megnyilvánulása nélkül – a zokogás nevetéssé változott. Sem a sírásra, sem a nevetésre nem volt tudatos okom. A nevetés – csakúgy, mint a sírás – a hasamból áradt. Egészen szelíden indult, és fokozatosan egyre hangosabb lett. Az volt a benyomásom, hogy egy nevetéstengerbe merültem, ami az egész szobában visszhangzik.

Ekkor a velem egy helyiségben lakó katona felébredt, és a földön fekvé talált rám, amint alsó ruhában, kezeimet a levegőbe emelve harsányan nevetek. Ahogy felkelt a matracáról, meglehetősen reménytelenül, biztos távolságot tartva kétszer-háromszor körbejárt, és végül ezt mondta: „Nem tudom, mit csináljak veled. Úgy gondolom, nincs értelme, hogy leöntselek vízzel.” Egy hallhatatlan hang válaszolt bennem: „Ezt még a víz sem tudná leállítani!” Halványan emlékeztem rá, hogy évekkor korábban hallottam a gyülekezetben, hogy nem szabad káromolni a Szent Szellemet. Minden természetes érvelésem ellenére tudtam, hogy ami bennem van, az a Szent Szellem. Hogy ne botránkoztassam meg a barátomat, hasra fordultam és nagy nehezen a matracomhoz másztam. A fejemre húztam a takarót, majd egyfolytában csendesen nevetve elaludtam.

Másnap reggel egy bámulatos tényre ébredtem: teljesen más ember lettem. Soha többé nem jött ki a számon káromkodás. Az imádkozás sem volt többé erőlködés számomra: olyan természetes lett, mint a lélegzés. Még egy pohár vizet sem tudtam meginni anélkül, hogy egy pillanatra meg ne álltam volna hálát adni Istennek.

Hat órákor szokás szerint a kocsmába mentem egy italtra, de amikor az ajtóhoz értem, a lábam hirtelen a földre gyökerezett – egyszerűen nem akart bevinni a kocsmába. Ott álltam a lábaimmal vitatkozva, amikor legnagyobb meglepetésemre rájöttem, hogy már nem érdekel az, amit a kocsmá tud nyújtani. Megfordultam és visszamentem a szálláshelyemre.

Ott ismét kinyitottam a Bibliámat, hogy folytassam az olvasást, és ekkor fedeztem föl a legcsodálatosabb változást: a Biblia egyik napról a másikra teljesen új könyv lett számomra. Olyan volt, mintha csak két személy lenne a világmindenségben – Isten és én. A Biblia maga Isten volt, aki egyenesen és személyesen hozzám beszélt. Ez azóta sem változott, és egyaránt igaz az Ószövetségre és az Újszövetségre.

Véletlenül a 126. zsoltár 1–2. verséhez lapoztam: „Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel...” Ennél a pontnál megálltam. Pontosan ez történt velem is – gondoltam. Nem én nevettem. A szám valamilyen más forrásból lett megtöltve nevetéssel.

Ahogy tovább elmélkedtem ezen, megláttam, hogy Isten népe ezzel a különös, természetfölötti nevetéssel fejezi ki örömét és izgatottságát a rabságból való szabadulás során. A Jób könyvéhez visszatérve egy másik íráshellyel is találkoztam, ami láthatóan ugyanerre a furcsa jelenségre utal: „Ímé az Isten nem veti meg az ártatlant... Még betölti szádát nevetéssel és ajakidat vigassággal” (Jób 8,20–21). Itt is azt láttam, hogy a nevetés nem az ember saját akaratából származik, hanem magától Istentől. Ráadásul ez a vers arra is biztosítékot adott, hogy „nem vagyok elvetve” – vagyis Isten elfogad.

Ahogy tovább olvastam a Bibliát, a Zsoltárok könyvében felfedeztem, hogy maga Isten is nevet. Észrevettem, hogy ez a nevetés nem egy mulatságos jelenségre adott reakció – mint ahogy azt Nyugaton gondolnánk. Isten nevetése az ellenségei fölött aratott teljes diadal kifejeződése. Amikor a földi uralkodók úgy döntenek, hogy elutasítják Isten kormányzását, hogyan válaszol Isten? „Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket.” [Az angol fordítás szerint: „Az egekben lakozó nevet: az Úr nevetés tárgyává teszi őket.”] Amikor a gonosz az igazak ellen tervet sző, Isten reakciója ugyanaz: „Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja.” (Zsolt 37,13)

Az 59-es zsoltár életszerűen bemutatja a megtéretlen embereket – és az Úr itt is ugyanúgy válaszol: „Te pedig, Uram, nevedet őket, és megcsúfolod [vagy „nevetés tárgyává teszed”]

mind e pogány népet.” (Zsolt 59,9) Amikor az igazak látják Isten visszavonhatatlan ítéletét a gonoszokon, természetes, hogy ők is úgy reagálnak, mint maga Isten: „És látják ezt az igazak és félnek és nevetnek rajta.” (Zsolt 52,8)

A Biblia fényében még valamit megértettem abból, ami velem történt. Felismertem azt a személyt, akit arra kértem, hogy áldjon meg engem. Ez a Názáreti Jézus volt – ugyanaz a személy, akivel Jákób találkozott Pénielnél. Jákób a megtestesülése előtt találkozott vele, én pedig a feltámadása után.

Nem találtam más magyarázatot az ezzel kapcsolatos igehelyekre. Az a személy, akivel Jákób találkozott, ember és Isten volt egyszerre – és angyal is, vagyis küldött, Istentől az emberekhez. (Lásd 1Móz 32,24–30; Hós 12,3–4.) Csak egyetlen személy létezik az univerzumban, aki megfelel ennek a leírásnak: az, aki eljött a Földre emberi formában Názáreti Jézusként.

Egyik este, körülbelül tíz nappal az Úrral való első találkozásom után, a hátamon feküdtem a matracon, és elkezdtem egy ismeretlen nyelven beszélni, amely úgy hangzott számomra, mint a kínai. Ismét visszaemlékeztem valamire halványan, amit a gyülekezetben a „más nyelveken szólás”-ról hallottam. Tudtam, hogy valahogyan kapcsolatos pünkösöd napjával. Először bátortalanul és tévovázva szóltam, de amikor elengedtem magam, a szavak áradása szabad és erőteljes lett. Ebben az esetben sem én voltam a kezdeményező. Egy erőteljes belső erőre reagáltam, ami nagyon különlegesen jött – mint korábban a nevetés – a hasamból.

Másnap este ismét azon vettem észre magam, hogy egy ismeretlen nyelven beszélek, de ez nyilvánvalóan különbözött attól a nyelvtől, amelyen előző este szóltam. Ez alkalommal azt vettem észre, hogy a szavaknak feltűnő költői ritmikája van. Pár pillanatnyi csend után angolul szólaltam meg, de a szavakat nem én válogattam, tartalmi szintjük pedig jóval meghaladta az értelmemet. Úgy tűnt, ezeknek is olyan ritmusa van, mint az előbb ismeretlen nyelven szólt szavaimnak. Ebből arra következtettem, hogy az ismeretlen nyelven elhangzottakat tolmácsoltam angolul.

Egy rövid szakasza annak, amit angolul mondtam, kitörölhetetlenül az emlékezetemben marad. Élénk képekben vázolta fel Istennek az életemre vonatkozó tervét. Több mint ötven év távlatából visszatekintve látom, hogyan teljesedett be (és teljesedik még most is) folyamatosan Isten terve az életemben.

Ezáltal a visszatekintés által természetfölötti nevetésemet is új módon értettem meg. Bármennyire is eltért a megszokottól, bebizonyosodott róla, hogy Isten ezt rendelte számomra ajtónak, hogy belépjek rajta egy életre szóló hitben járásra. Azt is ennek köszönhetem, hogy megszabadultam a társadalmi háttérrel és kultúrámmal előzetesen kialakult nézeteimről, amelyek gátolhatták volna további szellemi fejlődésemet.

A Mt 12,33-ban Jézus azt állítja, hogy minden szellemi megtapasztalás végső próbája ez: „gyümölcséről ismerik meg a fát”. Meg kell hát kérdeznem magamtól: milyen gyümölcse lett különös megtapasztalásomnak? Lehet erre tárgyilagos választ adni?

Igen. Annak az élménynek egy olyan megtért élet lett a gyümölcse, ami a bűnből az igazságba, az okkultizmus agnosztikus kóstelgálásából abba a Jézus Krisztusba vetett hitbe fordult át, akit az Írások is kijelentenek – egy olyan élet, amely jóval több mint ötven éve gyümölcsözik Isten országa számára. Bizonyos tehát, hogy nem valamiféle önszuggesztió átmeneti eredménye volt vagy pusztán érzelmi szeszély.

Az évek során időről időre megújuló élményekben részesültem a természetfölötti nevetésből. Láttam más hívőket is, akiket Isten hasonló módon érintett meg, de ez sohasem kapott központi helyet a tanításomban. Úgy találtam, hogy az ilyenfajta nevetésnek szinte mindig kettős hatása van: tisztító és szívdertő. Időnként olyan csodák történtek közben, mint a fizikai gyógyulás vagy a depressziótól való szabadulás.

A helyes megítélés gyakorlása

A természetfölötti nevetés megtapasztalása több mint ötven éve történt velem egy katonai szálláson. Úgy tűnik, mostanában különböző helyeken hasonló megnyilvánulások fordulnak elő sok keresztény csoportban. Azt hallottam egy szolgáló barátomtól, hogy Szibériában olyan keresztények között tört fel spontán módon a harsány nevetés, akiknek nincs kapcsolatuk a Nyugattal. Európa különböző részeiről hasonló beszámolók érkeztek. Újabban más, szokatlan megnyilvánulásokról is beszámolnak – köztük olyanokról is, amelyek pozitív értelemben bizarr hatásúak. Nagy-Britanniában ez az új mozgalom nyilvánvalóan Londonban kezdődött, majd továbbterjedt sok más helyre.

1992 nyarán, miközben Kensington Temple-ben szolgáltam, a feleségem, Ruth kapott egy prófétikus kijelentést, amelyet a pásztor engedélyével elmondott a gyülekezetnek. Az Úr egyes szám első személyben szólt. A következőképpen kezdődött az üzenete: „Én vagyok az Úr. Úgy döntöttem, hogy meglátogatom Londont. Fogadjatok hálaadással és dicsérettel. Tiszteljenek engem istenfélő magatartással. Egyetlen emberi lény sem kaphat semmi dicsőséget. Minden dicsőség az enyém, és nem osztozom senkivel.”

Négy fontos dolgot kell megfigyelnünk ezzel kapcsolatban. Először is: az Úr a saját, „szuverén” döntését nyilvánította ki. A döntés nem azon múltott, hogy a londoni emberek betöltenek-e bizonyos feltételeket. Másodszor: az Úr arról beszélt, hogy „meglátogatja” Londont. Ami most zajlik, annak valószínűleg a legpontosabb megnevezése a „meglátogatás”. Korai volna még „ébredés”-ről beszélni. Harmadszor: Isten az ő népétől elvárja, hogy „istenfélő magatartás”-sal reagáljon. Negyedszer: „minden dicsőség” az Úré kell hogy legyen. Az utóbbi időben sokan tettek fel nekem kérdéseket – elsősorban Nagy-Britanniában – arról, hogy miként kell értékelnünk ezeket az új és ismeretlen fejleményeket, és hogyan reagáljunk rájuk. Mindeztidáig személyesen még nem voltam kitéve a jelenlegi eseményeknek, ezért csak néhány általános alapelv felvázolására fogok szorítkozni, amelyek különböző szituációkban alkalmazhatóak.

Mindenekelőtt azt kell felismernünk, hogy egy megtapasztalás szokatlan – vagy akár rendkívüli – volta nem jelenti szükségszerűen azt, hogy nem Istentől származik. Az Ószövetségben Isten többször kérte a prófétáitól, hogy rendkívüli dolgot tegyenek meg. Ézsaiásnak például három évig meztelenül és mezítláb kellett járnia (Ézs 20,1–3). Ezékielt pedig arra kérte, hogy 390 napig a bal oldalán feküdjön, 40 napig a jobb oldalán, az ételét pedig tehénürülék tűzénél készítse el (Ez 4,4–15).

Az evangéliumok szerint maga Jézus úgy gyógyított meg egy süketnémát, hogy ráköpött a nyelvére és megérintette (Mk 7,32–35). Később oly módon gyógyított meg egy vakot, hogy saját köpéséből sarat csinált, majd a vak ember szemére kente azt (Jn 9,6–7). Továbbá az Apostolok cselekedeteiben feljegyzett sok olyan dolgot, amely a korai gyülekezetekben történt, fölöttébb szokatlanoknak tartaná számos mai gyülekezetben. Ezért hát úgy helyes, ha a szokatlan megnyilvánulásokat óvatossággal közelítjük meg, de nem szemellenzős, rosszindulatú szkepticizmussal.

Amikor természetfölötti szintre lép a gyülekezet, az mindig izgalmas és új lehetőségeket tár fel a szolgálat terén, de ezáltal újfajta veszélyeknek is ki vagyunk téve. A Biblia világosan bemutatja – és az egyháztörténelem is bőségesen megerősíti ezt –, hogy a Sátán teljesen otthon van a természetfölötti birodalmában, és speciális csapdákat és tőröket készít azoknak a keresztényeknek, akik ebbe a birodalomba lépnek. Az a veszély, amelyre az utolsó idők kapcsán állandóan figyelmeztet bennünket a Biblia, a megtévesztés. És arra tanít, hogy „mindent megpróbáljatok [megvizsgáljatok], ami jó, azt megtartsátok” (1Thes 5,21). Milyen embereknek kell lennünk ahhoz, hogy a megfelelő vizsgálatot elvégezhessük? A válasz a Zsid 5,14-ben szerepel: „Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.”

A két követelmény közül az első, hogy folyamatosan gyakorolnunk kell a különbségtételt, a helyes megítélést minden helyzetben, amibe csak belekerülünk. A régi mondás, hogy „a

gyakorlat teszi a mestert” [az angolban: „a gyakorlat tesz tökéletessé”], ugyanúgy érvényes a szellemi birodalomban, mint a természetesben. A különbségtételnek éppúgy a szellemi életünk részévé kell válnia, mint az imádkozásnak vagy a gyülekezetbe járásnak.

Másodszor: ki kell alakítanunk a kemény szellemi eledel étrendjét. Néhány igehely felszínes ismerete nem elég. Szilárd alapzatot kell építenünk a keresztény hit nagy központi tanításaiból, és meg kell tanulnunk, hogyan lehet őket alkalmazni azokban a különböző helyzetekben, amelyekbe belekerülünk. Kereszténynek lenni teljes idejű munkát jelent! A különbségtétel egyik kritikus területe az, hogy elválasszuk egymástól a szellemit és a lelkit. Sok angol olvasó számára ennek a különválasztásnak a valóságát az eredeti görögből való fordítás következtelenségei homályosították el. [Hasonlóképpen, mint a magyarban.] A „szellemi” szó görög megfelelője „pneumatikos”, amely közvetlenül a „pneuma” szóból származik, és azt jelenti: „szellem”. Ugyanígy a „lelki” görög megfelelője a „pszüchikos”, amely közvetlenül a „pszüché”-ből származik, s azt jelenti: „lélek”.

Az angol nyelvben a „pneumatikos” mindig „szellemi”-nek van fordítva. Hasonló módon, a „pszüchikos” értelemszerű fordítása „lelki” lenne. De mivel ez nem egy megszokott angol szó, különféle más kifejezéseket használnak helyette: „természetes” vagy „testi” vagy „világi” vagy „érzéki”. A probléma az, hogy a különböző fordítások azt a benyomást keltik, hogy ezeken a helyeken más-más görög szavak szerepelnek. Ez általában két dolgot homályosít el: először is, hogy a „lelki” fontos és jellegzetes újszövetségi fogalom; másodszor, hogy a lelki és a szellemi gyakran konfliktusban áll egymással.

A lélek az a terület, ahol az ember természetes értelme és érzelmei működnek. Ez teljesen más, mint amire az ember újjászületett szelleme van tervezve. A kettő közötti ellentétet világosan leírja az 1Kor 2,14–15: „Érzéki [lelki] ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének [Szellemének] dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivel hogy lelkiképpen [szellemiképpen] ítéltetnek meg. A lelki [szellemi] ember azonban mindent megítél...”

A következtetés világos: mind a szellemi, mind a lelki ember megtalálható Isten népe között. A szellemi ember otthon van a Szent Szellem dolgaiban, és helyesen reagál rájuk. A lelki ember azonban nem tudja felfogni a Szent Szellem dolgait, hanem reakcióival eltorzítja és lealjasítja azokat.

Az egyetlen eszköz, amely elég éles és elég érzékeny ahhoz, hogy megkülönböztesse a szellemit és a lelkit, Isten Igéje. „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek [angolban: léleknek és szellemnek], az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.” (Zsid 4,12)

Ezért van az, hogy a pontos különbségtétel csak olyan keresztények számára lehetséges, akik a Szentírás „kemény eledelével” rendszeresen táplálkozva éretté váltak. Ha valaki elhibázza a szellemi és a lelki közötti különbségtételt, annak katasztrófális következményei lehetnek. A keresztények között megtalálható egyfajta bölcsesség, amelyről Jakab így szól: „Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jó, hanem földi [földi síkon található], testi [lelki] és ördögi.” (Jak 3,13) Jakab egy katasztrófális romlási folyamat három szakaszára mutat rá. Amikor a keresztények kilépnek a szellemi dolgok birodalmából és leereszkednek a földi szintre, akkor onnan már túlságosan is könnyű a lelki szférába lépni, a lelkiből pedig a démoniba. Ily módon azok a megtapasztalások vagy megnyilvánulások, amelyek kezdetben szellemiek voltak, nyitott ajtóvá válnak démonok működése számára. Sajnos túlságosan is gyakran történik meg, hogy a keresztények nem veszik észre: a szellemi birodalomból a lelkin keresztül átléptek a démoniba.

Íme egy példa. A túlradó jókedv, öröm a Szent Szellem egyik drága munkája lehet. Isten gyönyörködik abban, amikor az ő népe gyönyörködik benne. Ő szereti a jókedvű adakozót (2Kor 9,7). De néha a keresztények leveszik a tekintetüket az Úrról, és saját szubjektív

élményeikre kezdenek koncentrálni. Saját élvezetük válik céljukká, imádatuk pedig pusztá szórakozási formává lesz. Végül az igazi öröm helyére a komolytalanság és a nyegleség kerül. Viszont ha Jézust vesszük mintának, komolytalanságnak és nyegleségnek a nyomát sem találjuk benne. Egész földi élete során egyszer sem vesztette szem elől azt a célt, amiért a Földre jött: hogy megmentse a bűnös embereket a tűz tavának örök gyötrelmétől. Minden tanítását áthatotta az örök témák komolysága. Sírt, sóhajtozott, de sohasem tréfálkozott. Ugyanaz a komolyság kellene hogy áthasson mindent, amit keresztényként teszünk – és sohase több –, mint amikor Megváltónkat imádjuk.

Amikor a vallásunk játékká válik, akkor a bálványimádás szélén állunk. Az izraelitákkal kapcsolatban azt említi a Szentírás, hogy a Sínai-hegy lábánál „leüle a nép enni és inni, azután felkelének játszani” (2Móz 32,6). Elfelejtkeztek azokról az ámulatba ejtő szavakról, amelyeket ott hallottak magának Istennek a szájából. Imádatuk egyfajta játékká vált, a következő lépés pedig már démoni volt – az aranyborjú imádata. Ha a mi imádatunk a játék formáját veszi föl, akkor ennek számunkra sem lesznek kevésbé komoly következményei. A lelki természet kifejeződésének egy másik módja az, hogy emberi vezetőket olyan helyre tesznek, ami egyedül Jézus számára van fenntartva. Az rendjén van, hogy köszönetünket és nagyrabecsülésünket fejezzük ki olyan embereknek, akik segítettek nekünk, de az már nem, hogy egyfajta lelki hízelgéssel közeledjünk feléjük, mert ez a bálványimádás határát súrolja. Évekkel ezelőtt ismertem egy istenfélő és sikeres pásztort Svédországban, aki az akkoriban legnagyobb európai pünkösdi egyházat építette fel. Időről-időre ezt mondta a gyülekezetének: kérlek, ne magasztaljatok fel engem, mert ha ezt teszitek, Isten kénytelen lesz ledönteni. Az utóbbi években karizmatikus személyiségek sorát láthattuk, akik katasztrófáisan végeztek, egyszerűen azért, mert hagyták, hogy követőik felmagasztalják őket. Az Úr féltékeny Isten, és ezt mondta: „Dicsőségemet másnak nem adom.” (Ézs 48,11)

Egy másik veszély, ami a természetfölötti erőben szolgálókra leselkedik, az a kísértés, hogy a szellemi ajándékokat az emberek manipulálására, kihasználására vagy irányítására használják. Szolgálatom egyik szakaszában azt figyeltem meg, hogy gyülekezetbe járó emberekből űzöm ki a varázslás szellemét. Végül megkértem az Urat, hogy mutassa meg a varázslás igazi természetét. Hiszem, hogy az Úr a következő meghatározást adta nekem: a varázslás arra való kísérlet, hogy egy olyan szellem használatával, ami nem a Szent Szellem, ellenőrzésünk alá vonjunk embereket, hogy azt csinálják, amit akarunk. Miután ezt megemésztettem, az Úr hozzátette: ha pedig valaki olyan szellemmel rendelkezik, amit használni tud, akkor az nem a Szent Szellem. A Szent Szellem Isten, és senki sem használhatja Istent.

Manapság remegni szoktam belül, amikor egy olyan személyt látok vagy hallok, aki azt állítja, hogy olyan szellemi ajándékokkal rendelkezik, amelyeket bármikor használhat, ahogy ő akarja. Bizonyára nem véletlen, hogy némelyek azok közül, akik ilyen kijelentéseket tettek, komoly tanításbeli tévelygésbe jutottak.

Az előzőekben három példát adtam arra, hogy milyen veszélyek származhatnak a lelkinél a szellemivel való összekeveréséből – de még többet is felsorolhatnék. Fontos, hogy kifejllesszük az érzékenységünket ezzel kapcsolatban, és ne essünk abba a csapdába, hogy úgy fogadunk el lelki dolgokat, mintha azok szellemiek volnának.

Pál ezt írta a filippibeli keresztényeknek: „És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővüljön ismeretben és minden értelmességben [ítélőképességben], hogy megítélhessétek [meg tudjátok különböztetni], hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára...” (Fil 1,9–10. – NASB amerikai bibliafordítás alapján).

Ez olyan ima, amit ebben az időben különösen fontos elmondanunk magunkért és egymásért. A Mt 7,16-ban Jézus elénk tárja azt a próbát, amelynek alá kell vetni minden szolgálatot: „Gyümölcsseiről ismeritek meg őket.” Aztán a 17-es és 18-as versekben még konkrétan folytatja: „Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt

terem.”

Szükséges, hogy gyakorlati módon alkalmazzuk Jézusnak ezt a tanítását. Bármikor, ha rossz gyümölcscsel találkozunk, fel kell ismernünk, hogy ez rossz fa termése. Ezért hát foglalkoznunk kell a rossz fával, amely rossz gyümölcsöt termelt, és meg kell különböztetnünk.

Sőt tovább kell mennünk: fel kell ismernünk azt a termőföldet is, amely rossz fákat eredményez. Ez pedig a büszkeség. A büszkeség volt az, ami a Sátán bukását okozta, és a büszkeség az az elsődleges fegyver, amit ő arra használ, hogy előidézze az emberiség bukását. Ezért hát az egyetlen biztosíték a megcsalattatás és tévelygés ellen az alázatosság kimunkálása.

Az alázatra is Jézus a követendő példa. A Fil 2,5–8-ban Pál nyomon követi azt a hét lépésből álló, lefelé irányuló folyamatot, amelyben Jézus az Istennel való egyenlőség állapotából eljutott egy bűnöző kereszthaláláig. Aztán így folytatja: „Annakokáért az Isten is felmagasztalá Öt.”

Figyeljük meg az „annakokáért” szó jelentőségét. Jézus nem azért lett felmagasztalva, mert ő volt a kedvenc fiú. Ő azért lett felmagasztalva, mert betöltötte a felmagasztalás feltételét: megalázta magát.

A Lk 14,11-ben Jézus megerősíti ezt, mint általános alapelvet, amely az egész univerzumra érvényes: „Mert mindenki, aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.”

Isten mindnyájunkra ráhagyja, hogy meghozzuk saját döntésünket. Felmagasztaljuk magunkat, hogy meg legyünk alázva? Vagy megalázzuk magunkat, hogy fel legyünk magasztalva? Ha jó döntést hozunk, akkor bátran haladhatunk előre mindabban, amit Isten cselekszik a Szent Szellem által anélkül, hogy félnünk kellene a megcsalattatástól vagy a tévelygéstől.

Sajnos mindazáltal keresztények néha úgy értelmezik az általuk átélt természetfölötti megnyilvánulások némely formáit, hogy azok a különleges szellemiség jelei. Hajlamosak arra, hogy magukat magasabb szellemi szinten lássák, mint másokat, akik nem részesültek hasonló átélésben. A végeredmény újabb tragikus megosztás lehet Krisztus testén belül – azok között, akik átéltek bizonyos természetfölötti megtapasztalást, és azok között, akik nem. A 20. század elején hasonló eredményt hozott a nyelveken szólás ajándékának helyreállítása Isten népében. A keresztény közösségek kettéváltak, azokra, akik nyelveken szóltak, és azokra, akik nem. Isten irgalmából ennek a megosztásnak a gyógyulása folyamatban van. Imádkozzunk, hogy ne kövesse ezt egy friss megosztás valami más, természetfölötti megnyilvánulások miatt.

A keresendő gyümölcsök

Már hangsúlyoztam azt az alapelvet, hogy „Gyümölcséről ismerik meg a fát”. Logikus tehát, hogy az egyházban tapasztalható jelenlegi áramlat értékelése során a következő kérdést tegyük fel: ha ez az áramlat Istentől ered, milyen gyümölcsöket kell keresnünk? Válaszként öt fő gyümölcsöt javasolnék, ami hitelesítheti a jelenlegi áramlatot.

1. A megtérés gyümölcse

Az Újszövetségben végig megfigyelhető, hogy amit Isten először követelt, az nem a hit, hanem a megtérés. Keresztelő János úgy készítette az utat Jézus számára, hogy megtérésre hívta az embereket (Mt 3,2). Amikor vallásos emberek jöttek hozzá bemelegíteni, azt a követelményt állította eléjük, hogy először teremjék meg az életükben a megtérés gyümölcseit (Mt 3,7–8).

Az első szavak, amelyeket Jézus prédikált, ezek voltak: „térjete meg” (Mk 1,15). Később azt mondta a sokaságnak, hogy ha meg nem tértek, elvesztek (Lk 13,3–5). Feltámadása után pedig azt mondta a tanítványainak, hogy először is a megtérést és aztán a bűnök bocsánatát

kell prédikálni minden nemzetnek.

Pünkösöd napján az első követelmény, amit Péter a meggyőzött, de még megtéretlen sokaság elé állított az volt, hogy „térjetelek meg” – aztán keresztelkedjetelek meg (ApCs 2,38). Az athéni emberekhez szólva Pál ezt mondta: „Isten mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek” (ApCs 17,30). Egész szolgálata során elsőként az Istenhez való megtérést követelte meg, majd a Krisztusba vetett hitet (ApCs 20,21).

Az igazi megtérés nem csupán érzelem, hanem az akarat döntése arról, hogy elfordulunk minden bűntől és igazságtalanságtól, és feltétel nélkül átadjuk magunkat Jézusnak, mint Úrnak. A megtérés az első alaptanítás abból a hatból, amit a Zsid 6,1–2 sorol fel. Azoknak, akik igazából nem tértek meg, keresztényként nincs szilárd alapja az életüknek. Az évek során keresztények százaival foglalkoztam, akiknek különböző problémáik voltak.

Végeredményben azt a következtetést vontam le, hogy a problémáik legalább 50 százaléka egyetlen egyszerű ténynek tudható be: sohasem tértek meg igazán.

Úgy hiszem, a jelenlegi nyugati egyháznak a legsürgősebb szüksége az, hogy megújult hangsúlyt fektessen a megtérésre. Ahhoz, hogy ez valóban hatásos legyen az egyházban, minden mozgalomnak foglalkoznia kell a témával.

2. A Szentírás tisztelete

Keresztény életünkben a második döntő tényező a Szentíráshoz való viszonyunk. Jézus a Szentírást Isten beszédének nevezte, és személyes pecsétjét tette rá öt egyszerű szóval: „az írás fel nem bontható” (Jn 10,35). Semmiféle „magasröptű kritika” sem hagyhatja figyelmen kívül ezeknek a szavaknak az egyszerű jelentését. Ha hiszünk Jézusban, akkor hiszünk a Bibliában is. Ha nem hiszünk a Bibliában, akkor Jézusban sem hiszünk.

Az Ézs 66,2-ben ezt mondja az Úr: „Hanem erre tekintek én, aki szegény [alázatos – az angol fordítás szerint] és megtörtött lelkű [szellemű], és aki beszédemet rettegi.” Isten itt összekapcsolja a megtérést – az alázatos és megtört szellemet – az ő Igéjében való hittel. Miért kell Isten beszédét rettegni? Először is, mert ilyen módon jön hozzánk az Atya Isten és a Fiú-Isten, és lakoznak nálunk (Jn 14,23). Másodszor, mert egy napon Isten Igéje lesz a bíránk (Jn 12,48).

A teremtés óta Isten két fő eszközzel dolgozik: az Igéjével és a Szellemeivel. Először Isten Szelleme mozdult, azután Isten Igéje jött elő (1Móz 1,2–3). Az eredmény a teremtés lett. A Szellem és az Ige azóta is harmóniában együttműködnek. Bármilyen, amit a Szellem tesz, összecseng azzal, amit az Ige mond. Továbbá a teljes Írás az ő Szent Szelleme által ihletett, és ő sohasem kerül ellentmondásba önmagával (2Tim 3,16).

Ez azt jelenti, hogy mindenféle szellemi megnyilvánulást azzal a mércével kell próba alá vetni, hogy összhangban van-e a Szentírással. Ha igen, elfogadhatjuk. Ha nem, el kell utasítanunk.

3. Jézus felmagasztalása

A Jn 16,13–14-ben Jézus a következőt ígérte tanítványainak: „De mikor eljő amaz, az igazságnak Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra. (...) Az engem dicsőít majd...”

Jézus itt két fontos tényről tár fel a Szent Szellem szolgálatáról. Mindenekelőtt az a legfontosabb feladata, hogy dicsőítse Jézust. Ez hitelesítő próbát biztosít bármilyen szellemi megnyilvánulásra nézve: Jézusra összpontosítja a figyelmünket, Jézust magasztalja?

Amint megengedetté válik, hogy emberek kerüljenek a figyelem középpontjába, a Szent Szellem elkezd visszavonulni. Emberek magasztalása már sokszor megoltotta a Szent Szellem működését.

Szükséges azt is megfigyelnünk, hogy Jézus gondosan ügyelt arra, hogy a Szent Szellem személy: „Ő” és nem „az” [itt a Károli fordítás eltér az eredeti szövegtől]. Amikor az emberek a szellemi megtapasztalásokat úgy kezdik megmagyarázni, hogy „az”, akkor könnyen megtörténhet, hogy a rossz „azt” kapják meg. Jézus személy és a Szent Szellem is személy. A

Szent Szellem – személyként – Jézus személye köré gyűjti a hívőket. Amikor egy tanítást vagy megtapasztalást teszünk az összegyülekezésünk középpontjává, akkor szellemileg „excentrikusak” (a középtől eltolódtak) vagyunk.

4. Keresztény társaink iránti szeretet

A Jn 13,35-ben Jézus ezt mondta a követőinek: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Az 1Tim 1,5-ben Pál ezt írja: „A tanításunk célja a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és őszinte hitből való szeretet.” (Az angol NASB fordítás alapján.) Pál gyümölcstelen társalgásként elvetett minden vallásos tevékenységet, ami nem ezt eredményezi. Az 1Kor 13,2-ben magára alkalmazta a következő próbát: ha az erő és a kijelentés minden ajándékával is rendelkezem, de nincs bennem szeretet, semmi vagyok.

Mielőtt másokat alávetnénk ennek a próbának, ugyanazt kell tennünk, amit Pál, és föl kell tennünk a kérdést magunknak: a hitem szeretetteljes emberré tett engem?

Ezután – és csak ezután – alkalmazhatjuk ezt a próbát az egyházban jelenleg folyó mozgalomra. Olyan keresztényeket produkál, akik őszintén szeretik egymást – a felekezeti címkéktől függetlenül? Olyan hatást tesz a hitetlenekre, hogy ugyanazt mondják, amit a korai egyházra mondott az akkori világ: nézzétek, mennyire szeretik egymást ezek a keresztények?

5. Szeretetteljes törődés a még el nem ért emberekkel

A Jn 4,35-ben Jézus azt mondta a tanítványainak: „Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” Ha ezek a szavak már Jézus idejében igazak voltak, akkor természetesen sokkal inkább igazak ma. Abban a kiváltságban részesültem, hogy sok országban járhattam és szolgálhattam, egy dolgról biztosan meggyőződtem: Az aratás órájában élünk!

Mégis sok keresztényt, aki a világ mezején arathatna, fogva tart az anyagiás énközpontúság csapdája. Hiszem, hogy a Szent Szellemnek bármely igazi áramlata azt fogja eredményezni, hogy új munkások tömegei nyomulnak ki a világ aratási területeire. Máskülönben mindaz, ami történik, nem tükrözi igazán Isten szívét.

Ha a jelenlegi mozgalomból sok keresztény kiállja az előzőekben felsorolt öt próba többségét vagy mindegyikét, akkor biztonsággal levonhatjuk a következtetést, hogy ez alapvetően Istentől való áramlat. Ez persze nem jelenti azt, hogy mindenki vagy minden hibátlan. Az Istennel együttműködő emberek között senki sem hibátlan. Bámulatos, hogy az Úr mit meg tud tenni olyan gyenge és esendő emberekkel, akik igazán átadták magukat neki.

BIZONYSÁGUL

Csodálatos gyógyulás egy rákbetegségből! • Fábíán Zoltánné, Kecel

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz”! Zsid 13,8

Jézus Krisztus, aki 2000 évvel ezelőtt meg tudott gyógyítani minden beteget, nem változott meg, ma is ugyanezt teszi. Nem utasított el soha senkit, aki hittel közeledett hozzá. Ismert minden betegséget. Ő ugyan nem volt beteg, de együtt tudott érezni a betegekkel és minden nehézséggel küszködővel. – „fájdalmak férfja és betegség ismerője...” Ézs 53,3. Az Ő hatalmas munkájáról szeretnék bizonyosságot tenni. Arról, amit velem tett a közelmúltban. Fábíán Zoltánné vagyok, a keceli evangéliumi pünkösdi gyülekezet tagja. 1996. december közepén hirtelen, szinte egyik napról a másikra nagyon megbetegedtem. A kiskunhalasi kórházba kerültem, ahol komoly kivizsgálás eredményeként megállapították, hogy rosszindulatú daganatom és egy nagyon erősen vérző sebem van, amely miatt hamarosan 6 dl

vért kellett kapnom. Ezenkívül a vastagbélben, több helyen kisebb-nagyobb rosszindulatú elváltozás van, amely a vastagbél egy részének eltávolítását teszi szükségessé. Mielőbbi nőgyógyászati nagy műtetre jegyeztek elő. Amikor a kezelő orvosom mindezt közölte velem, nagyon elkeseredtem és sírtam. Nem láttam semmi kivezető utat a nehéz helyzetből. Mindehhez hozzájárult a fizikai legyengülés, amely szinte néhány nap alatt annyit jelentett, hogy a Bibliámat sem voltam képes felemelni, hogy olvassak belőle valami vigasztalót. Azt tudtam csak tenni, hogy lelkemben Istenhez kiáltottam, aki egy percet sem késett a legjobb válasszal. Elém hozta a 23. zsoltár verseit sorról-sorra. Amikor az a vers következett „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy...” Olyan hirtelen szállt rám Isten ereje, hogy teljesen megerősödtem a benne való bizodalomban. Ettől a pillanattól kezdve nem féltem attól, ami következik.

Ezután, mivel a műtét nagyon súlyosnak ígérkezett, az orvosok javaslatára a szegedi női klinikára kerültem. Itt ugyanúgy, mint az előző helyen, nem kaptam semmi gyógyszeres vagy egyéb gyógykezelést. A kivizsgálások után műtetre készítettek elő. Ez idő alatt itthon a család, a gyülekezet és sok más kedves testvér imádkozott értem. Helyi gyülekezetünk tagjai igazán példaértékű testvéri szeretettel, munkájukat félretéve, fáradságot nem kímélve imádkoztak, könyörögtek értem Istenhez. Ő meghallgatta ezeket a drága imákat, és *hatalmas* csodát tett az életemben. Amikor a műtét előtti utolsó vizsgálaton voltam, megállapították, hogy *nincs szükség a műtetre*. Amikor tudomra adták ezt, majd elrepültem az örömtől. Nincs szükség a műtetre! – Dicsőség az Úrnak! – Azt még megjegyezném, hogy miután Isten megvigasztalt és megerősített a 23. zsoltár által, mindenkinek igyekeztem elmondani, hogy értem nagyon sokan imádkoznak, és én tudom: engem Isten meg fog gyógyítani, milyen formában, azt nem tudom, de *meggyógyít, azt tudom*. Miután közölték velem, hogy a műtetre nincs szükség, végig jártam a szobákat és elmondtam mindenütt, hogy amiről eddig beszéltem, azt most Isten igazolta, mert meggyógyított! Ez olyan nagy érdeklődést váltott ki a betegekben Isten iránt, hogy alig győztem a bizonyságokkal teli olvasnivalókat osztani közöttük. Mindenki igyekezett többet megtudni az élő és valóságos Istenről.

Az elmondott bizonyságomat az is igazolta, hogy az eddigi gyenge fizikai állapotom megváltozott. Hamarosan az osztály legelevenebb tagjaként tehettem bizonysgot a hatalmas Istenről, aki most is kész meggyógyítani minden betegséget és elvenni minden erőtlenséget. Azóta többször voltam ellenőrző vizsgálaton, közöttük egy alapos CT-vizsgálaton is. Dicsőség az Úrnak: minden eredmény tökéletesen negatív. A kezelő orvosom azt a diagnózist állította ki, hogy a *betegségeknek még csak nyoma sincs!* – ez egyszerűen csodálatos, mondta. Én pedig azt tapasztalom, hogy a mostani egészségi állapotom jobb, mint a betegség előtt. Hála az Úrnak!

Örömmel teszek bizonysgot Róla mindenütt, mert Ő az egyedül élő és hatalmas Isten, aki soha senkit nem utasított el. Ővé a dicsőség!

A mennyei erő leszáll • *Ipolyi Ernőné, Pécs*

Izületi gyulladás miatt hónapokon keresztül fájta a karom. Az orvosi kezelések nem segítettek. Fájdalmaim egyre erősebbek lettek, a karom erőtlenné vált.

1998 májusában evangélizációs alkalom volt a pécsi pünkösdi gyülekezetben. Két vendégtestvér is szolgált. A vak Bartimeusról beszéltek, aki az út szélén ült és koldult. Hallotta, hogy Jézus arra megy és kiáltani kezdett: „Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!” Ültem és hallgattam. A vak koldusnak volt egy lehetősége, és élt vele. Tudtam, ez az üzenet nekem szól. Az jutott eszembe újból és újból, neked most van lehetőséged, élj vele! Az előrehíváskor kértem, imádkozzanak a beteg karoméért. Megkentek olajjal, és hirtelen leszállt reám a mennyei erő. Láttam Jézust ülni a trónján dicsőségben, ott álltam Jézus trónja előtt és átjárt ereje. Jézus meggyógyított! Köszönöm szeretetét.

Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk. (Zsid 4,16)

KÜLMISSZIÓ

Erőteljes lépés a külmiszió felé • Jyrki Palmi

A külmisziós munkacsoport érdekes időszakon megy át. Mivel ennek a csoportnak a munkája még csak a kezdeteknél jár, ezért igyekszünk jó stratégiát kidolgozni a jövővel kapcsolatban. Már kigondoltunk néhány tervet: például, hogy legalább évente két alkalommal küldünk egy csoportot, hogy gyakorolhassa a külmisziós munkát. Imában hordozzuk azokat, akik ebben a szolgálatban vannak, hogy komolyan szánják oda életüket erre a munkára. Isten vezessen igazi, lelki embereket a csoportba!

Az első csoport szeptember elején indul Albániába vagy Boszniába. Az ottani nehéz körülmények között jól lehet gyakorolni a más kultúrában folyó evangelizálást. Csak néhány évvel ezelőtt nyílt meg a lehetőség ezekben az országokban az evangelizálásra, és most nagy szükség van misszionáriusokra. Boszniában csupán 600 újjászületett keresztény van, beleértve az összes felekezet tagjait. Albániának a helyzete pedig még mindig nagyon bizonytalan. Azért kell imádkoznunk, hogy az ott lévő, kezdő gyülekezet hatékonyan tudjon evangelizálni. Albánia volt az egyetlen, teljesen ateista ország a világon, ahol tilos volt minden vallásgyakorlat. Hat év alatt nulláról több ezer tagúra növekedett a hívők tábora. Annak ellenére, hogy Albániában nagy pusztulások és pusztítások vannak, az emberek keresik az élet értelmét. Imádkozzunk azért, hogy Isten akár Koszovóban, akár az anyaországban támasszon igehirdetőket. Habár sok evangelizációs tevékenységet folytatunk Erdélyben, még mindig úgy érezzük, hogy segítenünk kell az ottani magyarokat. Ezért szeretnénk oda is küldeni missziós és segítő csoportokat.

A külmisziós tanítás rendkívül fontos, így indult el egy ilyen jellegű oktatás a Pünkösdi Teológiai Főiskolán. A negyedik osztály tanulóit Paul Gracza és Jyrki Palmi készíti fel a külmisziós teológia alapjainak megértésére. Imádkozzunk azért, hogy a magyar pünkösdi közösség néhány éven belül ki tudja küldeni első misszionáriusát!

A külmiszióról szóló információ továbbadása minden gyülekezetben nagyon fontos. Mindenkinek tudnia kellene, mit is jelent a külmiszió, hogyan végezzük ezt a munkát, és hogyan tudunk támogatni misszionáriusokat. Fontos, hogy ezt a programot és a munkásokat minden gyülekezet imában hordozza, mert az egész eklézsia közös feladata ez. Isten úgy döntött, hogy a gyülekezetet arra használja, hogy az evangélium eljusson a világ minden tájára. Isten minden helyi gyülekezet számára bőségesen megadta a lehetőséget, legyen ez akár a Csendes-óceán valamelyik szigetén, Közép-Európában, Skandináviában, a nagyvárosok zajában vagy a vidék nyugalmaiban. Mindegyik gyülekezetnek egyformán adottak lehetőségek, miként feladatok is.

„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtnak.” Ez a parancs sok emberből álló tanítványcsoportnak szólt, a gyülekezetnek. „Tegyetek” többes számban! (Mk 16,15) A gyülekezet legyen az igazság oszlopa és alapzata, amely a nyilvánosság elé tartja az élet ígését és világít a sötétségben az embereknek. A gyülekezet az egyedüli hatásos, világosságot adó közösség az Isten lámpása. (Jel 1,12–13) A gyülekezetre bízott a megbékélés szolgálata (2Kor 5,16–20), amely ezt beteljesítve, részesül Isten mély bölcsességéből, az égi uralkodás és hatalom tudásából. A gyülekezet Krisztus teste, melyet Isten küldött el az egész világra elvégezni az Ő munkáját, kijelenteni a világ számára Isten képviselését. (Ef 4,24; Kol 3,10; Ef 3,10). A gyülekezetnek Isten fényességének kifejezőjévé kell válnia a világ számára. (Ef 1,12). És ennek a fényességnek a feladata beültetni a hitet Jézus

által azokba, akik hallják az igehirdetést. (Jn 17, 21–23). A missziós parancs elhangzásakor Jézus tudta, hogy a feladat óriási. Ő tudta, hogy az ördög minden hatalmát be fogja vetni, hogy az evangéliumot bemocskolja, elferdítse vagy hirdetését megakadályozza. Pontosan ezért nem bízta a feladatot kivételes személyekre, szociális embercsoportokra, zseniális szervezetekre, hanem a helyi gyülekezetekre, amelyeknek megadatik az Isten ereje. (Zak 4,6). Elkészült a finn külmisszió által rendezett „Minden népnek” című videofilm magyar nyelvre történő szinkronizálása. A gyülekezetek számíthatnak munkacsoportunk tagjaira, ha különleges külmissziós alkalmakat szeretnének rendezni a film segítségével. A finn külmisszió támogatásával vásároltunk egy videoprojektort (videokép kivetítésére alkalmas készülék), amelynek segítségével járjuk a gyülekezeteket. Jó lenne, ha a gyülekezetek készek lennének ilyen jellegű alkalmak szervezésére, és jóval előtte jeleznék, mikor akarják ezeket megtartani. Reméljük, hogy minden gyülekezet igényli a külmissziós teológia munkakönyvet, melynek alapján lehet tanítani a gyülekezetekben.

A könyvet tőlem lehet megrendelni az alábbi telefonon: 06 (99) 357-504. Ára 500 Ft
Tudjuk, hogy most kellett ezt a munkát elindítani, mert tapasztaljuk Isten vezetését. Kell, hogy Istentől kapjunk bölcsességet a további helyes munkálkodáshoz. A munkacsoport a Bibliában is ismert „tetsszék a Szentléleknek és nekünk” mintát akarja követni. Nem az a legfontosabb, hogy mi mit tudunk tenni, hanem az, hogy rajtunk maradjon az Isten áldása és hűek legyünk a kis dolgokban is.

PÜNKÖSDI ERŐ PARAGUAYBAN • Fordította: Szász Ramóna

%Asuncion, Paraguay – Megújulás a világ körül. 7000 tag nevezi ezt a gyülekezetet otthonának

Amikor az utolsó simításokat is elvégezték a Centro Familiar De Adoracion (Családi Istentiszteleti Központ) Asuncionban (Paraguay), először az imatermet akarták betölteni. A gyülekezet lendületének kulcsa: az imádkozás, közbenjárás és a közösség gyakorlása. Az 1980-as években egy maroknyi népből kinőve a Családi Istentiszteleti Központ, ma több mint 7000 tagnak ad otthont, sőt tervezik egy 20000 ülőhelyes szentély megépítését is.

Emilio és Betheny Abreu soha nem gondolt volna a pásztorolásra, amikor elkezdték otthonukat megépíteni Asuncionban. Közgazdaságtanból és marketingből befejezetlen egyetemi tanulmányokkal, államigazgatásból egy mestervizsgával tarsolyában Emilio és családja egy nagy tejevállalkozásban dolgozott. Emilio olimpiai szintű úszó és úszómester volt, továbbá nemzeti bajnok fallabdában. Betheny egy keresztény missziós iskolában tanított. Változás az életükben akkor következett be, amikor barátaik meglátogatták őket, hogy megkérjék: imádkozzanak nővérükért, akinek autóbalesete volt. „Örömmel imádkozunk” – mondta Emilio. „És te?” Kérdezte Emilio. „Ismered az Úr Jézus Krisztust, mint megváltódat?” Ekkor mindketten elfogadták Krisztust.

Friss keresztényként mindenfelé hirdették az Igét. Hamarosan egy kisebb csoport megkérte Emiliót, hogy indítson bibliaórát otthonában. Először kedd esténként, később már szombaton is tartottak órát. Mikor már nem volt elég hely a házban, az Abreu család leköltözött a bibliaórák idejére a garázsba. Paraguayban ekkor diktatúra volt. Nagy létszámú találkozók az otthonokban tilosak voltak. Kivonult a rendőrség, de soha nem zavarta meg az összejöveteleket.

Ez idő alatt két evangélista, akik éppen kampányt tartottak a közelben, megkérték Emiliót, hogy tolmácsoljon nekik. Kilenc hónapon át szinte minden este fordított. Mivel nem végzett semmilyen tanfolyamot bibliai vagy nyilvános beszédből, Isten ezúton készítette fel fiatal szolgáját. „Isten elhívása nem egy pillanat alatt történt” – mondta Emilio. „Hónapokig tartó folyamat volt”. Ahogy az otthoni találkozók nőttek, az Abreu család másokat is meghívott előadni. Így hívták meg Victor és Janet Hedmant az Assemblies of God misszionáriusait.

Amikor Hedmanék látták a csoportot, elhívták őket egy nagyobb helyiségbe, ahol ők dolgoztak. Amikor a csoport létszáma elérte a 240-et, eldöntötték, hogy hivatalosan is gyülekezetet alapítanak. Emiliot választották meg pásztornak. Hedmanék vezették a csoportot a kezdeti formálódás éveiben.

Jelenleg a gyülekezet egy 1500 ülőhelyes szentélyben jön össze, hetente 6 alkalommal. De a számoknál sokkal fontosabb a mozgatóerő. Az istentiszteleteken erőteljes dicsőítő, imádó és ígéhirdető szolgálatot végeznek, ezalatt a sejtscsoportok a gyülekezetnövekedésre koncentrálnak. A hét minden napján sejtscsoportok tízezrei találkoznak szerte a városban – némelyikük hajnali fél hatkor. Ezek a 12 fős csoportok (férfiak, nők és fiatalok külön) egyszer egy héten imaórát és dicsőítő találkozót tartanak. Félóra imádkozást félóra tanulmány követ. Minden sejtscsoport vezetőjénél ott van egy másolat Emilio vasárnapi prédikációjáról, és az üzenetet megbeszélik. Ezután a gyülekezet közösséget gyakorol úgy, hogy a tagok együtt megtörik a kenyeret. A gyermektanfolyamok és tanítványi csoportok a rendszeres istentiszteletek alatt jönnek össze. Mint élő sejtek az emberi testben, a Családi Istentiszteleti Központ sejtscsoportjai is tovább osztódnak. „Mindenki a sejtscsoportokban végül vezetővé válik” – mondja Emilio. „El kell kezdeniük a saját sejtjüket”.

Az újonnan megtérteket módszeresen beépítik. Először mindegyiket elviszik egy találkozó csoportba. Ez arra szolgál, hogy megszabaduljanak attól a tehertől, amit életükön át hordoztak magukkal. Azután megismertetik velük a Szentlélek-keresztiséget, majd vízzel megkeresztelik őket. Így már készek, hogy a gyülekezet tagjai legyenek és beépüljenek egy sejtscsoportba mint tanítványok.

„Egy éven belül újonnan megtérteinknek vezetővé kell fejlődniük. Ez azt jelenti, hogy gyümölcsöt teremnek” – mondja Emilio. „Belevisszük őket az evangelizálásba és tanítványságba, míg tapasztalataik frissek”.

A Családi Istentiszteleti Központ a jövőre épít, az imaterem is fontos szerepet tölt be, de az imádkozás nagyobb része a sejtscsoportok szolgálata maradt. „Látom sejtscsoportjainkat, heti invázióként a város fölött. Bármely időpontban százak és százak imádkoznak és járnak közben. Aztán pedig kiviszik az evangéliumot az utcára.” Néhányan részt vesznek egy meglehetősen szokatlan szolgálatban. Ezek a munkások bemennek a városba, fölszállnak egy buszra és átutazzák a várost, mialatt az utasoknak hirdetik az evangéliumot. A gyülekezet több egészségügyi klinikát vezet a városban. A közelben lévő pásztorok ajánlják az embereknek ezeknek a klinikáknak a szolgáltatásait. Az ingyenes orvosi ellátás után bemutatkoznak a pásztorok. „Azt akarjuk, hogy az emberek tudják hova forduljanak lelki vezetésért, és hova járhatnak gyülekezetbe” – mondja Emilio. „Szeretnénk, ha minden gyülekezetünk növekedne”.

Az ünneplés ideje az, amikor a Családi Istentiszteleti Központ tagjai összegyűlnek közös istentiszteletre. Rendszeresen történnek szabadulások kábítószeresérből, alkoholizmusból, erkölcstelen életmódból és okkultizmusból. Mindig emlékezetükbe idézve missziójuk célját – „Paraguay Jézusért” – a Családi Istentiszteleti Központ tagjai sorra irányítják Krisztus felé az embereket.

„Missziós tűz” ragadja magával a nemzeteket

%Megújulás szelei söpörnek végig Latin-Amerikán és a Karib-szigeteken. A Szent Szellem munkájának bizonyítéka az a missziós tűz, amely sorra ragadja magával az ottani gyülekezeteket.

Bolíviából jött legutóbbi jelentések azt adták hírül, hogy az Assemblies of God, Bolívia legnagyobb evangélikus közössége, az első olyan gyülekezet, amely misszionáriusokat küldött külföldre. Az 1200 gyülekezet ma egy házaspárt támogat Indiában, egy másikat Braziliában és egy missziót Japánban. Az 1997-ben megválasztott bolíviai misszionárius Job

Vargas írja: „Kérlek, küldjetelek még több latint, hogy segítsenek ebben a nagy aratásban Ázsiában.” Ecuadorban *Paul Duda* misszionárius a nemzeti vezetők visszavonulásáról ír. Amint lehetővé vált a missziók felállítása, a Szent Szellem megmozdult, 18 férfi, miközben arcukról patakzottak könnyeik, egy külmisszió csoport létrehozását határozta el. *Duda* írja: „Ez volt a legerősebb Lélek-vezette találkozó, amin valaha is részt vettem. Szinte mindenki ígéretet tett arra, hogy segíteni fog a csoport beindításában. 15 perc alatt 1700 USD-ra nőtt készpénzállományunk és még több ígéretet kaptunk segítségre. Megtisztelő érzés volt egy pillanatra a történelem részeseivé válni Isten akaratában, ami örökre megváltoztatja gyülekezetünket.

Ronnie Mark perui misszionárius írta: „Megfigyelve más nemzeteket és az Assembly of God munkáját bennünk, a gyülekezeti vezetők úgy gondolják, hogy Peru is küldhet misszionáriusokat”. Az Arequipa régióban nemrég tartott konferencián havonta több mint 550 USD-t tesznek félre misziós célokra.

A megújulás másik bizonyítéka a terjeszkedő evangélizáció és gyülekezetplántálás. Augusztus elején *David Spencer* misszionárius egy 6000 ülőhellyel rendelkező sátorral elindította a keresztes hadjáratot, hogy behatoljon Managuába (Nicaragua). A keresztes hadjáratot élőben közvetítették volna szerte Latin Amerikában. Az ottani bürokrácia miatt azonban úgy tűnt, hogy *Spencer* nem tud 2000 széket áthozni a határon. A kampány megkezdése előtt egy nappal magasabb körökbeli források fellebbeztek az ország elnökénél, és így a székek mégis meg tudtak érkezni időre a sátorba. Az első estén 4500 ember gyűlt össze az istentiszteletre: a második estére pedig 5000. Százak fogadták el Krisztust megváltójuknak.

Puebla (Mexico), a gyülekezetplántáló kereszteshadjárat másik területe. Száraz, tradicionális, túlzó vallásosság által uralt hely, ahol az evangéliumi jelenlét szinte nem is létezik. Pueblában a sátoros keresztes-hadjáratot *Rich* misszionárius vezette. *De Martino* a hívők 150 fős magját teremtette elő, ami az új Assemblies of God gyülekezet alapja.

„A világ leggonoszabb városa” címet kapta Port Royal (Jamaica) a kalózok idejében. Az 1600-as években ebből a városból indulva hajós kalózok barangolták be a Karib-szigeteket. 1692-ben egy földrengés következtében Port Royal a tenger fenekére süllyedt. Ma az újjáépített Port Royal újra olyan város, amelynek szüksége van Krisztusra. Itt plántál *Steve Puffpaff* misszionárius egy új Assemblies of God gyülekezetet.

KÁRPÁTALJÁN AZ ÁRVÍZKÁROSULTAK KÖZÖTT • *Pataky Albert*

Fekete Imre testvérrel, a Kelet-Európa Misszió vezetőjével tettünk látogatást Kárpátalján március 9-én és 10-én. A Közösségünk által összegyűjtött adományból a Kelet-Európa Misszió vásárolt tartós élelmiszereket, és ők vitték el a misszió beregszászi bázisára. A segélycsomagokat azóta folyamatosan juttatják el a károsultakhoz.

Utunk során több megdöbbentő élményben volt részünk. Az első a magyar-ukrán határon várt ránk. Bár kocsival indultunk, de mégis gyalog kellett átmennünk a határon, az autót a magyar oldalon hagyva. Mielőtt a határhoz értünk volna, a beregszászi missziótól telefonon figyelmeztettek: ne is kíséreljük meg járművel a beutazást, mert visszafelé 8–10 órát kell várakoznunk. Amikor már ukrán területen gyalogoltunk, akkor döbbsentünk meg igazán, látva a hatalmas kocsisort és az elcsigázott utasaikat. A határ túloldalán bennünket már vártak a misszió ottani munkatársai. Késő éjszaka kerültünk ágyba. Jól esett a pihenés, bár igen rövid volt. Másnap korán reggel imádsággal kezdtük aznapi programunkat. A misszió munkatársai bepakolták az előre elkészített élelmiszer egységcsomagokat a gépjárműbe. Addig mi a lelkiek után fizikai táplálékot fogyasztottunk. Reggelit abból a kenyérből ettünk, amit a misszió épületében levő pékségben sütöttek. Testvéreink tavaly éppen az árvíz napján

nyitották meg sütődéjükét. A jutányos áron értékesített kenyerek árából az evangélizációs és szociális tevékenységet segítik. A kenyerek egy részét pedig a nagyon rászorultak között osztják ki. Itt említem meg, hogy döbbenetes azzal a szegénységgel szembesülni, amit ott láthattunk. Elmondták, hogy az átlagban kétezer forintnak megfelelő fizetésüket, illetve nyugdíjukat hónapokig meg sem kapják. Egyik falu polgármestere fél éve, egy kórházi orvos nyolc hónapja nem kapott munkájáért bért. Kénytelen egy tank benzint áthozni Magyarországra (ott harmada a benzin ára), és a csekélyke haszonból él, szűkösen. Szóval nagy a nyomor! A nap során három települést kerestünk fel. Mindegyiket szinte teljesen magyarok lakják. Az első Mezővári volt, ahol az árvíz a legnagyobb pusztítást végezte. A faluban több mint háromszáz ház dőlt össze. Voltam olyan családnál, kiknek otthonából csak az istálló maradt meg. A nagyszülők, gyermekeik és az árvíz napján született kis unoka tavaly novembere óta ott húzzák meg magukat. Az a látvány, ami abban a faluban fogadott, leírhatatlan, ezért meg sem próbálkozom vele. Arra gondoltam, hogy milyen hálások lehetünk Istennek, hogy rendes lakásunk, ruhánk és ennivalónk van! Azért is hálát adtam, hogy bennünket elkerült eddig ilyen tragédia. A következő gondolatomban a hazai pünkösdi testvérekért magasztaltam a mennyei Atyát, hogy a bajban levők megsegítésére ekkora készség volt és van a közösségben. Tanulságos volt számomra az is, hogy a károsultak között nem volt egyetlen pünkösdi sem. A falu református lelkészével beszélgetve az is kiderült, hogy azok között, akik rendszeresen járnak imaórára és bibliaórára, kevés a károsult. A magyarországi bel- és árvíz-károsultak segélyezésére készülődve érdeklődtem, hogy van-e pünkösdi, öskeresztyén vagy evangéliumi gyülekezetekhez tartozó testvér közöttük. Tudomásunk szerint nincs! Nem akarom azt az általános következtetést levonni ebből, hogy a hívő embereket nem érheti kár, de szembeötlő, hogy e katasztrófa nem vagy alig sújtott hívő családokat. A Mezőváriban történt csomagosztást megzavarta, hogy a nélkülözők egy csoportja szinte megrohmozta a segélyautót. El kellett hagynunk a falut, mert nem volt biztonságos a további csomagosztás. Mi a ledőlt házakhoz személyesen akartuk bevinni a csomagot, amiben traktátusok is voltak. Egy-két bátorító szó és rövid imádság mellett szerettük volna azokat átadni. De autónkat egyre nagyobb számban körülvevő és csomagot követelők miatt ez lehetetlennek bizonyult. Mennyire más természetűek, ha hívők cigányszármazású embertársaink! Mezőváriból tehát elmentünk Kovászóba és Csetfalvára és ott kerestünk fel károsult családokat, akiknek a csomag átadása mellett röviden az evangéliumot is átadhattuk. Este kerülő úton visszamentünk Mezőváriba, hiszen ott van igazán még csak nagy szükség a segítségre. A misszió munkatársaival előre jól megszervezve, az utca két oldalán egyszerre osztottuk a csomagokat, egy testvér pedig az evangéliumot osztotta meg a megajándékozottakkal. Szándékunk tehát sikerült. A nap folyamán többször azért álltunk meg, hogy együtt kiáltsunk az Úrhoz vezetésért, mert hiszen a szükség olyan nagy volt, hogy azt mind betölteni nem tudtuk, de kértük az Urat, hogy adjon bölcsességet és vezetést minden lépésünkhöz, hogy oda menjünk, ahol legnagyobb az inség, és ahol nemcsak az élelmiszert, de a mennyei táplálékot is szívesen fogadják. Azt is láttuk, hogy a segélycsomagok miatt gyűlölet alakult ki az emberek között. Több segélyszervezet érkezik arra a területre, de szinte lehetetlen igazságosan kiosztani a csomagokat. Alkalmanként visszaélések is történtek. Sajnos ezzel is számolni kell, mivel a segélyezettek esendő emberek. Nagy bölcsesség, határozottság és tapintat kell a segélyek elosztásához. Tapasztalatom szerint a Kelet-Európa Misszió munkatársai nagyon jó munkát végeznek Kárpátalján. Késő este meglehetősen fáradtan indultunk haza Fekete Imre testvérrel. A határig autóval vittek, majd a már ismert gyalogos átkelés következett. Akik autóval igyekeztek átjutni, azok órák óta várakoztak. Itthon már várt a Menedék Alapítvány kedves munkatársa az autónkkal. Hajnali két órakor érkeztem Kiskőrösre. Otthonomba érve, még az élményektől felkavarva, egy darabig aludni sem tudtam. Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnöksége nevében szeretném még egyszer kifejezni

köszönetemet az adakozó testvéreknek! Ugyancsak köszönet illeti a Kelet-Európa Misszió vezetőjét és munkatársait az adományok eljuttatásában nyújtott segítségért!

KÖRKÉP

50 éves a dudari pünkösdi gyülekezet • *Durkóné Varga Pálma*

%, „Jóra fordítom Jákób sátrainak sorsát, és irgalmazok lakóhelyeinek. Felépül a város a romok helyén, és a palota a szokott helyén terül el. Hálaének hangzik belőlük, örvendezők hangja. Megszaporítom őket, nem fogynak el, megbecsültekké teszem őket, nem lesznek lenézettek. Fiai olyanok lesznek, mint hajdan, és gyülekezete szilárdan áll majd előttem.” (Jer 30, 18–20)

Ezzel az igeverssel kapott meghívót a hivatalos meghívásokon túl mindenki, aki a gyülekezet fennállásának 50 éve alatt mint hívő szülők gyermeke látta meg a napvilágot, és a dudari gyülekezetben mutatták be.

„És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és Ő, a Felséges erősíti azt. Az Úr beírván feljegyezi a népet: ez ott született!” (Zsolt 87, 5–6)

Az emlékezést a csendes, a hófödte temető kertben kezdtük, ahol a szeretet és a hála virágait tettük le elődeink – a hithősök – sírjára. A gyülekezetet alapító 13 testvérből 11 már itt nyugszik. Közülük csak Török Lajos testvér (86 éves) – aki a pünkösdi hívők prédikátora volt 30 éven át Dudaron – és kedves felesége, született Varga Rebeka (83 éves) él még.

Isten neve legyen áldott az útmutató testvérekért, akiknek hite és élete minta- és példaértékű ma is.

Isten a gondviselő – vallották, mikor sorban megszülethettek a gyermekek a hívő nagycsaládokban. Tudom, és életem során többször is megerősítették bennem, hogy örömmel vártak és fogadtak nyolcadik gyermekként – és a tizenegyes sorban még követett három öcsém: Bertalan, Barnabás és Szilárd is.

Az imaházi szószék előtt az 50 szál gerberából kötött virágkosár az arany ötvenes számmal külsőképpen is hirdette, hogy Dudaron 1999. február 28-án jubileumi örömnapp van. A külső ünneplésen, az igen finom dudari süteményeken túl minden résztvevő szívében gazdagodhatott Jézus Krisztus jelenlétének szeretetétől, az áldott és őszinte bizonyosságteletektől.

Az ünnepélyt jelenlétével megtisztelte *Simon Mihály* polgármester és kedves felesége, Irénke asszony is. A polgármester diplomamunkáját a Dudari Pünkösdi Gyülekezet megalakulásáról és működéséről írta. Két témakörben keresett választ: hogyan és miért jött létre a református és katolikus egyház mellett éppen ez a pünkösdi gyülekezet a Bakony közepén. Meghatottan emlékezett azokra is, akik már nem lehetnek velünk, akiktől ő is annyi bizonyosságot, csodát, imameghallgatást hallott a gyülekezet történetéből. Támogató együttérzését fejezte ki beszéde végén: „Kívánom, hogy növekedjék ez a közösség és a szeretet hitében legyenek egyek.” Elsőként *Török Lajos* testvér tett bizonyosságot elhívásáról, küldetéséről: „1948. február 2-án éjfél után 2 órakor látomásban megjelent nekem az Úr Jézus. Átölelt és ebben az ölelésben áldás és isteni szeretet volt. Egy hangot is hallottam: Hozz nekem, kérlek, 100 hívőt! Ettől az éjszakától kezdve Isten szeretete megérintett, ott élt a szívemben. Még ez év szeptember 20-án, ahogy kalapban imádkoztam, egyszer csak a kalapom leszállt elém a földre és megéreztem Isten erejét. Így kiáltottam: Úr Jézus, Te itt vagy, áldj meg engem! Ott térdelve, nyelveken énekeltem, imádkoztam, mert beteltem Szentlélekkel. Attól az órától, perctől kezdve prédikáltam. Mint a napsugár előtt a bimbó, úgy nyílt meg előttem az Ige. Az első imaház Varga testvérék házában volt. Karácsonykor már megtelt a szoba Istent kereső emberekkel. Az ablak előtt megjelent az Úr Jézus. Varga testvér ki is ment megnézni és hívta Török testvért

is. Az Úr eljött, mert örvendezett és ujjongott a gyülekezet, majd méltóságteljes léptekkel átment az udvaron és eltűnt a kiskapuhoz érve. 1949. február 2-án a gyülekezetet alapító 13 testvér bemerítkezett Csetényben. A szolgálatot Ladó és Kalincsak testvérek végezték.” 1952-ben volt Török testvér lelkészavatása. Erről így számolt be: „Mikor a szószéken letérdeltem és megáldottak, leszállt az Isten ereje. Egy női sikítás hallatszott. Az édesanyám volt az. Azt kiáltotta: Vezessenek oda a fiamhoz! Meg tudsz-e bocsátani, fiam? Mikor bemerítkezni mentem, a református édesanyám megátkozott: Ha édesapád vallását meggyalázod, édesapád hitét a sárba taposod, se ég se föld ne vegyen be. Erre annyit tudtam mondani, hogy addig imádkozom édesanyámért, míg maga is be nem jut Isten országába. Isten Szellemének, erejének jelenlétében kiáradt a bűnbánat lelke, és édesanyám sírva az átokra áldást mondott: „Legyen mindenki áldott, aki a te prédikációdát hallgatja, legyen áldott a gyülekezet, akinek te lelkipásztora lettél!”

„*Mindez pedig Istentől van, ... aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.*” (2Kor 5,18)

Isten volt a kezdeményező. Mi egy békételen világban vagyunk. Az emberek nem képesek békülni, ránk bízta Isten a békéltetés szolgálatát. Gyönyörű szolgálat, a legszebb, a leggyönyörűbb szolgálat a békéltetés Igéjét szólni. *A király, ha meghal, leteszi a koronát, de Isten szolgája, ha meghal, felveszi a koronát az Ő Urának országában.*

Vadon Tamás – a gyülekezet jelenlegi lelkipásztora – felolvasta a Fábíán József testvér (86 éves) és a Svédországban élő Ladó testvér (88 éves) gyülekezethez írt köszöntő levelét, akik hosszú időn át tanították, és lelkigondozásban részesítették a dudari gyülekezetet.

Krepsz István – volt lelkipásztor testvér így szólt: Köszönöm, hogy meghívtatok, hogy gondoltatok rám, én is gondolok rátok, ezért vagyok itt, pedig ma már kórházban kellene lennem. Holnap egy komoly gerincműtétet lesz. A test gyengesége a fiatalok számára is próbatétel lehet. „*Elszenvedvén egymást és kölcsönösen megbocsátván egymásnak...*” (Kol 3,13). A hívő ember legyen kezdeményező. Addig ne tedd fel az áldozatodat az oltárra, amíg nem kértél bocsánatot. Úgy állok itt, hogy én mindenkinek mindent elengedtem. Kérlek, hogy ti is engedjétek el énnekem mindent. Engedjétek el magatoknak is mindent ott a padok között, egymás között. Az Ószövetségben igen nagy jelentőségű volt az 50. év. Szabadságot hirdettek. El kellett engedni az adósságokat. *Szeretet adósságunk van egymás iránt!* Nekünk mindent el kell engednünk egymásnak. Talán én vagyok az, aki a legkevesebbet tudok a gyülekezet 50 éves múltjáról. Nagyon sok küzdelem, vihar érte, ennek ellenére még mindig áll. Évekkel ezelőtt jó alapra épült. A mi ittlétünkkel, még én sem tudtam olyan bajt csinálni, hogy ez a gyülekezet összeomoljon. Örömnappal akkor van, ha közöttünk van az Úr. Bűnt és ünneplést együtt nem tud elhordozni a mi Atyánk. Azt kívánom szívből, hogyha megharsannak a harsonák, mindnyájan hazamenjünk.

Földesi Zoltán – volt gyülekezeti megbízott, OP-tag így tett bizonyosságot: A dudari gyülekezet 1959-ben éppen a 10. jubileumát ünnepelte, amikor én 16 évesen a barátaimmal elmentem a hívők közé. A „Halleluja” és „Dicsőség az Úrnak” szavakra az elején még nevettem, mosolyogtam a társaimmal együtt. A széles és a keskeny útról szólt a tanítás, és az igehirdetés végére újjászülettem. A református rokonságom gúnyolódott. Hiszen csak 16 éves. Nincs is bűne, minek megy ez a hívőkhöz. Elüldöztek otthonról. Igen! Ez a gyülekezet jó alapokra épült. *Krisztus az alap!* Kórház, hadifogság, halál, betegségek, csodák által hívta létre az Úr Isten. *Mik 6,6: Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy 1) igazságot cselekedjél, 2) szeressed az irgalmasságot és hogy 3) alázatosan járd a te Isteneddel.* „Mivel menjek az Úr elébe?” Sokféleképpen keressük Isten jótetszését. Csak azt kívánja, hogy *igazságot cselekedjem.* Jézus az út, az igazság és az élet. Jézusban a BŰN kérdése megoldódik. Istennek való tetszésed megoldódik. Jézus az igazság! *Az irgalmasság = cselekvő szeretet, ezt kívánja az Úr. Alázatosan járd a Te Isteneddel.* Aki Istennel jár, annak biztosítva van az útja a mennybe. Isten magához ragadja, mint Énókot, az Isten emberét.

Az ifjúság dicsőítő éneke és a kisgyermek szolgálat, hangja zengte be a termet: „*Jézus jöjj a szívembe, Szereteted add nekem! Minden kisgyermek befogadhatja Őt a szívébe.*”

Telegdi József testvér – aki 1979-től a bibliai főiskolára történő igazgatói kinevezéséig 10 éven át pásztorolta a gyülekezetet, ezeket mondta: Elnézést kérek a kis késésért, de 12 éves a Trabantom és cserbenhagyott. Kedves dudari testvérek, 50 évesek vagytok. Boldog születésnapot! *Lk 19,41–42: „...Vajha megismerted volna te is, csak a te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók!...”* Nem a mennyiségben mérhető időt, hanem a minőségi időt, az *alkalmas időt* jelenti. Kairosz = görög szó. Különleges időpont. Nagyon jól behatárolt. *A mi feladatunk felismerni a lehetőséget, a különleges időt, az Isten által rendelkezésünkre adott időt jól kihasználni!* A történelem egy adott időpontján eljött a meglátogatás ideje, de Jeruzsálem nem ismerte fel. Kairosz az az időpont, amikor közös metszőpont jön létre:

a) Isten – ember életútja keresztezi egymást

b) Ember – ember életútja keresztezi egymást, amit Isten irányít.

A Bakonyban, Dudaron is eljött a meglátogatás ideje. Nem véletlen, hogy a gyülekezet létrejött és ma is él. Küldetést kapott Istentől, hogy hirdesse az örömmüzenetet, hogy lehet újjászületni, kitöltetik a Szent Szellem, és adatnak a kegyelmi ajándékok ma is. Boldogok, akik felismerhették az alkalmas időt, a meglátogatás idejét, a kairoszt. Az Urat érdekli az egyes emberek sorsa. Jn 5,1–15: Betegek sokasága volt ott a Bethesda tavánál. Kairosz = időnként angyal szállt le a tóra. A béna ember és Jézus Krisztus életútja találkozott. Közös metszőpont jött létre Isten és ember között. Odamegy hozzá Jézus: „*Kelj fel és járj!*” Életünk egy időpontjában az Úr hozzánk lépett. Utunk egy közös metszőponton találkozott Jézus Krisztussal. Élünk békességben Istennel és egymással. A kérdés: Felismerjük-e a békesség útját, a meglátogatás idejét?

Záróul a *Van időm, Uram* című verset mondta el Telegdi testvér.

Dudar 1999. február 28. Ez az idő, hogy hálát adjunk, hogy visszatekintsünk, terheket, sérelmeket lerakjunk. Elengedni és megbocsátani tanuljunk. Hálaének és örvendezők hangja zengjen: Soly Deo Gloria! Minden dicsőség az Istené!

A dudari gyülekezetben mutattak be az Úrnak. Ebben a gyülekezetben szülehettem újjá, itt kaptam meg a Szent Szellem-keresztiséget még gyermekként.

Minden dicsőség az Istené!

Dicsőítő dicsőítők • Durkó Sándor László

%Dicsőíteni pedig kell! Azon megoszlanak a vélemények, hogy mennyi ideig, milyen hangerővel, kinek a vezetésével... A Bibliából ráadásul különös dolgokat lehet levezetni a dicsőítésre vonatkozóan, de ez maradjon a szakemberek dolga. Mi csak dicsőítsünk! De hogyan? Több mint egy éve alakult az Országos Dicsőítő Csoport. Kik ők, mit csinálnak? Erre keresi a választ a velük készült interjú.

Bemutatkozik a vezető, *Perei Imre*

I: 33 éves vagyok. Kora tinédzser koromban elfogadtam az Urat, de ingatag lelki életemben a konkrét elhívás jelentett gyökeres változást. 11 évvel ezelőtt Isten egyik emberétől erőteljes próféciát kaptam. „Az Úr elhív és fel fog kenni arra, hogy a gyülekezetet a dicséretben vezessed, és a testi, lelki betegek meggyógyulnak, felépülnek szolgálatod nyomán”. Ezek a szavak olyan erővel szóltak, hogy tudtam, az Úrtól jönnek. Ezt követően betöltött a Szent Szellem, és a mai napig bizonyos vagyok benne, hogy Isten akaratából végzem szolgálatomat. Korábban azt gondoltam, hogy a gyülekezet élő és dinamikus dicsérete-imádata attól függ, hogy a vezető milyen ötletes, temperamentumos. Mély tanítást adott a Szent Szellem, amikor ’97-ben és ’98-ban lehetőségem volt részt venni Floridában a pensacalai gyülekezetben. Isten közelsége miatt az összejövetel nagy részén csak sírni tudtam. Miközben a Szent Szellem

tanított, erős látás született bennem: ha Ő nem ad, én nem tudok adni. Legjobb engedni, hogy a Szentlélek imádja Jézust és az Atyát általam.

1998 elején megkezdődött az Országos Dicsőítő Csoport működése 30 testvérrel. Havonta egyszer találkoztunk az ország különböző pontjain. Összejöveteleinknek a felét közösséggyakorlás, imádkozás, dicséret tette ki, a másik felében az általunk előkészített új dalokat gyakoroltuk. Hiszem, hogy nemcsak a csoport, hanem gyülekezeteink és közösségünk is épült ez idő alatt. A fő cél, hogy gyülekezeteinkben helyére kerüljön Isten dicséretének, imádatának a méltósága, és a középpontban a Szent Szellem álljon.

A koordinátor: *Bagyinszky Judit*

D: Mi a te szereped az Országos Dicsőítő Csoportban?

J: Teljesen gyakorlati, ügyintézés. Évekkel ezelőtt született az a gondolat, hogy legyen egy állandó csapat, amely zeneileg is felkészült, és elsősorban elhívása van erre...

D: Ez tulajdonképpen felkészítési program a dicsőítésre?

J: Igen, úgy gondoltuk, ez nekik is segítség, mert ha szűkösen jutnak hozzá új énekekhez, vagy zeneileg nehezebben jutnak előre, akkor a tanulnivalót tovább tudják vinni saját gyülekezetükbe.

D: Ugye összeállt a csapat tavaly év elején? Gondolom, elkezdtetek gyakorolni.

J: Igen, egyrészt, másrészt imádkozni.

D: Mi az eredménye ennek a munkának?

J: Rákényszerített olyasmikre is, amiket nem is képzeltem magamtól. A dalfordításra gondolok elsősorban.

D: Tehát, ha énekeljük ezeket az énekeket, és nem megy zökkenőmentesen, akkor téged kell szídnunk?

J: Nemcsak engem. Jó kis csapat állt össze, közösen dolgozunk.

D: Milyen instrukcióid vannak az énekek kapcsán, miután te is egyik alkotója vagy ezeknek valamilyen módon.

J: Nagyon fontosnak tartom, hogy a maga területén senki ne elégedjen meg azzal, ami van. Akár zenész, akár énekes, akár más területen kapcsolódik a dicsőítéshez...

D: Mindig akarjon tovább lépni és fejlődni. Lelkileg is és minőségileg is.

J: A másik az, hogy legyen türelmes, kitartó, kérjen Istentől útmutatást. Ha a pillanatnyi helyzet esetleg nem úgy áll, ahogy szeretnénk, ez nem azt jelenti, hogy úgy is marad.

D: Tehát ezen a szolgálati területen is van olyan időszak, amikor mélyponton van az ember?

J: Vagy az alatt. De tényleg, ne adják föl.

Pécsi dicsőítők: *Kázmér Anikó, Héjas Livia:*

D: Mit láttatok a Dicsőítő Csoportban? Ösztönzőleg hatott-e, vagy esetleg akadályozott benneteket a gyülekezetben, a dicsőítésben. Tulajdonképpen éreztetek-e valami többletet?

A: Egyrészt jobban megláttuk annak a fontosságát, hogy a lelki tartalom elsődleges, tényleg Istent dicsőítjük énekeinkkel, ez az otthoni dicsőítő csoportban is nagyobb odaszánást eredményezett.

D: A lelki rész mit jelent? Mire kell odafigyelnie a dicsőítőnek? Egész héten ápolónősködik, mint ahogy te tetted, és vasárnap reggel fölrohan a pódiumra, vagy valami készülést is jelent, például igeszolgálatot?

L: Sokkal többet töltöttem imádkozással és bibliaolvasással, megtanultam, mit jelent otthon egyedül dicsérni Istent a szobámban, és akkor ezután sokkal könnyebb végezni a dicsőítést a gyülekezettel meg a fiatalokkal együtt.

D: Tehát összegezve: a személyes hívő életedre hatott ez a szolgálat. És neked, Anikó?

A: Az én otthoni imádkozásom, igeolvasásom is intenzívebb lett.

D: A pécsi dicsőítő csoportra ez milyen hatással volt? Ők is igényelték ezt a szellemiséget, vagy azt mondták, hogy „Persze, ti fölvtok, mert az Országos Dicsőítő Csoportban is bent vagytok”?

A: Vegyes a reakció. Akik megmaradtunk, sokkal egységesebben tudjuk ezt a szolgálatot végezni.

D: És hogy fogad el benneteket a gyülekezet?

A: Szeret bennünket. Nagyon sokat imádkoznak értünk az idősek is. Szeretik az énekeket is.

D: Pécs olyan különleges helyzetben van, hogy ott régi énekeket is énekelnek, ugye?

A: Igen. Énekeljük a Hitünk énekeit is, az idősek az új énekeket is szeretik.

D: Gondolom, az a tapasztalatotok sokat számít, ha írásos anyag is van a testvérek kezében.

L: Igen.

D: Végül is ez így kompromisszumos megoldás az idősek és fiatalok között. Mindenkinek van Hitünk énekei is meg új énekes könyve is. Ez egyébként egyedülálló. Mi a szerepe szerintetek a dicsőítésnek, mondjuk Pécsen? Felhangolódás, vagy...

A: Nálunk általában az igehirdetést készíti elő. Nem túl hosszú a dicsőítés: 20–25 perc körülbelül.

D: Ez pont elég arra, hogy lelkileg „fölgangolódjanak” a testvérek, és elfelejtsék, hogy például ráléptek a tyúkszemükre a buszon?

A: Nem tudom, hogy kinek mire elég vagy mire nem. Nálunk így alakult ki. Nem feltétlenül a hosszabb a hatékonyabb.

D: A dicsőítésvezető személye meghatározó?

A: Nem kell, hogy az legyen.

D: Nem kéne?

A: Igen, régebben hárman-négyen is voltunk, mostanában egy személy van.

D: És melyik volt a jobb?

A: Amikor többen.

D: Mi az ajánlatotok azoknak, akik nincsenek benne az Országos Dicsőítő Csoportban, de a gyülekezetükben dicsőítésvezetők vagy a dicsőítő csoportban vannak?

A: Mindenképpen lássák, hogy szükség van erre és fontos. És ha csinálnak valamit, azt teljes szívből, ne rutinból, ne úgy, hogy csak hirtelen odacsöppennek valahonnan, hanem teljes felelősséggel.

D: Ne színből, hanem szívből. Tehát készüljenek rá! Nem elég odaállni, és majd csak elénekeljük valahogy.

A: Igen. Sokan úgy csinálják. Nálunk is volt olyan vélemény, hogy nem kell gyakorolni, majd ahogy a Lélek adja. Gyakorlásra pedig szükség van!

L: A másik az, hogy az Úr majd kipótolja...

D: A hiányosságot. Bizonyára van, amit az Úr ki tud pótolni, de erre nem kell számítani.

Ózdról: Kocska Orsolya Éva, Bocsi Sándor:

D: Hogy kezdted el dicsőíteni az Urat a gyülekezetben?

O: Mindig szerettem énekelni, és amit ott láttam, tartalmas volt. Hát én korábban énekeltem világi dalokat, de annak nem volt semmi értelme. És mivel szerettem énekelni, és kaptam Istentől tálentumot, a jó hangot, úgy gondoltam, hogy ezt mindenképp' vissza akarom adni Istennek. Elkezdtem próbákra járni, majd ki is álltam. Nagyon jó volt érezni, hogy végre van valami tartalma annak, amit éneklek.

D: És te hogy kerültél a Dicsőítő Csoportba, Sanyi?

S: '90-ben kezdtem el gitározni basszusgitáron úgy, hogy vettem egy kis 3000 Ft-os gitárt, és úgy gondoltam, hogy én minden zenei előképzettség nélkül meg fogom tanulni.

D: Sikerült?

S: Sikerült. Szorgalommal.

D: Hogy lehet gitárral dicsőíteni az Urat? Ugye más, ha az ember a hangjával dicsőíti az Urat. Ha hangszeren játszik, akkor ez miben nyilvánul meg? Úgy érzi, hogy nem is ő játszik a hangszeren, hanem a Lélek?

S: A Szentlélek jelenlétében csodálatos, hogy az ember mit ki tud hozni a hangszeréből.

D: Amikor a Szentlélek játszik rajta rajtad keresztül. Szerintetek mennyi az az idő, amennyi kell a szolgálat előtt, a gyülekezeti alkalmon a dicsőítésre. Tíz perc, három óra, hat óra?

O: Sokszor tíz perc is elég, ha tényleg ott van a Szentlélek

D: Látjátok a feladatokat a saját gyülekezetekben. Hogy látjátok a helyeteket az Országos Dicsőítő Csoportban? Úgy gondoljátok, eljutottatok a csúcsra, és innen már...

O: Nem, én úgy érzem, hogy még csak most kezdtük el. Nyertünk abból a látásból, ami miatt elindult az egész, és jól érzem magam, hogy végre látom a dicsőítésnek a feladatát.

D: És mi a feladata a dicsőítésnek?

O: Isten elé járulni úgy, hogy ne azt nézzük, a szomszédunk mit csinál éppen, felemeli a kezét vagy becsukja a szemét, hanem Istent magát szemlélni. Sokszor rámutat a Szentlélek által olyan dolgokra, amikről talán nem is tudok. Kimossa ezeket percek alatt belőlem.

D: A dicsőítés folyam, amely átömlik az ember lelkén, és a salaktól megtisztítja?

O: Igen, mindenképp. Istent szemléljük, és álljunk meg előtte őszintén, csendesedjünk el, szánjuk magunkat Neki.

D: Te is így látod, Sanyi?

S: Igen. Ez a felelősség ránk hárul, hogy az egész gyülekezetet nekünk kell Isten jelenlétébe vezetni, úgy is mondhatnánk, a Szentek Szentjébe.

D: Azt jelenti, hogy eszköz légy az Úr kezében. Ne téged nézzenek, hanem az Úrra tudjál rámutatni.

O: Nagyon fontos az őszinteség. Ne csapjuk be magunkat, ne áltassuk azzal, hogy alkalmasak vagyunk egy szolgálatra, tehát őszintén lássuk meg, hogy mik azok a bűnök életünkben, mik akadályozzák, hogy az legyen a dicsőítés, aminek lennie kell. Tehát, ne azért álljak ki, mert szép a hangom, különben is jó, ha az ember ott van, hanem érezzük a felelősséget, hogy számot kell adnunk. Ha Isten őszinte vágyat lát a szívünkben, és nem magunkat akarjuk már adni, akkor meg fogja áldani a szolgálatunkat, és akkor az betölti feladatát: Isten dicsősége.

Fábián Péter, azaz Pippo, a Rap-per.

D: Pippo néven szoktak általában emlegetni. Ez a művész neved?

P: Rám ragadt, aztán most már mondhatom azt is, hogy művésznév.

D: És mi a helyzet a RAP-pel?

P: Ez a másik művészeti ágból ragadt rám, maradt rajtam, ugyanis van egy RAP együttesünk, ami immáron öt és fél éve működik.

D: Mi a neve?

P: ART. Agapé Rap Team. Ennek a rövidítése. Mondhatom, most már elég jó eredményeket értünk el.

D: Befutottatok?

P: Az számít nekem jó eredménynek, hogy eljut azokhoz a zenénk, akiknek szól. Magyarán szólva a rappereknek és nem a gyülekezetbelieknek, tehát kifejezetten evangélizációs célú szövegeket írunk.

D: Kik a rapperek?

P: Fiatal srácok, akik nagyon lazák akarnak lenni. Talán vidéken nem látni annyi fiatal emberkét, aki nagyon bő gatyában járkal, kapucnival a fején, és igazából ebben a rap-ben monotonitás, utcazaj van benne. Sokan azt gondolják, hogy ezek semmivel nem törődő emberek, ilyen huligánok, pedig sokkal inkább azok, akik gondolkoznak, kérdéseket próbálnak föltenni. Ezért is van a rap-ben sokkal több szó, hosszabb szöveg, mint bármely más műfajban.

D: És volt már olyan rapper, aki megtért? Vagy mindenki megtérés előtt áll?

P: Elég sokan állnak a megtérés előtt. Akikkel közvetlen kapcsolatban vagyunk, voltak ilyenek. Pont az előző válogatás a CD-n: a „Mondd, minek?” című egy kábítószeres fiúról szól, aki megtudhatta, hogy Jézus segíthet rajta, de ő elutasította. A szám végén meghal. Ez a szám egy kábítószeres srácot annyira megérintett, hogy telefonon fölvette velünk a

kapcsolatot, és most már az Új Élet gyülekezetbe jár.

D: Hogy látod a Központi Dicsőítő Csoport szerepét? Neked mit jelentett ez, és milyen pluszt kaptál azáltal, hogy benne voltál.

P: Sok áldást jelent személyes vonatkozásban is. Ösztönző erő: nem lenne képem úgy kiállni, hogy lelkiileg nem vagyok rendben. Ezt nem lehet félvállról, fél szívvel venni. Amikor a gyülekezetben összejövünk, az ünnep számunkra: felszabadultak vagyunk egymás társaságában és Isten közelségében is.

Gulyás Erhard és Melinda, akik Mezőberényt és a Pünkösdi Teológiai Főiskolát is képviselik:

D: Egy házaspár a dicsőítő csoportban. Hogy kerültetek ide? Hívtak benneteket?

E: Meghallgattak, és mondták, hogy...

D: ...éppen ütöd a határt.

E: Majdnem így volt.

D: Abban a szerencsés helyzetben vagytok, hogy a dicsőítés teológiai oldalát is meg tudjátok világozni.

M: Most mondjak Igét?

D: Meg tudnád fogalmazni, hogy mi a dicsőítés, mire való?

M: Azt tudom, hogy a gyülekezetekben nincs róla tanítás. De megtapasztaltam azt, hogy Isten tényleg a dicséreték között lakozik. És ahogy az Ószövetségben is láthatjuk, hogy imádták Istent és leszállt ereje úgy, hogy még a papok sem tudtak megállni a szolgálatukban. Az újszövetségi gyülekezetben megvalósul, hogy Isten jön és valami olyat cselekszik, ami személyesen az Ő műve. Jó lenne, ha minden gyülekezet felismerné ezt.

D: Ezt úgy mondd, mint aki meg is élte, nem úgy, mint aki csak hallott erről.

M: Tényleg nem hallottam róla. Egyáltalán nem állítom, hogy fontosabb lenne az igehirdetésnél. Azt mondom, hogy egyensúlyban kell lenniük. De pusztán hallani az Isten Igéjét, és nem átélni vele a közösséget, az szerintem nagyon üres és szomorú dolog.

D: És a Bibliai Főiskolán ez hogy történik?

M: Ott talán kicsit más a helyzet, mert ugye, ott hozzászórtak az emberek, hogy mindig Ige meg Istennel foglalkozás...

D: Szóval a könyökükön jön ki?

M: Sokszor azt tapasztalom az áhítatokon, hogy unottan ülnek be. Meg sokszor én is. Én azt szeretem, ha kenet van Isten dicsőítésén.

D: És mindig van kenet?

M: Nem.

D: És úgy kéne lenni?

M: Hát, jó lenne!

D: Ugyanis ez azt feltételeznéd, hogy az embernek mindig csúcson kellene lenni. Tehát automatikusan, ha elmegyek az imaházba, gyülekezetbe, az áhítatra a főiskolán, akkor „fől kell magam hergelnem”, hogy „csúcson legyek”, mert akkor mit fognak szólni. Lehet dicsőítésben csendesen is részt venni, és talán még úgy is tud munkálkodni az Úr?

M: Szerintem csak az a gyanús, ha valaki mindig csendes, és mindig ül magába roskadva a padjában. Mert én azt mondom, hogy nemcsak sírás van Isten dicséretében, hanem tényleg öröm is.

D: És ha valaki mindig csak örül, és soha sem sír?

M: Szerintem az is hiányérzet. Olyan szolgálók kellene, akik erre el vannak hívva. Sokszor abból fakad a probléma, hogy nincs elhívva a dicsőítésvezető arra, hogy ezt csinálja, vagy nem volt más, azért teszi, vagy nem tanulta, nincsen hite, hogy ezt tovább lehet vinni, vagy nem adja őszintén magát oda a szolgálathoz.

Krizsán Róbertné Inárcson is dicsőít:

K: Az Úrnak az elhívását éreztem ebben, és ez rajta van az életemen.

D: Mi a szerepe a dicsőítésnek a ti gyülekezetekben?

K: Szükséges a gyülekezetnek. Megtapasztaltuk a dicsőítés ízét. Az Úr megmutatta, hogy milyen fontos az énekesek szerepe, ők haladtak elől, és Isten népe követte őket. Az Újszövetség is szól a dicsőítésről, annak áldozatát kell vinni az Úr elé.

K: A cél új énekesek nevelése, akik szívvel-lélekkel a dicsőítésre is felkészülnek. Zenei képzettség is kell, de az kevés. Szükséges a szellemi ráhangolódás, kellő komolyság, a lényeg a fontosság megértése.

D: Gondolom, hogy 80 évesen már nem szeretnél dicsőítő lenni.

K: Ki tudja? Szeretném akkor is lelkesen dicsérni az Urat. Ha látok egy-két idős testvért, akik lelkesen és odaadással dicsérik az Urat, akkor ez engem is bátorít és buzdít.

Perei Timóteus, aki már a kifutón befutott:

D: Téged szinte mindenütt ismernek az országban.

T: Ha én abbahagyok egy szolgálatot, az nem jelent számomra hátralépést, hanem előrelépést. Akkor egy másik területre konkrét feladatot kapok. Az Úrtól kaptam ezt a tehetséget.

D: Milyen kritériumok kellenek a dicsőítés vezetéshez, hogy tudja valaki jól végezni ezt a szolgálatot?

T: Szerintem fontos, hogy élen járjon, és ne kullogjon a többiek után. Úgy gondolom, el tudtam végezni azt, ami rám volt bízva. Egyelőre visszaadtam az Úrnak minden zenei dolgot. Kivételt képez a szerződés. A Kifutó kapcsán készült egy tizenkettes válogatás. Keresztény szövegű dalt énekelek. Már az előző lemezből is kiderült, hogy keresztény vagyok.

D: Visszatérve a Dicsőítő Csoportra, te is részt vettél rendszeresen a munkájában. Érzed-e ennek a fontosságát, vagyis szerinted kell központi dicsőítő csoport, illetve a gyülekezetekben legyenek képzett dicsőítők?

T: Legfontosabb, hogy kenet legyen rajta, és a második szempont a technika. Mutassunk ebben országosan is jó példát, adjuk a lehető legjobb minőséget, mert Istennek a legjobb jár, mindennek a java jár.

D: Ez annál is inkább fontos, mivel világi vonalon is nagyon képzett zenészek vannak. Elég furcsa, hogy ha egy evangélizációra elmegy egy világi és azt mondja, inkább elmegyek együttesének a koncertjére, ott legalább jó zenét hallok.

T: A szülőkön nagy felelősség van. Fontosnak tartom a zenei képzést. Sok Istentől megáldott kiadvány születik Magyarországon, csak nem társul mellé minőség. Ne mondjuk valamire azt, hogy jó lesz így is, mivel csak Kovács néni hallgatja a kismagnóján, mert nemcsak ő hallgatja.

D: Egyszer esetleg meghallgatja más is, másodszorra már nem.

T: Kell egyfajta maximalizmus. Ami tőlünk telik, azt tegyük meg. Ebben az ébredés az egész ország pünkösdi hívőjének nagy segítségére lesz.

D: Tehát olyan emberek is bekerülnek, akik már zeneileg képzettek?

T: Így van, azt a hiányt, ami most van, új megtérők nélkül nem tudjuk pótolni. Évtizedek kellenek, míg a leendő zenészek, énekesek felnőnek és megtanulják azt a mesterséget, amit aztán az Úr majd használ. Nem tudom, hogy mennyi időnk lesz rá, leszünk-e valaha olyan szinten, mint mondjuk Amerika, ahol a könnyűzenei kultúra évszázadokkal korábban indult, mint nálunk. Érdekes, hogy világi produkciókba keresztényeket hívnak, mert ott olyan a színvonal. Az Oroszlánkirály zenei stábjának fele keresztény volt. Tulajdonképpen előrelépés ennek a lemezeknek a megjelenése is.

D: Faltörő kos lesz.

T: A magyar popzenében van egy zenei asztal, és amilyen falatok ott vannak, abból kénytelen a közönség táplálkozni. És ha túl jutunk mondjuk „a zsíros kenyér és a hagyma” kategórián „a finomabb falatok” felé, akkor abból válogatnak a fogyasztók.

D: Te szeretnél finomabb falatokat nyújtani? Timóteus, én azt kívánom, hogy nagyon sok „habos tortát” együnk.

Fiatalok, akik az élet küszöbén állnak. Közös bennük, hogy elhívással rendelkeznek és tette

készek. Elkerülhetetlen, hogy bizonyos túlkapások is előfordulnak, de jó ezeket elkerülni, nehogy a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntsük, vagy segédkezzünk abban, hogy esetleg más kiöntse. Dicsérjük az Urat a dicsőítő dicsőítőikkel! Aki pedig kedvet, illetve elhívást kapott hozzájuk csatlakozni, az jelentkezzen az alábbiak szerint:

Felhívás

I. Mivel a múlt évi csoportot egy évre terveztük, ismét lehetőség van arra, hogy csatlakozz munkánkhoz! Érdemes befektetéseket tenni és áldozatot hozni, gyarapodsz. Ha tálentumaid vannak, szolgálj a csoportban, ha problémáid vannak, de növekedni akarsz, akkor is jelentkezz, hogy segítsünk! Ez a csoport nem profi énekesek és zenészek tábora, hanem a fejlődni és növekedni vágyóké. Ismeretlenül is szeretünk és hívunk benneteket. Minden szellemi és gyakorlati feltételt megtudhatsz, ha felhívod Bagyinszky Juditot a 06-1-295-3322, vagy a 06-28-471-663 telefonszámon. Ha levelet írsz, címünk: Pünkösdi Dicsőítő Csoport 2119 Pécel, Faiskola u. 16/2. Mielőbb dönts és jöjj!

Aratás Karacsaj földön • Fordította: *ifj. Kovács Béla* (Megjelent a *Harvest Aflame* 1998 augusztusi számában.)

Aril és Kari Edvardsen norvég misszionáriusok, akik muszlimok között is végeznek szolgálatot, ismét ellátogattak a Kaukázusba. Ez alkalommal a Karacsaj-Cserkesz és az Észak-Oszét-Alán autonóm köztársaságot keresték fel az elnök és a miniszterelnök meghívásának eleget téve. Ugyanis csak ez az egyetlen lehetséges módja az evangélium hirdetésének napjainkban a háború szaggatta Kaukázusban, ahol a harc és az ellenségeskedés természetes része a mindennapi életnek.

A múlt évben Aril Edvardsen Karacsaj-Cserkeszia fővárosában, Eherkesshben tartott evangélizációs kampányt. Ez a város ugyanis az irzlási cserkeszek központja. Ez a kampány új gyülekezetet eredményezett, amely most indított egy kis gyülekezetet az egyik szomszédos faluban. Anatolij Ozov miniszterelnök néhány hónappal ezelőtt Norvégiában járva ellátogatott az Aril Edvardsen Világmisszió központjába és újból meghívta Edvardsent Karacsaj-Cserkesziába, hogy evangélizáljon a még el nem ért muszlim karacsajok között Karacsevszkiben, a tartományi fővárosban. A moszkvai szövetségi kormány mostanában nem ad a Kaukázusba vízumot az ottani villongások miatt, ezért Arilnak és Karinak közvetlenül az elnöki hivataltól kellett a vízumokat beszereznie.

Áttörés a karacsajok között

A karacsajok egy 183.000 lelket számláló kis török törzs Karacsaj-Cserkeszia nyugati részén. Névlegesen muszlimok, de kétszáz éve pogányságban élnek. Aril Edvardsen 1988. májusi kampányáig még soha sem hallottak az evangéliumról. A karacsajok nagyon szeretik a lovakat és azt a kétezer fajta virágot, amelyek elborítják a köztársaság völgyeit és hegyoldalait. Mindenfelé birka- és kecskenyájakat, marhacsordákat legeltető pásztorokkal találkozni. Az ország 1557-ben lett Oroszország része, 1922-ben kaptak autonóm státuszt. A második világháború idején Sztálin az összes karacsajt Szibériába és Közép-Ázsiába deportáltatta, ahonnan 1957 előtt nem térhettek haza.

Az evangélium győzelme Karacsevszkiben

Edvardsen kampánya az 51.000 lakosú Karacsevszkiben, a Karacsaj tartomány székhelyen az első hivatalos evangélizáció volt a muszlim karacsajok között. Nagyon szívélyesen fogadták őket a karacsevszki kormányzó és más hivatalos személyek, sőt még a muszlimok helyi vezetője is. Még rendőri védelmet is élveztek, mert az egyik szélsőséges iszlám szekta tagjai megtámadták és megzavarták az alkalmakat. A kampány az evangélium nagy győzelmét

hozta. Megalakult az első karacsaj gyülekezet. A négy nyilvános evangélizációs alkalmon körülbelül 850 ember fogadta el Jézust személyes megváltójának. Ezek közül több mint hatszázan végzik jelenleg Edvardsen levelező iskoláját. Sokan tettek bizonyosságot, hogy Jézus Krisztus meggyógyította őket a betegségekért szóló ima alatt. Ezek a bizonyosságtételek nagy tekintélyt kölcsönöztek az evangélium hirdetésének.

Aril és Kari Edvardsen, valamint a tolmács Karacsaj-Cserkeszia külügyminiszterének és vallásügyi miniszterének a vendége volt, aki személyesen kísérte el őket mindenhová. Részt vettek a két másik tartomány kormányzója által a tiszteletükre adott fogadásokon. Ezek jó alkalmat teremtettek nekik arra, hogy az evangéliumot hirdessék a vezető személyiségeknek, és bemutassák a Jézus filmet saját nyelvükön.

33.000 Újszövetség Karacsaj-Cserkesziának

A múlt évben Edvardsen 23.500 Újszövetséget vitt magával Karacsaj-Cserkesziának kampánya részeként, amelyet a cserkeszek között folytatott a fővárosban. A karacsajok között végzendő szolgálatokra újabb 10.000 Újszövetséget vittek magukkal. Ez annyit jelent, hogy jelenleg több mint 33.000 Újszövetség forog közkezen Karacsaj-Cserkesziában mintegy félmillió ember között.

A karacsevszki munkát most *Mikhael Stasyuk* folytatja. Ő az új gyülekezet pásztora, munkatársai *Nikolai Akysnov* és *Andrei Severinov*, akik a cserkeszek között dolgoznak. Ők végzik Karacsaj-Cserkesziában az evangélium hirdetését, hogy így megalakuljon ott az első evangélizációs gyülekezet.

Az Országos Imacsoport Hálózat tájékoztatója • Nyeste Ferenc

%, „Mert igen hasznos az igazaknak buzgóságos könyörgése”

Kedves Imádkozó Testvéreim!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit! „Hű az Úr, aki elhívott Titeket!” Milyen jó ezt leírni újra és újra, biztatásul egymás számára. Csodálatos látni azt, ahogy az Úr beteljesíti lépésről lépésre ígését. Már nyolc éve annak, hogy az Úr megmutatta nekem álomban azokat az imacsoportokat, akiket elő fog hívni. Ugyanennyi éve kaptam azt a kijelentést, hogy „tüzek” fognak meggyulladni az országban, melyek egy nagy lángnyelvben egyesülnek, azaz jön az ébredés Magyarországra. E kis visszaemlékezést azért írtam, mert már öt éve (az OIH létrejötte óta) mindenkit buzdítok az imára, hogy ez valóra is váljon. Most nagyon örülök, mert látom a beteljesedés folyamatát. Erre adott megerősítést a Timóteus Társaság rendezésében megtartott Böjt és Imanapok. Ez 1999. február 19–20-án volt Csillebércen. E két napon 61 gyülekezetből 160–180 fő volt együtt. Sok imádkozó fiatal vett részt a nagyon jó lelkületű imaalkalmon. Új információk birtokába jutottunk, melyek újabb és újabb imacsoportok születéséről és sok új gyülekezet alapításáról szóltak. A jelenlévők minden szünet után, mások mellé kerülve, „új” testvérekkel imádkoztak. Úgy hiszem, az Úr örült, amikor letekintve látta, hogy a különböző felekezetekből érkezők, a magyarországi eklézsia részeként harmóniában imádkoznak együtt. Aki tehette volna, és mégsem jött el, csak sajnálhatja. Buzdítok mindenkit, hogy ragadjon meg minden olyan lehetőséget, amikor a testvéreivel együtt imádkozhat a magyar ébredésért.

Az OIH működése

Az OIH olyan hálózat, mely igyekszik működését földrajzilag az egész országra kiterjeszteni. A hálót a helyi imacsoportok alkotják (5–9 fős) állandó vezető irányításával. Rendszeresen imádkoznak. A csoportok az állandó imatémák mellett aktuális kéréseket is hordoznak az Úr előtt. Sürgős kérés esetén telefonos imalánc jön létre.

Az OIH regionális imaalkalmakat tart az ország különböző helyein. Évente imatábort szervez, melyen az imádkozók egy hétig együtt imádkoznak az ébredésért és megújulásért. Az OIH felekezeti közti imacsoportosulás, nyitott az imádkozók befogadására, és támogat minden más magyarországi imacsoportot.

Az OIH célja

Erősödjön fel és állandósuljon a közbenjáró imádság népünkért!
Bontakozzon ki felekezeti közti imamozgalom a magyar ébredésért!
Az egyre több helyen létrejövő csoportok feszítsenek ki egy *sűrű, szellemi hálót*
Magyarország felett!

Az OIH állandó imatémái

1. Budapest legyen betöltve az evangélium jó hírével, az itt élő keresztények összefogásával!
2. Magyarországra és a magyar népre áradjon ki Isten kegyelme, igazi lelki ébredést hozva!
3. Alakuljanak országszerte új gyülekezetek, és a régiéket újuljanak meg!
4. Minden missziós tevékenység váljon hatékonyá és eredményessé!
5. A tiszta Evangélium hatalommal hirdettessék és győzedelmeskedjen!
6. A gyülekezetek élete és szolgálata kerüljön a Szent Szellem vezetése alá!
7. Isten szolgálaira áradjon ki a Szent Szellem friss kenete, nyerjenek mennyei látást és élvezzék az Úr védelmét!
8. Krisztus teste egységben építse Isten országát, minden lehetőséget megragadva!

Ajánlások

Fábián Attila, az EPK elnöke: „A Mindenható Istennel közvetlen kapcsolatba az imádság útján kerülhetünk. Ez a kulcsa minden győzelemnek, ébredésnek. Krisztus teste – az eklézsia – arra hivatott, hogy győzzön. A magyar nemzet ébredésében az imádság a kulcs. Az elmúlt időszakban örömmel tapasztaltam az OIH működésének gyümölcseit. Bátorítok minden újjászületett testvért, hogy kapcsolódjunk össze az imaharcban!”

Glenn Livingston, az Alliance munkatársa: „Isten világos üzenete a számunkra, hogy minden egyes alkalommal, amikor Isten új dologba kezd és mozgósítani akarja a hívőket, ezt azzal kezdi, hogy népét imádkozásra hívja.

– Kérünk, Urunk, állíts fel imaharcosokból és közbenjárókból álló hadsereget, akik közbenjárnak országod céljaiért, hozz világra imamozgalmat néped között!”

Az OIH vezetője: Nyeste Ferenc lelkipásztor. 9400 Sopron, Határőr út 5. Tel.: 06-99-318-686.
E-mail: ny_csubi@freemail.c3.hu

Jelentkezhetsz

az imahálózatához úgy, hogy egy ilyen tartalmú levelet küldesz az OIH vezetőjének:
Szeretnénk csatlakozni az Országos Imacsoport Hálózatához.

Imacsoport vezető neve:

Címe:

Tel./E-Mail:

A csoport létszáma:

Gyülekezet, amelyhez tartozunk:

Telefonértesítésre: imát tudunk vállalni nem tudunk vállalni.

Elküldendő az OIH vezetőjének címére: Nyeste Ferenc 9400 Sopron, Határőr út 5.

Gyökereink – Az Egyház a reformációtól napjainkig • Donald D. Smeeton (ICI-jegyzet alapján) BL

%Ebben a sorozatban megpróbálunk tájékoztatást adni a pümkösi mozgalom kialakulásáról
Nem véletlen, hogy a Szent Szellem újkori kiáradása a huszadik század első évtizedeiben éppen Észak-Amerikából indult el. A világ minden országából bevándorolt népek államhá-
formálódását itt mélyen áthatotta a Biblia tanításához való igazodás belső igénye. Az amerikai
nép több hullámban újra és újra felfedezte a Bibliát, Jézus tanításának nemcsak a logikáját,
hanem annak erejét is meg akarták ragadni. Nem voltak nagyegyházak, akik visszaélve
hatalmukkal kisajátíthatták volna a Biblia magyarázását. *(Félreértés ne essék, itt nem a
történelmi egyházakat szeretnénk elmarasztalni, csupán arra a tényre kell utalnunk, hogy
könnyen megtöri Isten Igéjének erejét az, ha előre megvan róla a magunk véleménye, jól
megrágott tanítása, vagy ha az elfogadott tanításokat sokszor személyes ambíciók és hatalmi
státuszok határozzák meg. Könnyen rajtakaphatjuk magunkat is azon, ha szokásos módon
közelítünk az Igéhez, elveszítjük annak aktuális üzenetét.)* A pümkösi megújulás nem
villámcsapásként, minden előzmény nélkül érkezett. Ezért esett a választás ebben az első
részben az amerikai kereszténység történetének áttekintésére. A visszapillantásnál nehéz
eldönteni, hol is kezdjük, hiszen minden esemény erősen kapcsolódik a megelőzőkhöz. Egy
kicsit talán önkényesen induljunk el most a XVIII–XIX. század fordulójáról.

A XIX. századi Amerika egyháza

A XIX. század kezdetét megelőzően már két jelentős ébredést élt át Észak-Amerika
kereszténysége. Idővel az első nagy megtérés hatásai csökkentek, Amerika erkölcsi helyzete
kezdett megváltozni. Az egyházakban az új generációt látszólag jobban érdekelték az
Európából származó deista nézetek, mint a bibliai kereszténység, az istentiszteletek
látogatottsága mindenütt csökkent. Az emberek többet törődtek a pénzkereséssel, mint az
Istennek tetsző élettel. A gabonapálinka nagy gondot jelentett a határvidéki telepések körében.
Ilyen nyomasztó körülmények között a nemzet megérett egy új ébredésre.

A második nagy ébredés

Még a XIX. század kezdete előtt komoly ébredés bontakozott ki a fiatal ország különböző
részein. Ez sok tekintetben hasonlított a korábbihoz, amely Jonathan Edwards szolgálatához
fűződik. Ezt az utóbbi megújulást, amely 1786 táján kezdődött, általában a „második nagy
ébredésnek” nevezték, s ez az amerikai élet minden területét áthatotta. A keleti partok gazdag
és művelt rétegeit éppúgy érintette, mint a még gyéren lakott nyugati határvidék műveletlen
és gyakorlatias telepeseit. Egyes oktatók, mint pl. *Timothy Dwight* (1752–1817), a Yale
Egyetem igazgatója a diákokat bűnbánatra szólították fel. A hozzá hasonló professzorok –
akik ugyancsak egészséges tanítást nyújtottak – szükségesnek látták az ébredés alakulását
harmonizálni a Bibliával.

Amerika gyéren lakott részén ún. „szórvány evangélisták” prédikáltak házakban, istállóban,
tavernákban. *Peter Cartwright* (1785–1872) pl. többezer mérföldet tett meg lóháton a
veszélyes vadnyugati területeken, hogy eljusson az emberekhez. Szípközvetítő észjárása
bizonyos szórakoztatást is nyújtott, de minden összejövétel végén sokan válaszoltak a
megtérésre való felszólításra. Ő személyesen 15 ezer hívőt hozott a metodista egyházba! Az
ébredés az emberek minden rétegéhez eljutott, ezért minden egyháznak javára vált. Leginkább
azonban a baptisták, a metodisták és a kongregacionalista-presbiteriánusok tapasztaltak
mélyrehatóbb növekedést.

A „vadnyugati” határvidéken minden egyház összefogott, hogy megszervezzék a „tábori
összejöveteleket”, s így a templom nélküli vidékekről egy központi helyre hívják össze az
embereket. Ilyenkor alkalmanként, úgy két-két hétre, otthagyták farmjaikat, odaszánva
magukat az imádságra, a lelki elmélyülésre és az ige hallgatására. Sátorokban laktak, és kint,
a tűzön főztek. A tábori összejövetelek eleven és zajos események voltak. Lehetőséget
nyújtottak a szétszórta élő családoknak, hogy meglátogassák barátaikat, és hírt halljanak az

ország más tájairól. Ezek elsősorban mégis olyan lelki események voltak, amelyek alapjaiban járultak hozzá az amerikai kereszténység jellegének formálásához.

Az ilyen találkozókon természetesen sokkal nagyobb hangsúly került a spontaneitásra és az élményre, mint a tanításra és a liturgiára. Mivel a prédikátor hangja csak bizonyos távolságon belül volt hallható, gyakran öt-hat lelkipásztor is prédikált egyazon időben a tábor különböző részein. Az emberek hangosan énekeltek, érzelmeiket szabadon kinyilvánították. Voltak, akik kétségbeesetten sírtak, mások diadalmasan kiáltottak. Az összejöveteleket érte ugyan kritika – egyes történészek még mindig bírálják a szélsőségeket –, ennek ellenére voltak egyértelműen áldásos eredményeik.

Ez idő tájt az európai teológiák tanítói szinte mindent megkérdőjeleztek a Szentírásban, amit emberi gondolkozással nem tudtak felfogni (*racionalisták*), és kétségbe vonták a kereszténység alapvető tételeit is. Az amerikai úttörő prédikátorok azonban éppen a bibliai tanításokat csepegtették hallgatóikba a tábori összejöveteleken. A metodizmus a vándor prédikátorok szolgálatának tulajdonította erősségét. Ők látták el sok új gyülekezetnek a felügyeletét és irányítását a gyéren lakott vidékeken. 1855-re a metodista egyház Amerikában a legnagyobb felekezetté vált. A baptisták, akik között laikus és nem fizetett farmer-prédikátorok szolgáltak, ugyancsak gyorsan növekedtek. A baptista lelkipásztorok a nép között éltek, s megosztották, amit kaptak. Ami hiányzott az iskolai képzésükből, azt pótolta a lelkesedés és a kitartás. A baptisták, létszámukat tekintve, a metodisták után másodikként következtek az amerikai egyházak sorában.

A második nagy ébredés eredményeként az emberek a kocsák helyett a bibliaolvasásra szánták idejüket. Ahol csak megújulást éltek át, ott mindenütt csökkent az iszákosság és az erkölcstelenség. Új felekezetek jöttek létre, hogy betöltsék a gyéren lakott vidékeken élők szükségleteit, a régebbiek pedig sok új tagot nyertek. A vasárnapi iskola és a hétköznapi imaóra fontos színterévé vált a gyülekezeti életnek. Sok fiatal férfi érezte a hívást, hogy odaszánja életét az ige hirdetésre. Az ébredés vezetői nem akarták elküldeni őket a már meglévő szemináriumokba, amelyeket megfertőzött az unitárius teológia és az európai liberalizmus. Inkább új iskolákat hoztak létre, hogy a bibliai igazságot tanítsák a lelkipásztoroknak.

A második nagy ébredés mind a keleti országrész kulturált városaiban, mind a vadnyugati első telepések között csodálatra méltó eredményeket hozott. Ez azonban nem korlátozódott csupán az amerikai társadalom felsőbb osztályaira, mivel a megújulásból fakadó könyörület kiterjedt az elnyomott rabszolgákra és az indiánokra is. Ebben az időszakban jött létre a misszionáriusok egyik nagy szövetsége is. Egyes lelkipásztorok arra szánták az életüket, hogy a bennszülött amerikai indiánok között evangelizáljanak. Ezért azonosultak az indiánokkal a jogaikat illetően, és keményen harcoltak a kormánypolitika igazságtalanságai ellen. Az indiánok közben egyre távolabb kényszerültek menekülni nyugatra. Bár a köztük végzett szolgálat eredménye nem volt olyan látványos, mint az afroamerikaiak közötti, a hívő indiánok mégis hősiességek hoztak, hogy eljuttassák az evangéliumot társaikhoz.

A polgárháború 1861–1865

A rabszolgaság kérdése Amerikában végeredményben megosztotta a nemzetet, és véres polgárháborút okozott Észak és Dél között. Mielőtt még maga az ország kettészakadt volna, a felekezetek már kulturális vonalak mentén szétváltak. Ennek nyomán jött létre például a déli és az északi presbiteriánus egyház. A déliek azt tartották, hogy nem minden rabszolgatartó gonosz, és a Szentírás nem tiltja közvetlenül a rabszolgaságot, ezért ők is megengedhetőnek tartották. Az északiak azonban a rabszolgaságot egészében véve gonosznak tekintették. Mindkét csoport megpróbálta álláspontját a Szentírásból igazolni. Végül is a déliek elvesztették a háborút – a rabszolgaság megszűnt –, azonban nehezükre esett az elengedés és a felejtés. Megpróbálták konzerválni életvitelüket, amelyet a fehérek uralmára és az olcsó

munkaerőre építettek. Voltaképpen ez a fajgyűlöletnek és a feketékkel való rossz bánásmódnak a folytatását jelentette.

Mint ahogy a háborúk idején ez gyakran megtörténik, egyes korábbi lelki áldások elvesztek. Az öldöklés, a szabad fosztogatás, a háború keserősége mindkét oldalon aláásta az erkölcsöt, és bizonyos mértékig lerombolta a második nagy ébredésből fakadó hitbeli meggyőződést. Ráadásul a háború miatt megnőtt a kereslet az északi nagyvárosok gyáraiban előállított fegyverek, egyenruhák és élelmiszerek iránt, ezért a gyárak terjeszkedtek, és egyre több munkást foglalkoztattak. Így a polgárháború serkentette az ipari termelést, és hangsúlyt fektetett Amerika urbanizációjára, ezáltal a lelki éhséget egyre inkább a gazdagodás utáni vágy váltotta fel. A későbbiek során látni fogjuk, hogy az egyházak számára a nagyvárosok lettek a következő kihívás célpontjai.

Kereszténység az afroamerikaiak között

A XVIII. században a rabszolgatartók ellenálltak minden olyan törekvésnek, ami az ő „tulajdonuk” evangelizálását célozta. Ez a helyzet a XIX. század elején megváltozott, amikor sok prédikátor felszólította a rabszolgákat, hogy hagyják el törzsi isteneiket és fogadják el Krisztust. Bár a rabszolgák evangelizálása a háború előtt kezdődött és alatta is folytatódott, a legnagyobb eredményeket azonban a háború után mutatta. A methodista és a baptista prédikátorok különösen aktívak voltak ebben. Úgy tűnik, ezekben a gyülekezetekben főként a kötetlenség és az érzelmek kinyilvánítása jelentett nagy vonzerőt az afroamerikaiak számára. Közülük sokezren találtak Krisztusra legnehezebb szükségükben, ők be is merítkeztek hitre jutásuk bizonyításaként.

Szinte elviselhetetlen fogságukban Istentől várták a vigasztalást. Azonosították magukat a szenvedő zsidó néppel és az elutasított Krisztussal. Ilyen nehézségek között születtek a néger spirituálék, amelyekben a rabszolgák bizonyosságot tettek az Istenbe vetett hitükről. Az ilyen énekek által a hívők megerősödtek abban, hogy Isten még a rabszolgaságban is ott van az ő népével.

A háború előtt a feketék és a fehérek közös istentiszteletekre jártak, ugyanazt a prédikációt hallgatták. Együtt úrvacsoráztak, közös temetőik voltak. A gyülekezetben belül különböző fajú emberek nagyobb egyenlőséget élveztek, mint az élet bármely egyéb területén a déli övezetben. A háború után mindez megváltozott. A rabszolgaságból való szabadulás nem javított az afroamerikaiak társadalmi helyzetén olyan mértékben, mint ahogyan remélték. A volt rabszolgákat továbbra is korlátozta tanulatlanságuk, szegénységük, valamint a faji előítélet. Felszabadulásuk után az elkülönülő fehérek és feketék gyülekezetei Délen a társadalom mintájává lettek, az egyház egyre fontosabbá vált az afroamerikai közösségekben. A XIX. század végére Délen szinte minden fekete ember tagja volt valamely egyháznak. Társadalmi életük középpontja a gyülekezet volt. A fekete gyülekezetek lehetőséget adtak tagjaiknak, hogy önállóságukat és vezetői képességeiket fejlesszék. Az egyház még ma is gyakran az élet súlyponti részét jelenti nagyon sok afroamerikai számára. Általában a fekete települések szinte teljes vezetősége az egyháztagok köréből kerül ki.

Városiasodás

A XIX. század folyamán az amerikaiak szilárd küldetésstudattal terjeszkedtek tovább nyugat felé. Az új földek betelepítésre vártak. Az új találmányok, mint pl. az acéleke, a gypotmagtalanító-gép, az aratógép lehetővé tette a művelt földek termelékenységének magasabb szintre emelését. A kézi erő nagy részét gépekkel helyettesítették. Egyéb találmányok, mint például a vasút, elősegítették, hogy a farm termését gyorsan be tudják szállítani a nagyvárosok piacaira. A városok gazdasági életét a gyárak irányították és állandó munkát biztosítottak. A farmgazdálkodás bizonytalanságai miatt sok fiatal hagyta el a vidéket, hogy új lehetőségeket keressen a városokban. Sajnos, amikor új kísértések tömegével kellett

szembenézniük, közülük sokan elhagyták keresztény meggyőződésüket is. Iszákosság, prostitúció, tolvajlás – ez lett az életmódjuk. Mindemellett úgy tűnt, a gyárak vég nélküli munkaerő-utánpótlást igényelnek.

Amerika nagyvárosainak gyors növekedéséhez hozzájárultak azok a katolikus tömegek is, amelyek a gazdasági nehézségek elől menekülve hagyták el Európát. Természetesen nem ezek voltak az első katolikus bevándorlók Amerikában; a római hitvallás Kolumbusz Kristóf első hajójával érkezett 1492-ben. A katolicizmus már a XIX. század előtt megerősödött Floridában, Louisianában, Texasban és Kaliforniában. Ugyancsak sok katolikus élt a kanadai Quebec tartományban. Erről a bázisról kiindulva francia papok vitték tovább a római katolikus hitet egész Kanadában.

A XIX. században azonban a katolikus bevándorlók új hullámai érkeztek Amerikába. Főképpen New Yorkban és az északi terület egyéb, gyorsan fejlődő városaiban telepedtek le. Sokan jöttek Írországból, ahol milliók haltak meg éhség és járvány következtében, amikor egy burgonyavész letarolta az országot. Érthető, miért hagyták el tömegesen az írek otthonaikat, hogy új életet kezdjenek Angliában, Ausztráliában és Amerikában. 1820 és 1865 között nem kevesebb, mint kétfélmillió ír katolikus telepedett le az Egyesült Államokban. Ezek csatlakoztak a Németország déli részéről és Olaszországból kivándorlók sokaságához. A katolikusoknak nagyszámú jelenléte új vallási és politikai helyzetet hozott létre Amerikában. Egyes protestánsok féltek, vagy erőszakos cselekedetekkel fejezték ki ellenérzésüket. A katolicizmust a kereszténység megalkuvó formájának tekintették, amely lényegében véve veszélyes és nem demokratikus. Mások viszont úgy tekintették a sok névleges keresztény jelenlétét, mint a szociális és evangelizációs segítségnyújtás egyedülálló lehetőségét. Rájöttek, hogy a katolikusokkal való ellenségeskedés csak megnehezíti az evangelizálást.

A fellendülő városokat megtöltötték azok az emberek, akik a vidéki farmokról és a gondokkal küzdő Európából jöttek. A gyáraknak munkásokra volt szükségük, a bérek azonban alacsonyok voltak, a munkaidő pedig hosszú. Ha valaki beteg lett vagy megsérült, elbocsátották, és új embert vettek föl helyette. Azokat a munkásokat, akik jobb bánásmódot vagy biztonságosabb munkafeltételeket követeltek, vagy akik szakszervezeteket próbáltak szervezni, szintén elbocsátották. Az olcsónak és nélkülözhetőnek tekintett gyári munkásokat arra kényszerítették, hogy a munkásnegyedekben lakjanak. A gyári rendszer kezdte elemberteleníteni és elnyomni a munkásokat. Mivel nehezen viselték el a romló körülményeket, gyakran erőszakosan is felléptek a tulajdonosokkal szemben. A gyárosok szinte rendszeresen a kormányhoz folyamodtak, hogy vesse be hatalmát a zavargások megszüntetésére. Sajnos, a rendőrséget is gyakran felhasználták a tulajdonosok érdekeinek megvédésére.

Nyilvánvalóan hatalmas szakadék volt a szegények és a gazdagok között. Az emberek 10%-a birtokolta a javak 90%-át. A nagyon gazdagok hivalkodtak vagyonukkal, a munkásokat a szegény negyedekbe kényszerítették. Úgy tűnt, a korlátlan kapitalizmus ürügyül szolgál a korlátlan kapzsisághoz.

Új szekták

A gyors szociális változások sok vallási igényt hagytak betöltetlenül. Egyesek arra a következtetésre jutottak, hogy a kereszténység már nem képes megfelelő megoldást kínálni az élet problémáira. Az igények kielégítése céljából többen megpróbálták a kereszténységet módosítani vagy új vallást létrehozni. Ezért a XIX. században számos félkeresztény vagy szakadár keresztény csoport jött létre, melyeket gyakran *szektáknak* vagy *kultuszoknak* neveztek. Néhány nagyobb szektát érdemes lenne közelebbről megvizsgálni. Nemcsak azért kell tudnunk róluk, mert ezek is részét képezik az amerikai egyháztörténelemnek, hanem azért is, mert ma is követőket akarnak megnyerni maguknak az egész világon. (*a mormonok, Keresztény Tudomány Egyháza – Christian Scientists, a Jehova tanúi*)

Keresztény reagálás

Azok az amerikai keresztények, akiket a második nagy ébredés érintett, a XIX. századi angol evangéliumi hívőkhöz hasonlóan sokat törődtek az erkölccsel, az igazságossággal, a szociális reformmal és a misszióval. Ezek a gondolatok *erkölcsi keresztes hadjáratokban* fogalmazódtak meg, amelyek általában a társadalomnak, főként pedig az ipari nagyvárosoknak a gonoszágai ellen irányultak. Az ébredés részesei meg voltak győződve, hogy tetterős kereszténységük révén csökkenteni képesek az efféle gonoszágokat, több misszionáriust küldhetnek külföldre, bizonyosságot tehetnek a városokban, és megszentelt lehet az életük. Az ilyen gondolatok még azután is erősen foglalkoztatták őket, hogy csökkent a megújulásból fakadó lelkesedésük.

Erkölcsei hadjáratok

A XIX. században az amerikai keresztények nagyon sok igazságtalanságot láttak a társadalomban, melyeket megpróbáltak megszüntetni. Isten hatalma által számos tekintetben meg akarták változtatni a világot. A prédikátorok a szószékről leplezték le a bűntetteket, az újságok kinyomtatták az igehirdetéseket, az óriási összejövetelek fokozták a változás iránti igényt. A keresztények sok ügy támogatásáért síkraszálltak, mint például a nők törvényes védelmének biztosításáért, valamint szavazati joguk megszerzéséért. Felszólaltak a fegyveres párbaj, a prostitúció, az alkohol betiltásáért, valamint a nyomornegyedek megszüntetéséért. Fáradoztak a börtönök reformjáért, a közoktatásért, valamint a rabszolgaság eltörléséért.

Missziómunka

Az amerikai keresztények nemcsak a saját országukra fordítottak gondot. *Adorinam Judson* története sokakat arra ösztönzött, hogy külmisziói szolgálatba lépjenek. Diákok ezrei szánták oda magukat az evangélium továbbítására azzal a jelszóval: „*Világevangelizáció a mai generációban*”. Számos új missziós társaság alakult, és minden felekezetnek volt misszióbizottsága a misszionáriusok támogatására. 1890-ben még az ezret sem érte el a misszionáriusok száma, 1900-ban viszont már ötezren voltak. Létszámuk folyamatosan nőtt a XX. században.

Nagyvárosi gondok

A rohamosan növekvő városok jelentették a legnagyobb kihívást. Egyes gyülekezetek missziót kezdtek a városközpontokban. Segélyt nyújtottak a szegényeknek, és új lehetőséget kínáltak az italozás és a szerencsejáték helyett. Voltak olyan gyülekezetek, amelyek kórházakat, árvaházakat és a hajléktalanok számára otthonokat hoztak létre. A YMCA (*Young Men's Christian Association = Keresztyén Ifjak Egyesülete, KIE*), és az Üdvhadsereg ugyancsak fontos szerepet vállalt a városok szegényeinek végzett szolgálatokban.

Szociális szolgálatok

Egyes egyházak intézményesültek, miközben munkájukkal igyekeztek megjelenni az élet minden területén: tornacsarnokokat, könyvtárakat, klinikákat, társasági együttlétet biztosító helyiségeket hoztak létre. Mások megváltoztatták üzenetüket, és „szociális evangéliumot” prédikáltak. Ennek különböző megnyilvánulásai voltak. Köztük a legrosszabb az volt, hogy az embereknek csupán a fizikai szükségleteit célozta meg, de nem tartotta fontosnak az újjászületést. Jelszava ez volt: „Isten atyai szíve és az ember testvérisége”. Képviselői gyakran liberális teológiai nézeteket vallottak, és kritikusan szemlélték a Bibliát.

Személyes szentség

Az istenfélelem nem volt jellemző a városokon kívül sem. A társadalom nagymértékű

romlottsága láttán sok gyülekezet hangsúlyozta azt a gondolatot, hogy erre az egyedüli válasz a személyes szentség: vagyis szent életű emberekre van szükség, akik aztán egy szent társadalmat alakítanak ki. Ez a gondolat kapott helyet az úgynevezett *megszentelődési mozgalomban*, amely nem új egyház volt, hanem olyanfajta összefogás, amelynek céljai, úgy tűnt, minden egyházat megérintettek. Ez a mozgalom magas szintű egyéni és közkerölcsöt követelt meg.

Szentség-mozgalmak

A *megszentelődési mozgalmat* Amerikában gyakran a Wesley-féle mozgalom egyik formájának tekintették, azonban a puritanizmus és a pietizmus is hatott rá. Miként Wesley a megszentelődést egyszerre látta azonnalinak és folyamatosnak, a *megszentelődési mozgalom* is fokozatokat próbált meghatározni. Fogalmaik szerint az embereket három csoportba lehet sorolni: *megettértenek*, *megettértek* és *teljesen megszenteltek*. Csak azokat tekintették teljesen megszentelteknek, akik átérték a „második áldást”, vagyis teljesen megszabadultak a bűn kívánságaitól. Egyes „megszentelődési” prédikátorok azt tanították, hogy amikor az ember átéli a „második áldást”, a bűnös természet eltávozik; mások egyszerűen azt mondták, hogy a hívők képesek bűn nélkül élni – és így is kell élniük.

Amint az gyakran előfordul, ha egy bibliai igazságot hangsúlyoznak, itt is voltak doktrinális túlzások. Néha úgy tanítottak a szentségről, hogy az már egyfajta törvényeskedéssé vált. Egyesek esetében ez szélsőséges puritanizmust jelentett, amelyben az Isten iránti szeretet nem járt együtt a felebarát iránti szeretettel: vagyis a „teljes szentségből” hiányzott a teljesség. A *megszentelődési mozgalmat* metodista püspökök próbálták irányítani és az egyház struktúráján belül tartani. Egyes csoportok azonban kiváltak, hogy új gyülekezeteket hozzanak létre, mint például a nazarénus egyház. A megszentelődés lett *Charles Finney* és más XIX. századi evangélisták prédikációinak fő témája. Ch. Finney és *D. L. Moody* szolgálatának vizsgálata során fontos megértenünk azt a kultúrát is, amelyben ők evangelizáltak. Továbbá szem előtt kell tartani azt a szerepüket is, amellyel előmozdították a XIX. század erkölcsi hadjáratát.

Két jelentős evangélista

A XIX. századi amerikai kereszténységre az egyik legjelentősebb befolyást az utazó evangélisták szolgálata tette. Ezek a prédikátorok hozták létre az olyan nagy, felekezetközi összejövetelnek a tradícióját, amelyet ma „tömegevangelizációnak” nevezünk. Bár ezek az igehirdetők elsősorban evangélisták voltak, a társadalom szükségleteivel is törődtek. (Ezért gyakran közvetlen kapcsolatba hozták őket az erkölcsi hadjáratokkal.) Ezenkívül ki akartak képezni másokat is az evangelizálásra, így iskolákat alapítottak elgondolásuk megvalósítására. A korszak legkiemelkedőbb evangélistái közé tartozott Ch. Finney és D. L. Moody.

Charles Grandison Finney

Charles Grandison Finney (1792–1875) tanár és ügyvéd volt, mielőtt Krisztussal való találkozását átélte. Megtérése után, 29 éves korában, azonnal otthagyta jövedelmező pályáját. Azt mondta, hogy Krisztus az új ügyfél, arra kötelezte, hogy „ügyét képviselje” a hitetlenek előtt.

Egy tanulással töltött időszak után Finney prédikálni kezdett, s a presbiteriánus egyház szolgálatba is állította. Igehirdető szolgálata New York nyugati közösségeiben rendkívüli eredményt hozott. Szakított a presbiteriánus hagyományokkal, mivel bizonyos „új mércéket” használt. Ezek közé tartozott, hogy elnyújtotta az összejöveteleket, megengedte a nőknek, hogy nyilvánosan imádkozzanak, és felállította a „bűnbánók padját”, ahol külön figyelmet nyerhettek azok, akik az Istennel való békességet keresték. Finney rendkívüli eredménye és új eszközei sokakban ellenállást váltottak ki. Idővel sikerült megnyernie kritikussait, és hatalmas

evangelizáló összejöveteleket tartott New York városában, Philadelphiában, Bostonban és Rochesterben. Szolgálata során kétszer jutott el Angliába. Természetesen ebben az időben az efféle óceánon túli evangelizáció új ötletnek számított.

Finney gyülekezeteket gondozott, teológiát tanított, életének különböző szakaszaiban főiskolai igazgató volt, de mindig visszatért az evangelizáláshoz. Szolgálata által emberek ezrei kötelezték el magukat Krisztusnak. Összejövetelei után a megújulás szikrái más városokban és településeken is meggyújtották az ébredés tüzét.

Finney aktívan kiállt számos társadalmi ügyért, így a nők jogaiért, az alkoholmentességért és a rabszolgaság eltörléséért. Írásai közül jónéhány még ma is megvehető a könyvesboltokban szerte a világon.

Dwight Lyman Moody

A másik híres XIX. századi evangélista *D. L. Moody* (1837–1899) volt. Az ő gyermekkori körülményei még a gondolatát sem sejtették volna egy eredményes evangélista pályájának. Unitárius családban született, és még csak négy esztendő volt, amikor az édesapja meghalt. Emiatt Moodyt kitették az iskolából 7 éves korában. Nagybátyjának cipőüzletében dolgozott, amikor 17 éves korában megtért. Azonnal feltűnt lelki buzgósága. Chicagóba költözött. Még nem volt 30 éves, már sikeres üzletember lett; fő törekvése azonban az volt, hogy Krisztusról beszéljen. Moody tucátjával vitte az embereket a vasárnapi iskolába, végül maga is elindította a saját osztályát, majd egy új gyülekezetet. Előadásokat kezdett tartani a vasárnapi iskolai konferenciákon, a katonai szolgálatosok előtt és a YMCA szervezeteinél.

Igehirdetése egyszerűek voltak, melyeket érzelmes történetekkel illusztrált. Egyszer azt mondta: „Úgy tekintek erre a világra, mint egy süllyedő hajóra.” Majd így folytatta: „Isten adott nekem egy mentőcsónakot, s azt mondta: Ments meg mindenkit, akit csak tudsz!”

Az 1873 és 1875 közötti angliai szolgálata Moodyt híres evangélistává tette. Amikor Amerikába visszatért, igehirdetése még nagyobb tömegeket vonzott, sokan megtértek. Énekes társának, *Ira Sankey*nek a szolgálata nagyban hozzájárult a hosszú összejövetelek eredményességéhez. Bár Moodyt nem avatta föl egyetlen gyülekezet sem, evangelizációs szolgálatát folytatta 62 éves korában bekövetkezett haláláig. Nem volt csiszolt előadó, de stílusa és az evangelizáló kampányok megszervezése mintául szolgált sok evangélista számára. Tökéletesítette a nagyvárosi kampányokat, melyeket az előkészítő és támogató bizottságok szerveztek. Az összejöveteleket rendszerint inkább színházakban és sátrakban tartották, nem templomokban.

A bibliai igazságok tanítása és a gyakorlati szolgálatra való kiképzés céljából Moody több iskolát is alapított. Közülük a legismertebb a *Moody Bible Institute* Chicagóban. Tudta, hogy ő maga inkább evangélista, mintsem oktató, ezért az iskola vezetését átadta megbízható kollégájának, *R. A. Torrey*nek (1856–1906). Moodytól eltérően Torrey a legjobb amerikai oktatásban részesült, magasan képzett volt. Európában tanulmányozta a Szentírásról elterjedt kritikai nézeteket, ám úgy tért vissza hazájába, mint aki szilárdan elkötelezte magát az evangéliumi teológia mellett. Teológiai írásai biztosították azt a nélkülözhetetlen bibliai tudományosságot, amely segítette megőrizni barátja, D. L. Moody evangelizációs munkásságának az eredményeit.

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

„Változó korban” lévők, figyelem • *Gulyás Melinda*

Kétség nem fér hozzá, most már tényleg itt a tavasz. Biztosan ismered az elcsépeelt szlogent,

miszerint ilyenkor minden újjáéled, minden változik. A fák virágba borulnak, az öreg vekker helyett madárdalra ébredhetünk – vidékiek előnyben. Mindenesetre csodabogárnak kell annak lennie, akit mindez egy icipicit sem hoz lázba. Nem is hiszem, hogy jelentős számú ilyen egyén tengetné életét bolygónkon. Valószínűségi alapon bátorkodom feltételezni, hogy Te éppen nem tartozol eme különleges kakukktojások közé. Nos, ha erre most bőszen bólogatsz, akkor rokonlelkek vagyunk. Akkor még az is lehetséges, hogy a kérdés, mely tollat ragadtatott velem, Tőled sem idegen. Ez pedig a következő. Hogyan lehetséges, hogy az ember, aki vonzódik az izgalmakhoz, szereti a tavaszi zsongást, a kalandokat kínáló új lehetőségeket, gyakran mégis aggodalommal tekint a változások elé? Miért van, hogy még a zabolátlan, mindenre kész ifjúság is tart szíve mélyén attól, ami új?

A válasz véleményem szerint az ember természetében keresendő, aki úgy általában, biztonságra vágyik. Szereti, ha dolgai rendezettek, ha mindig ura a helyzetnek, ha megszokott kerékvágásban folynak körülötte az események. Akkor érzi jól magát, ha reggel felkelve pontosan tudja, mire számíthat aznap, ha az évek során rögzült életritmusából nem zökkenti ki senki és semmi. Kiegyensúlyozottá és magabiztossá teszi az a tudat, hogy adott helyzetben képes a saját lábán megállni, önnön képességeire támaszkodva is boldogulni, s bizonytalanná válik, ha új kihívások érik. Ideális esetben rutinosan veszi a mindennapok akadályait, „Ez sima ügy!” – gondolja, mikor egy-egy jól ismert problémával találja szemben magát. Az élet azonban gyakran közbeszól, s nem egyszer igen váratlan dolgokat képes produkálni.

Hogy milyen gyakran, az persze sok mindentől függ. Függ például az életkortól is. Nem téves azt állítani, hogy a legtöbb változás fiatalságunk idején, „életünk tavaszán” ér bennünket, úgy 14–30 éves korunk táján. Az ezt megelőző időszakot általában a gondtalanság, az ezt követőt pedig a megállapodás jellemzi, az viszont csak keveseknek adatik meg, hogy ifjú éveiket akár csak viszonylag is zökkenőmentesen éljék át. Ez ugyanis a nagy változások ideje. Csak néhány példát említek azok közül, melyekkel mindannyiúnknak szembe kell néznünk: pályaválasztás – mi legyen belőlem?

felvételik, esetleges kudarcok,

iskolaváltások, új környezet, új elvárások – vajon megfelelek majd?

versenyszellem, küzdelem, egymás eltiprása – vajon megmaradok?

a „kirepülés”, felnőtté válás, önállósodás – ilyen a világ?

munkakeresés – ezt meg hogyan kell?

egzisztenciális küzdelmek, lakáskérdés,

társválasztás – vajon ki a nagy Ő?

házasság – nem ilyennek képzeltem.

megnövekedett felelősség (családban, szolgálatban, munkahelyen)

az első gyermek

Ki nem érezte soha, hogy gyomra összeszorul és félve gondol a jövőre, miközben először lépi át egy iskola kapuját, vagy éppen utoljára egy sikertelen pótvizsga következtében? Ki veszi tudomásul rezzenéstelen arccal, sztoikus nyugalommal, amint kiutasítják albérléséből? Ki az, akit cseppet sem zavar, ha más munka után nézhet, vagy ha újdonsült házastársa minden energiájával az ő megváltoztatásán dolgozik? A fiatalkori kalandvágy és lelkesedés ilyenkor pillanatok alatt képes elillanni, s felváltja a sóvárgás a nyugodtabb, kihívásoktól mentes életmód után.

Ez a reakció egyfelől érthető és természetesnek vehető, mégpedig – amint azt már említettem – emberi természetünkénél fogva. Másfelől azonban elengedhetetlenül kezelésre szoruló problémának kell tekintenünk, ugyanis a gyakori változások és az általuk okozott bizonytalanság-érzet igen komolyan megkeseríthetik fiatal éveinket. Állandó vagy rendszeresen visszatérő stresszes idegállapotot idézhetnek elő, mígnem végül minden gondolatunkat az köti le, hogy ugyan mennyi és miféle válogatottnál válogatottabb nehézségeket rejt még magában jövőnk. Ez persze nem azt jelenti, hogy többé egyetlen

mosolyt sem láthatnak arcunkon, a gondterheltség és félelem keselyűi azonban újra meg újra ott körözhetnek fejük felett. Mi lehet minde erre a megoldás? Hogyan maradhatunk kiegyensúlyozottak gyermekéveink elmúltával is?

Minthogy a kérdés sokakat foglalkoztatott, a világ számtalan „megoldást” szült már vele kapcsolatban. Számtalant és sokfélét, melyek közül azonban különösen egyfajta vevők a fiatalok. Azokat a javaslatokat részesítik előnyben, melyek szerint a probléma kulcsa saját kezünkben van, azaz képesek vagyunk azzal egymagunk is elbánni. Nincs is másra szükségünk, mint pozitív gondolkozásmódra, s erős hitre saját magunkban, melynek kialakításához ki-ki ízlése szerint választhat segédeszközöket. Lehet jógázni, reikizni, meditálni, valamelyik keleti bölcs filozófiájához igazítani sajátunkat, vagy racionálisabb érvek mellett is voksolhatunk. Az ígért eredmény tökéletes belső béke és magabiztosság, bármi érjen is minket.

A napjainkban teret hódító New Age szellemiségét alapjaiban meghatározza ez az önmegevalósításra ösztönzés, ami – és itt újra emberi természetünkre kell hivatkoznom – igen kecsesgöngyölítő hangzik a fiatal fiú- és lányok számára. Valóságos megoldáshoz azonban sohasem vezethetnek ezek az eszmék, pusztán hamis biztonságérzetbe ringatnak. Hiába hirdetik a 21. század „vallásának” hívei, hogy „Békesség és biztonság!”, ha korábban nem is, de a jövő legnagyobb változása bekövetkeztével mind meglátják majd, milyen hamis illúziókba ringatták magukat. Ez az idő pedig hamarosan itt lesz, amikor az Úr Jézus Krisztus megjelenik!

Visszatérve tehát a nagy kérdéshez, honnan meríthetünk minden próbát és nehézséget kiálló békességet és biztonságot? Hogyan juthatunk túl győztesen a fiatal évek krízishelyzetein? Nem, nem akarom olyan egyszerű közhellyel elintézni a dolgot, hogy „Hát persze, az Úrral!”. Akkor sem, ha a titok nyitja tényleg valahol itt van elrejtve. Mindenesetre, soha ne tekintsünk úgy az új helyzetekre, mint ellenségeinkre, még ha látszólag aggodalomra adnak is okot. A zökkenőmentesebb fiatalokkal megáldottakat pedig ne irigyeljük!

Krízishelyzeteink közül némelyek csak úgy adódnak, úgymond velejárnak az élettel, míg másokat határozottan Isten idéz elő. Igen, valóban így gondolom és hiszem. Az Úr úgy tekint ugyanis ifjúságunk éveire, mint a nagy lehetőségek idejére. Szívünk ekkor a legképlékenyebb, s Ő ebben az időszakban tud minket a legradikálisabban formálni. Ha új kihívásokkal állít bennünket szembe, nem hagyva, hogy életünk a megszokott medrében haladjon, azzal célja van. Célja, hogy megtanítsa nekünk valamit, ami kisgyermekkorban még nem aktuális, később pedig féltő, hogy nem figyelni oda Rá. A lecke arról szól, hogy ebben a nehézségekkel teli világban az élő Isten lehet segítségünk és pajzsunk, aki nemcsak a hegyeknek, de a völgyeknek is Istene! (1Kor 20,28) Ő lehet számunkra a béke igazi forrása, Tőle a leglehetőlenebb helyzetben is megoldás származik. Ha az elvárásoktól félünk, az Úr üzenete a következő a számunkra. *„Az emberektől való félelem tört vet, de aki bizik az Úrban, kiemeltetik.”* (Péld 29,25) Ha tanácstalan vagy egy választási helyzet előtt (továbbtanulás, elhelyezkedés, házasság stb.), Ő szívesen utat mutat neked.

A legfontosabb dolog pedig ez: engedd, hogy külső körülményeid változása bensőd átalakulásával párosuljon! Tekints lehetőségként ezekre az évekre, amikor Isten műhelyében az Ő képére formálódhatsz! Azért, hogy megpuhuljon szíved, összetörjön saját akaratod, s az elméd is meghajoljon Előtte. Hogy hitben megerősödj, és valóban megismerd Őt!

„Bizodalmasan legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál! Minden utadban ismerd fel Őt, s akkor Ő igazgatja a te utaidat.” (Péld 3,5–6) A győztes, kiegyensúlyozott élet kulcsa abban áll, ha minden Téged érő helyzetben, változásban, váratlan problémában felismered Isten kezét, s hagyod, hogy Ő egyengesse előtted az utat.

Summázva mindezt, tulajdonképpen hálásak lehetünk az Úrnak fiatalkori krízishelyzeteinkért, mert ezekben Ő maga gondoskodott számunkra a változás lehetőségéről. Sok idős már nehezen változik, ezért Isten még életünk fogékony szakaszában meg akar ragadni

bennünket. Célja, hogy magunk helyett Benne bízunk, s hogy ne legyen középszerű hívő életünk. Oda kell szánunk magunkat az imádkozásra, a komoly ige-tanulmányozásra, s akkor csodák átélői leszünk. Meghallhatjuk Isten hangját, felismerhetjük akaratát egy-egy nehéz helyzetben, s így az aggodalom már nem árnyékolhatja be az eget felettünk. Járjunk hát a mennyei tanácsadás szerint, legyen bár szó továbbtanulásról, lakáskeresésről, házasságról vagy bármi egyébéről, s akkor semmitől sem kell tartanunk! Ő ugyanis hűséges, neve pedig abban dicsőül meg, ha akaratát cselekedjük. Márpedig a „változó kor” erre kiválóan alkalmas!

Láncszemek, avagy mese a mosogatódugóról, aki nem akart megválni láncaitól • *Kincses Ildikó*

Élt egyszer valahol egy szerelvénybolt egyik polcán egy D. nevű kis mosogatódugó. Alkotója bölcs megformálása után ezen a polcon várta, hogy valaki érte jöjjön, és szolgálatba állítsa. Tele volt lelkesedéssel, tettvággyal, álmokkal. Úgy érezte, valamennyi mosogatódugó között ő a legértékesebb a gyönyörű, hosszú, ezüstösen csillogó láncával, melyek testéhez kapcsolódtak. Úgy gondolta, nála senki sem lehet sem jobb, sem szebb, sem tökéletesebb, sem különb.

Egy napon aztán elérkezett végre a nagy pillanat! Őt választották! Valaki eljött érte is! Leemelték helyéről és egy szatyor aljába süllyesztve indult élete első munkahelye, egy étterem konyhája felé. Fantasztikus! Milyen régóta várt már erre a pillanatra! Most aztán minden álma valóra válhat! Frissesség erejétől duzzadva, a lelkesedéstől teljesen felpumpálva feszített a mosogató szélén. Büszkén húzta ki magát, és elégedetten jártatta körbe tekintetét a konyha minden pontján. Igen, mostantól ez az ő „birodalma”.

Munkájában persze nem volt egyedül, hiszen társat kapott egy öreg, de bölcs, megfontolt és sokat tapasztalt mosogatódugó személyében. Az öreg szívesen magyarázta el a napi teendőket fiatal kollégájának. Örült, hogy most már nem egyedül kell megoldania minden problémát, hanem most már van, aki segít neki. Azonban a sikeres munka érdekében azt tanácsolta újdonsült barátjának, hogy váljon meg – most még csillogó – láncaitól, mert így könnyebben végezheti teendőit.

– Ugyan már! – mondta D. Csak nem fogok én is olyan középszerű, átlagos lenni, mint a többi dugattyú! Azt már nem! Hiszen pont ez az „ékszer” tesz engem erőssé, magabiztossá! Á, nem lehet! Enélkül én is csak szürke egér lennék a „dugótársadalomban”.

Beszélgetésük után mindketten nyugovóra tértek, mert a következő nap mindkettőjüknek nehéznek ígérkezett egy turistacsoport érkezése miatt. Persze D. alig aludt valamit a holnapi nap izgalma miatt, már alig várta, hogy reggel legyen.

Kora reggel a felkelő nap első sugarainak beszűrődő fénye jelezte a konyhában, hogy eljött az idő! D. már rögtön talpon volt, hangos „jó reggelt” kiáltással adta tudtára a konyha valamennyi tagjának, hogy készen áll a munkára. Elkezdődött a műszak. Egymás után jöttek a mosogatóra váró poharak, tányérok, evőeszközök, edények. Nem volt semmi probléma. Figyelt, hogy minden rendben legyen.

Így ment ez szinte minden nap. A kivételt csak az az egy-két alkalom jelentette, amikor egy-egy kés vagy villa gabalyodott láncába. Ilyenkor a mosogató fiú – ha észre vette – kioldozta a láncait. Sajnos, azonban olyan is előfordult, hogy őt is kirántotta a villával együtt. Eleinte D. erre ügyet sem vetett, elintézte azzal, hogy legközelebb jobban figyel. De ezek a problémás esetek egyre sűrűbben fordultak elő. D. kezdte elveszíteni türelmét, és ezzel együtt – a sok kudarc hatására – munkakedvét is.

Öreg barátja ilyenkor mindig szeretettel vigasztalta, és egyszer sem mulasztotta el megjegyezni:

– Fiam! Szabadulj meg a láncaidtól! Meglátod, akkor minden megoldódik!

D. azonban hallani sem akart róla, pedig hol voltak már az ezüstös, lágyan omló láncszemek!
A színük megfakult, elvesztették régi „híres” csillogásukat!

Egyre többször fordult elő egy-egy nehéz, forgalmas nap után, hogy fáradtan, csalódottan, keserűséggel a szívében gubbasztott a mosogató sarkán. Nem volt kedve semmihez és senkihez. Öreg barátja kedves, segítőkész szavaira feleletként csak durva, sértő megjegyzések hagyták el ajkát. Nem tudta, mit tegyen. Az egyik oldalon még mindig ragaszkodott láncaihoz, ugyanakkor fülébe csengtek kedves barátja szavai...

A mese itt részemről véget ér. Szeretném, ha a befejezést Te magad fogalmaznád meg, kedves Olvasó! Én csupán megkérdezem Tőled, hogy nem ismerős-e ez a sztori? Vajon hányszor viselkedsz így, mint D.? Hányszor esik meg Veled is az, hogy bűnláncaidhoz ragaszkodva csak egyre inkább belegabalyodsz azokba? Talán észre sem veszed, hogy saját hitetlenséged, hiúságod, önfejtésed és makacsságod a gátja annak, hogy betöltsed úgy a szolgálatodat, ahogy kell? Ugyan, miért is fogadnád el mások tanácsait? Miért van az, hogy sokszor a szerető szándék helyett csak a kritikát látod? Sőt, talán még az is előfordul, hogy személyes sértésnek veszed, ha valaki segíteni próbál?

Végül, hadd mondjam el: nem mindegy, hogy kinek a kezébe kerülnek láncaid! Isten a rossznak tűnő dolgokból is képes jót kihozni, és egyedül Jézus képes arra, hogy SZABAD-dá tegyen! De ha a láncaid nem Jézusnak adod, akkor a Sátán ki fogja használni őket, mint „gyengeségeket”, és csak azt veszed észre, hogy egyre jobban rádtekeredik, és nem tudsz szabadulni tőlük! A döntés a tiéd! A sztori befejezését te írod, a saját életedben!

Rohanó világ... • M.L.

Ahogy nézem nap mint nap az embereket, arcukon ugyanazzal a komor kifejezéssel, mintha csak azt mondanák: „hagyj békén, most nem érek rá, rohannom kell!”

Rohannod? Egy percet, csak egy percet szánj rám, hogy elmondhassam azt a csodálatos dolgot, amit Valaki a szívemre helyezett és nem tudom magamban tartani, mert olyan fantasztikus dolog ez! Hadd öleljelek át, és mondjam el neked az örömezenetet, hogy lásd: van miért élni, az élet nemcsak örökös rohanás. Csak egy perc az életedből, ami megváltoztathat téged, és azt, amiben eddig hittél. A munka, a pénz, a tanulás, ami eddig életed célja volt. Így telnek napjaid, s így múlik el az életed is: értelem és boldogság nélkül. Hát olyan nagy kérés az az egy perc, amely „beszínezheti” egész életed? Új értelmet és világosságot visz napjaid minden percébe.

Gyakran én is belegondolok: ebben a mai világban mindenki rohan, mindenki célt tűz ki maga elé: karriert akar csinálni. Sokszor mi, keresztények is, megfélekedünk legfontosabb célunkról, és előtérbe helyezük azt, amit a világ megkíván tőlünk. És amit Isten kíván tőlünk, azt hová tesszük? Mi is komor tekintettel nézünk előre, s közben járjuk a magunk útját? Isten nem ilyen életet készített számunkra. Ő örömteli, szolgálni mindig kész szívet adott nekünk, amire mindennap szükségünk van. Egy perc, megáll az idő, és bekerülünk Isten jelenlétébe. Meglátod, hogy a percekből lassan órák lesznek.

„Kérlek azért titeket, atyámfiai az Isten irgalmára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti okos istentiszteletetek. És ne szabjátok magatokat a jelenvaló világhoz, hanem alakuljatok át a ti elmétek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” Róm 12,1–2

Az 1999-es Diákszigetről... • Barta Zsolt

Először 1995-ben láttam meg. Nem tudok mást mondani: megtetszett. Sok lehetőséget láttam benne. Még jól is nézett ki. Igaz, a húszon már jóval túl volt. Nem magyar, Angliából jött. S most előttem áll. Ő a busz.

A Diáksziget-rendezvénysorozat (immár három éve) ismerős színfoltja. Egy angol típusú jobbkormányos. Ekkor még képes volt saját lábán (kerekein) közlekedni. A belseje át van alakítva, a székekből néhányat ki kellett szerelni. S még hozzá öt darab asztal, egy hangulatos számovár, teailat s kész lett a teabusz. Egy hely, ahol nemcsak magyaráztak, ahol nemcsak az információs dömping árasztja el a fiatalokat, mint a szigeten egyébként, hanem itt a meghallgatás egyszerű tényével is találkozhatnak. Egy hét alatt négy-ötszáz fiatal fordul meg a buszon. Kérdeznek, hallgatnak, beszélnek, megdöbbennek. Sokan nem tudják, kivel vagy mivel játszanak. Egy szál füves cigi, egy gramm heroin, s most már minden könnyebben megy – sokan így gondolják. Ennyi az élet?

Jézus Krisztus valóságának a ténye sok emberben nemcsak döbbenetet, cinikusságot vagy ellenállást váltott ki, hanem sok embert válaszdásra készítetett. Igeneket, nemeket, talánokat. Nemcsak beszélgetések, hanem események is történtek. A buszon beszélgető keresztény fiatalok tanúságtételét Megváltójukról – az ígélet szerint – jelek és csodák követték. Nem voltak soha egyedül. Aki erőt adott nekik a változáshoz, Ő is ott volt. Békesség, nyugalom a busz működése alatt. Egy vagy két alkalommal kellett határozottan fellépni a rend érdekében. A szolgáltók közötti egység példamutató, talán a busz és a közös cél teszi. Igazából nem tudom. Pedig legalább hét-nyolc felekezeti fiataljai jönnek és szolgálnak. Valami, ami letöri a teológiai akadályokat, barátságokat szül, emberi életeteket változtat meg. Nem megfogható, de érezhető. Tudom, hogy sok helyen ott van, de a BUSZon biztosan.

Már csak egy hétig minden évben. A busz öregszik, romlik az állapota az igénybevétel miatt, elromlott a légkondicionáló berendezés, zárlat miatt már ki is gyulladt egyszer. Az egyik ajtó már nem nyílik. A csomagtartó ajtaja leszakadt. Kissé elhagyatottan, gazdátlanul áll a szabad ég alatt az év 350 napján. Egy hétre feléled, ideiglenes kozmetikával rendbe teszik... Pedig egész nyáron járhatná az országot. Azok a gyülekezetek, akik anyagilag nem tudják finanszírozni a Sátoros Ünnepet, azok az összeg tizedrészéből tudnák egy hétig üzemeltetni a buszt. Lehetőség? Lehetőség!

De amíg „lélegzik”, szeretném „életben” tartani. Netalán még tudna valakit az örök életre segíteni. Segíteni kell rajta, hogy segíteni tudjon. Nem a szomszédnak, hanem NEKED. Sokszor nem tudunk részt venni ilyen nagyszabású evangélizációs alkalmon, a munkahely, a család, a gyerekek... De ha a BUSZNAK egy csavart veszel a csomagtartójára, már velünk vagy. Ha tíz méter vezetékot hozol a világításához, akkor sokan látni fognak, és Te tartod a lámpást. Ha egy napot tudsz rááldozni, hogy segíts rajta...

Imádkozók, autóvillamossági szerelők, karosszérialakatosok, adakozók! Segítenétek egy öreg, veterán bárkának? Hogy némelyeknek segítséget tudjon lenni az örök életre?

Ha bármiben tudsz segíteni, elképzelésem, terved van, írd az EPK PTF címére: **Budapest 1183, Gyömrői út 89. Busz.**

Ő 1999-ben szeretne ott lenni a Diákszigeten.

Lehet, hogy túl korai egy augusztusi programra felhívni a figyelmet, de úgy gondolom, itt az idő, hogy időben tudj dönteni. Szolgáltókat keresünk. S azt szeretnénk, ha már előre tudnál készülni mind az időbeosztással, mind az imádsággal. Nem szuperszellemi keresztényeket keresünk, hanem olyan fiatalokat, akik készségesek az örömhírt megosztani másokkal. Közösen készülünk fel. Igaz egy napunk van, de már ez idő alatt sok minden elkezdődhet. A Diáksziget augusztus 2–11-ig tart (a felkészülési nappal együtt). Az időpont túl szorosnak tűnhet, ha részt szeretnél venni az Ifi Napokon, Kadarkúton. De maradt egy nap. Ez idő alatt közösen a PTF épületében pihenünk, rendbe hozzuk magunkat s felszerelésünket, majd együtt megyünk le Kadarkútra. Még egy fontos dolog. Ebben az évben a szűkös anyagiak miatt a szigeten részvételi díjat szedünk, ami körülbelül 2500 Ft lesz. Ez tartalmazza a 10.000 Ft-os szigeti belépőt, a napi egyszeri étkezést és a szállást a PTF-en. Aki jön Kadarkútra, az kedvezményt kap az Ifi Napok költségeiből is. További információkat az ifivezetőtől kaphatsz. De az EXIT Ifjúsági Oldalakon folyamatosan új információkat fogsz találni a

Diákszigetről.
{k1999205}

Kedves Verselők! • Castro

Már annyi levél érkezett, tele jobbnál jobb, gazdag versekkel, hogy sajnós, nem tudjuk mindegyiket egyszerre megjelentetni.
Ne hidd azt, hogy kidobtuk vagy betettük egy sarokba a műveidet. Legyetek türelmesek és irjatok! Amit érzel, soha, de soha nem fogod tudni úgy igazán elmondani, átadni másnak. Néha a vers, mégis lehetővé teszi ezt.

Leborulok előtted • Virág Róbert

%%Leborulok előtted, már szólni sem tudok
Szívemet erősen fogja egy burok,
Keménnyé változott, mert elhagytalak Téged,
Szeretetem kialudt, már nélküled élek.
Leborulok előtted, semmi érdemem nincsen,
Csak megfáradt, meggyötört, hitetlen szívem.
Megcsaltalak Téged, ki úgy szeretett engem,
Életed áldoztad, hogy gyönyörködjél bennem.
Leborulok előtted, könnyeim hullanak,
Életem tengerén gondjaim sodornak
Reményem nincsen, mindenki elhagyott,
A szeretet a szívemben örökre megfagyott.
Leborulok előtted ítéletet várva,
De büntetés helyett a kegyelem árad,
Lábaimra emelsz s letörlöd könnyemet,
Véreddel örökre eltörlöd vétkeimet.%%

Házadból hazafelé

%%Istenem, mikor a Te házában vasárnap
Azt mondod nekem, hogy velem vagy
Szeretsz, és el nem hagysz
Olyan boldog a szívem
Hazafelé a szél is látja örömem
S velem tart
Vele a szívem gondtalan játszik
Boldogan nevet
Mert ilyenkor még a járdakövek is
Összesimulva vigyázzák léptemet
Mert ilyenkor Istenem ott az útszéleken
Rólad szól nekem minden bokor
Ismerősen rám mosolygó virága
Hallom én, hogy Rólad beszél
A lehajló ág, az ezernyi suttogó levél
És, hogy a háztetőkön a galambraj
Örömmel turbékolja, hogy

*Velem vagy... velem vagy... velem vagy
Fent az égen a Nap is
Százszor szebben ragyog, mint máskor
Mint a világon bárhol
De mégsem övé
Istenem tied a fény, mely elkísér
S meleget visz a falak közé
Hol élek, hol várnak rám.%%%*

ANGOL SAROK ANGOLT TANULÓKNAK • MJNIK

Sziasztok, Angolosok!

Engedtessek meg nekem, hogy így köszöntsek mindenkit, aki angolul tanul vagy tanult. Egyre többen vagyunk, akik tanulunk angolul (vagy valamikor már belekezdünk, de belefáradtunk, feladtuk, mert úgy éreztük, nálunk bárkinek jobb a nyelvérzéke, vagy egyszerűen és őszintén valljuk csak be, hogy „lustik” vagyunk).

Nos, mi, akik már belekezdünk az angol nyelv ilyen vagy olyan szintű elsajátításába, megismerhettük a nyelvtanulás gyötrelmeit is. Emiatt pedig tanulási kedvünk sokszor meredeken lefelé ívelt, ahelyett, hogy szárnyalt volna. Ezen a „tendencián” szeretnék nektek oly módon segíteni, hogy hónapról hónapra rövid, frappáns mondásokat, aforizmákat, mottókat gyűjtök össze és teszek közkincsé itt, az EXIT Ifjúsági Oldalakon – természetesen angolul. Lesznek közte könnyebbek és nehezebbek is, így mindenki profitálhat belőlük. Ki tudja, talán pont ezeknek a mondásoknak a lefordítása, és az ezzel együtt járó sikerérzet újabb kedvet ad nektek az angol nyelv tanulásához.

Sok sikert a fordításhoz és a további angol nyelv tanulásotokhoz!

„Our God is bigger than any problem.”

„A good attitude – it’s your choice.”

„Love is an active verb!”

„God is big enough to care for our smallest need.”

„It takes only a moment to be kind, but the result can last lifetime.”

„I move not by what I hear or see, but only what I believe.” (Wigglesworth)

„The secret of the loving home is the love of God.”

„Invest in the future – lead a child to Christ.”

Segítség! Megfulladok! • Kasza Maca

Sziasztok, Fiatalok!

Itt Kasza Maca jelentkezik! Köszönöm a leveleiteket, de tudom, hogy sokan vagytok, akiknek szívét ezer gond és bánat nyomasztja. Akik félték a felvételitől vagy más dologtól...

Tudom, hogy életeitek legégetőbb kérdése szorítja a torkotokat, ott dobog a fejetekben, és addig nincs nyugalmatok és békességetek, míg meg nem tudjátok a választ erre a roppant fontos kérdésre: Vajon ki lesz a társam? Honnan fogom tudni, hogy ő a nagy Ő?

Ez nem véletlen! Ugyanis a Teremtő beleteremtette az emberbe azt, hogy szüksége van társra. Erről beszélnek osztálytársaid, barátaid, rokonaid... stb. Lehet, hogy már unod a sok dumát, és azt várod, hogy végre történjen valami? Persze a fiataloknak azért más kérdéseik is lehetnek, mint pl.: hogyan kell rántottát készíteni? Ha esetleg az élet nagy kérdéseire nem találsz választ, vagy csak tanácsot szeretnél kérni, ÍRJ! Írd le a kérdéseid, írd le a véleményed, írd le az érzéseid! Ígérem, minden köztünk marad! Várom leveleiteket!

HÍREK

- Április 23–24-én ifjúsági találkozót szerveznek Ózdon, melyre szeretettel várják az észak-magyarországi régió gyülekezeteinek fiataljait.
- Együtt hajózzunk! Május 1-jén az Evangéliumi Pütkösdí Közösség hajókirándulást szervez Szentendrre. Három hajó indul: egy gyermek, egy ifjúsági és egy családi hajó. Az ifjúsági hajó programjáról bővebbet az OIM-től, előzetes információk szerint, lesz koncert, talk-show és sok egyéb meglepetés.
- Nyílt napok a Pütkösdí Teológiai Főiskolán. A PTF május 6-án szeretettel látja mindazokat, akik szeretnének többet megtudni a főiskoláról, szeretnének bepillantani egy tanítási nap menetébe. Várnak mindenkit, aki jelentkezni szeretne az iskolába, s azokat is, akik egyszerűen csak kíváncsiak.
- Megjelent! Az Országos Dicsőítő Csoport új zenei anyaga kazettán, CD-én, videón és kottás változatban is. Megvásárolható az ODCS-nél.
- Rézkígyó! Keresztény-kávéház minden pénteken 19.00-tól a Picasso Klub pincéjében a Hajós utcában (Budapesten az Arany János utcai metró megállótól két percre).
- DIÁKSZIGET! Augusztus 4–11-ig a budapesti Hajógyári-szigeten ismét megrendezésre kerül a Pepsi-sziget '99, amelyen közösségünk fiataljainak egy csoportja is részt vesz. A programhelyszín neve: Meghallgat-lak. A részvételi feltételekről és minden egyébről bővebben Barta Zsolttól érdeklődj.
- IFI Napok '99! Augusztus 12–15-én Kadarkúton kerül megrendezésre az IFI Napok '99. Jelentkezési határidő: május 20. Részvételi díj: 3500 Ft. (Tartalmazza az étkezést is.) A részletekről, a programról bővebbet az ifjúsági vezetőktől, illetve az OIM-től tudhattok meg.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Pütkösdí műsorok a rádióban

május 7., július 2., szeptember 3., október 22. péntek 13.30-tól
Élő adások: augusztus 22. és december 22. vasárnap délelőtt 10.04-kor

Istenem • Siroky István

%%Istenem, mindenben minden lettél nekem!
Elenyésztek nyomasztó vágyaim,
Bűnfertőzött, undok kívánságaim...
Nem zúzzák romba bennem elvégzett
Művedet...
Megragadott jó voltod örök kincse,
Megragadott: szereteted.
...Visz, visz fényességbe...
Nyom, nyom semmiségembe,
Megmutatja, mily senki vagyok...
Mégis mennyek örömében szárnyalok!
Jó, legjobb utolsónak lenni...
„Én – urunkat” halálba temetni!%%

FELHÍVÁS • Makovei Róbert, ifjúsági pásztor

Kedves Testvérem!

Bizonyára megfordult már benned az a gondolat, hogy milyen lehet egy távoli országban, idegen kultúrában és nyelven hirdetni az evangéliumot. Nem ezért, mert itthon már nincsen aratni való, hanem mert ugye, aki ad, az kap is egyben. Erőt, áldást, tapasztalatot.

Közösségünk sokáig kapott és fogadott külföldről jövő szellemi és anyagi támogatást, most már itt az ideje, hogy mi is megtegyük, ami rajtunk múlik. Mégpedig szervezett formában. Ez lenne a „külmiszió”.

Az imádkozás, szervezés, anyagi támogatás ellenben nem sokat ér, ha nincs ember, aki – talán semmi mást nem tud tenni, de – *teljes szívvel* önmagát adja.

Nem tudjuk most senki messzi kultúrák iránti álmát beteljesíteni, de kezdő lépésként nyári külmisziós csoportokat szervezünk közelebbi vidékekre. Eddigi terveink szerint ez évben Kárpátalja és Albánia lesz a két célország. Mindez azonban a jelentkezők számától – azaz tőled(!) – is függ.

Bővebb információ tavasszal várható itt, az „Élő Víz” hasábjain, de addig is szívesen vennénk, ha érdeklődésedet írásban közölnéd velünk a következő címen:

EPK Külmisziós Munkacsoport 1143 Budapest Gizella út 37.

A munkacsoport nevében: *Makovei Róbert*, ifjúsági pásztor.

Köszönjük! • Kovács Zoltán

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány kuratóriuma az adóév leteltével megköszöni minden kedves adakozó múlt évi adományát, mellyel az ÉVA működését támogatta.

Az Alapítvány tőkéje az elmúlt évben is öröndetesen gyarapodott, így 1998. december 31-én 1.500.000,-Ft állt rendelkezésünkre. (Emlékeztetőül: az ÉVA 50.000,-Ft alaptőkével jött létre 1991 szeptemberében.) Szabadon felhasználható pénzeszközünk növekedésén túl tavaly 6.300.000,- Ft-tal támogattuk az Evangéliumi Pünkösdi Közösség sokirányú misziómunkáját.

Saját forrásból támogattuk a Pünkösdi Teológiai Főiskolát, az Élő Víz újság megjelenését, a május 1-jei hajókirándulást. Kiírtuk a hívő novellapályázatot, Aranytoll-díjat adtunk az előző év legjobb pünkösdi újságírójának, lehetővé tettük hét kadarkúti gyermeknek, hogy részt vegyen a nyári gyermektáborozáson. A beérkezett adományokból jelentős összegekkel támogattuk a sátoimisziót, a gyermektábort, a hajókirándulást, a megárvult Kincses gyerekeket, a Kadarkúti Szeretetotthont, a Pünkösdi Teológiai Főiskolát és a Gyülekezetplántáló Iskolát. Sátorakat, felszereléseket, teherautót és egy lakóautót biztosítottunk a sátoimiszió működéséhez. Teherautónk fuvarozta a Kelet-Európa Misszió Alapítvány segélyszállítmányait.

Folyamatosan fogadtuk és továbbítottuk a tizedadakozást is több gyülekezetnek: Agapé (Budapest), Bakonycsérnye, Bétel (Inota). Hűség (Várpalota), Kadarkút, Kármel (Pécel), Kiskőrös, Miskolc, Ózd, Paks, Székesfehérvár és Várpalota. Idén még több gyülekezet részére várjuk az adományokat.

Miért érdemes egy gyülekezetet vagy miszióágot az Alapítványon keresztül támogatni? Mert ezen adományok 30%-a levonható a személyi jövedelemadóból, és az APEH-től visszaigényelhető. A visszakapott pénzt bárki anyagi helyzete és tetszése szerint felhasználhatja: vagy ismételten adakozásra szánja az egészet, vagy új jövedelemnek tekinti, és a visszajuttatott pénz tizedét adja az Úr szolgálatára. Az eredmény mindkét esetben az, hogy az eredetnél nagyobb összeggel tudjuk támogatni a misziómunkát. Bármely gyülekezetet, miszióágot támogathattok, ha a csekkre ráírjátok, hogy mire szánjátok az adományt.

Öröndetes hír, hogy az ÉVA 1998 őszén a Fővárosi Bíróságtól megkapta a közhasznú szervezetté történő besorolást. Így továbbra is módunkban áll adókedvezmény

igénybevételére jogosító igazolásokat kiadni.

Az EVA célja Közösségünk irodalmi, gyermek- és ifjúsági missziójának, evangélizációs tevékenységének, valamint gyülekezeteink (imaház építésének is!) anyagi eszközökkel való támogatása. Ha bármelyik célt magadénak érzed, akkor küldd el adományodat bankszámlaszámunkra:

10200854-32511970-00000000

Az adományt legegyszerűbben és leggyorsabban a lakossági folyószámlákról adhatjátok fel, mellékelve egy üzenetet, hogy milyen célra szánjátok az összeget. A gyorsabb és olcsóbb ügyintézés miatt régebbi adakozóinkat is kérjük, hogy aki teheti, álljon át a folyószámláról történő átutalásra. Akiknél ez akadályba ütközik, azoknak kérésre csekket küldünk.

Levelezési címünk:

8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18. Tel: 88-474-018

Felhívjuk kedves támogatóink figyelmét, hogy az adományok 3%-át – de minimum 150 Ft-ot – kezelési költségként visszatartjuk.

Kérjük új adakozóinkat, hogy első adományukkal együtt juttassák el hozzánk adóazonosító jelüket is. Erre azért van szükség, mert az APEH-nak be kell jelentenünk a kiadott adóigazolásokat, s számunkra az adóazonosító jel a legfontosabb adat. 1998-ban sajnos előfordult, hogy néhány adakozónak nem tudtunk adóigazolást kiadni, mert ismételt felszólításunk ellenére sem adta meg az adóazonosító jelét. Kérjük, figyeljete jobban oda! Köszönetet mondunk azoknak is, akik a tavalyi vagy az idei adóbevallásukban az SZJA 1%-át nekünk szánták. A tavalyi összeg felhasználásának mikéntjét az Élő Víz júniusi számában ismertetjük.

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét, hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek” (2Kor 9,8)

Van időm, Uram... • (Michel Quist imáiból)

Sétálgattam, Uram.

Kint járkáltak az emberek.

Jöttek,

Mentek,

Siettek,

Szaladtak.

Biciklisták gurultak,

Kocsik robogtak,

Teherautók dübörögtek.

Az utca futott,

A város futott,

Mindenki futott.

Futottak, hogy időt ne veszítsenek,

Versenyt futottak,

Hogy behozzák az időt,

Hogy időt nyerjenek.

Viszontlátásra, uram, bocsásson meg, nincs időm.

Majd újra eljövök, most nem tudok várni, nincs időm.

Befejezem levelem, mert nincs több időm.

Szívesen segítettem volna Önnek, de nincs időm.

Nem vállalhatom el, nincs időm!

Uram, Te megérted őket, nincs idejük.

A gyermek játszik, pillanatnyilag nincs ideje, majd később!

*A tanulónak el kell készíteni a feladatát, nincs ideje, majd később!
A gimnazistának tanfolyamra kell menni,
Sok dolga van, nincs ideje, majd később!
A fiatalember sportol, nincs ideje... majd később...
A jegyeseknek be kell rendezni lakásukat, nincs idejük... majd később!
A családapának gyermekei vannak, nincs ideje, majd később!
Nagyszülőknek unokáik vannak, nincs idejük, majd később!
Betegek, gondjaik vannak, nincs idejük, majd később...
Haldokolnak! Nincs...
Késő... Több idejük nincs!
Így szaladnak az emberek mind az idő után, Uram!
Átrohannak a földön
Sietve,
Tülekedve,
Túlterhelve,
Fejvesztetten,
Hajszoltan,
Sohase érik utol magukat, nincs elég idejük,
Minden erőlködésük ellenére nincs elég idejük,
Egyáltalán nincs idejük.
Tévedtél számításaidban, Uram!
Alapvető hibának kellett történnie!
Az órák túl rövidek,
A napok túl rövidek,
Az élet túl rövid!
Te, aki időn kívül állsz, Uram, mosolyogsz,
Látva, hogyan hadakoznak az idővel,
De Te tudod, mit csinálsz.
Te nem tévedsz, mikor az embernek az időt kiosztod.
Mindenkinek adsz időt, hogy megtegye,
Amit akarsz, hogy cselekedjék.
De nem szabad az időt elvesztegetni,
Az időt elpazarolni,
Az időt agyonütni!
Az idő ajándék, amit nekünk teremtettél.
De mulandó ajándék,
Elröppenő ajándék.
Uram! Van időm.
Minden idő az enyém,
Minden idő, amit adsz,
Életem évei,
Éveim napjai,
Napjaim órái,
Mind az enyéme.
Rajtam áll, hogy betöltsem csendesen, nyugodtan,
De betöltsem egészen, színültig.
Eléd hoztam, hogy a poshadt vizet
Nemes borrá változtasd, mint egykor a kánai menyegzőn.
Uram, ma este nem időt kérek Tőled, hogy ezt, vagy azt elvégezhessem.
Add kegyelmedet, hogy az időben, amit nekem ajándékozol,*

Lelkiismeretesen azt tegyem, amit Te akarsz.

Pünkösdi Konferencia '99

május 24. 9.30 – Körcsarnok.

Téma: a szeretet és a Szentlélek kapcsolata.

Alapige: „*A reménység pedig nem szégyenít meg; mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.*” (Róm 5,5)

SÁTORMISSZIÓ 1999

Az idén szeretnénk a határainkon túl élő magyarokhoz is eljutni. Szlovákiában, Komárnóban egy 10–15 fős csoporttal együtt gyülekezetplántálási munkát tervezünk; Ukrajnában és Újvidéken a Kelet-Európa Misszióval együtt dolgozva próbáljuk elérni az ott élő magyarokat. Mellékelve látható a két sátor nyári menetrendje, ami még egy-két helyszínnel módosulhat, bővíülhet.

A két sátor 1999-es menetrendje

	Finn sátor	Német sátor
május 24–30		
május 31–június 6		Beregszász (Ukrajna)
június 7–13		Beregszász (Ukrajna)
június 14–20	Ajka	Mátészalka
június 21–27	Budapest, Új Élet	Földes
június 28–július 4	Szabadka (Újvidék)	Berhida
július 5–11	Szabadka (Újvidék)	Várpalota
július 12–18	Komárno (Szlovákia)	Gyömrő
július 19–25	Nagykőrös	Békés
július 26–augusztus 1	Kecel	Méhkerék
augusztus 1–8	Kunszentmiklós	Hajdúsámson
augusztus 9–15	IFI Napok, Kadarkút	IFI Napok, Kadarkút
augusztus 16–22	Kiskőrös	Zirc
augusztus 23–29	Kistelek	Sopron
augusztus 30–szeptember 5	Makó	

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Lk 12,27

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1000 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999201}

A kiemelt sorokban tizenegy bibliai személy neve fejtendő meg. Ezek közül kell megkeresni azt, akinek hiányzik a házastársa. A további teendőt lásd az „Elküldendő” részben.

VÍZSZINTES: 1. **Bibliai személy.* 5. **Bibliai személy.* 12. **Bibliai személy.* 16. Hiszékeny ember. 17. Egy ukrainai községbe való. 18. Zenei utasítás: kötött játékmód. 19. Libanoni és luxemburgi autójel. 20. Anna, a Fánuel lánya e törzsből származott (**Lk*). 21. Pereme. 22. J. A. Á. 23. A keserű anyagok orvosi neve. 25. Női becenév. 26. „Ments meg, Uram, a ... emberektől” (**Zsolt*). 28. Templomszolga, akinek leszármazottai Zerubábellal tértek haza a fogságból. (**Ezsd*). 29. Lukács, az angol Bibliában. 30. Krisztus követőinek jelképe. 31. Zamat. 33. Portékák értékét felbecsülő. 36. Beömlőnyílás. 39. Kukoricalisztból készült, közép-amerikai ital. 41. Nyaláb, kéve. 43. Skandináv nép. 45. Könyvkiadó. 47. Pénzegység Kambodzsában. 48. **Bibliai személy.* 50. Férfinév, jelentése: Istenhez hasonló. 52. És, németül. 53. A kamillaolaj csiraölő hatású vegyülete. 54. A modern bútorok jelzője. 55. Párhuzamos áramkör (fordítva). 58. Nagyhatalom. 59. Hegyaljai község. 60. Modor, szokás. 62. Burok. 64. Hegyes cipészeszköz. 65. Teadélután. 68. Zenei függelék, záradék. 70. A föld felé. 71. Orosz gépkocsitípus. 73. A medve kedvence. 74. ...-hegy, bakonyi hegycsúcs. 75. Össze-vissza ráz! 76. „... az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz” (**Mt*). 77. Perifériáknak rendszerhez kapcsolt üzemmódja. 80. Bét-...; völgy, ahol Lajis (később Dán) feküdt (**Bír*). 82. A hangszerek egyik csoportja. 83. „Többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a ... kövérjénél” (**1Sám*). 84. **Bibliai személy.* 85. **Bibliai személy.* 86. **Bibliai személy.*

FÜGGŐLEGES: 1. **Bibliai személy.* 2. Női név. 3. Konzisztenciája. 4. Szidóni város (**Józs*). 5. A jód, a kálium és a kén vegyjele. 6. Község a Baranyai-dombság területén. 7. Bankszámlát letilt, befagyaszt. 8. Keresztüldőf. 9. „Elbukik, aki gazdagságában ...” (**Péld*). 10. Hamvaszt. 11. A duzzadtság megszűnik. 12. Ismételten begyűjthető hordozórakéta-fokozat. 13. Görnyedő. 14. Falu Pécs közelében. 15. **Bibliai személy.* 24. „A” cipőkrém. 27. Város, ahol Éli és Sámuel lakott (**1Sám*). 32. **Bibliai személy.* 34. Eső, angolul. 35. Francia író (Émile). 37. Szerbiai hegy. 38. A rúbeni Síz fia, Dávid kiváló vitéze (**1Krón*). 40. Női név. 42. Ránc. 43. Lélegzet. 44. É. F. É. 45. Származik. 46. Ézsau menyee (**1Móz*). 47. **Bibliai személy.* 49. ...-Diblataim, Izrael pusztai vándorlásának egyik állomása (**4Móz*). 51. Város Júdában (**1Sám*). 56. „... rátok az Úr, és ítéljen meg benneteket” (**2Móz*). 57. Izrael bírása volt (**Bír*). 58. Férfit magázva szólít. 59. Egy Lenti melletti községbe való. 61. **Bibliai személy.* 63. Egyiptomi szolga, akihez Sésán feleségül adta a lányát (**1Krón*). 66. Vasúti kocsik rendezésében résztvevő dolgozó. 67. Nyakába varr. 68. ...-gibbon (biloh), gibbonalakú majmok alfaja. 69. Slágerrek. 71. **Bibliai személy.* 72. Betűt, jelet vés. 74. „é”! 78. Szentmártonkáta része! 79. Őszi hónap, röv. 81. Előtag: kettős. 82. Betű kiejtve.

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999203}

VÍZSZINTES: 21. Edények javítását végző vándoriparos. 22. Nép, mely „mind Dávid szolgálói lettek” (2Sám). 23. Család, angolul. 24. Óvoda. 26. Nagyzol, félrevezet. 28. Női név. 29. Kicsapongó. 31. A holmium és a hidrogén vegyjele. 33. „Pénzért ... el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért” (Ám). 34. Össze-vissza tol! 36. Ájult állapot. 37. Colos darab! 38. Gádita harcos, aki Dávidhoz csatlakozott (1Kron). 41. Ti, németül. 42. Lévitaváros Zebulon területén (Józs). 44. Pára! 45. „Aki pedig prófétál, embereknek beszél ...” (1Kor). 47. Irányító intézménnyel kapcsolatos. 48. Fajsúly, röv. 50. Júda királya volt (1Kir). 51. Az egyik legrégebb magyar (Zala megyei) község. 54. Azon a helyen. 55. A -be párja. 56. E közelebbit. 58. Pagony. 59. Teherán lakója. 60. A betegség mindig így kezdődik! 61. Zambia fővárosa. 64. A teve rokona. 65. Ikkes fia, Dávid kiváló harcosa (2Sám). 66. Könnyekre fakasztó. 68. Korosabb. 70. Gyümölcsöt hozott. 72. Faágon. 73. ... Island; New Yorkhoz tartozó sziget. 74. B. A. E. 76. Előtagként valaminek a szükületét jelöli. 77. A. Y. K. 78. Szükséges. 79. Angolai gépkocsijel. 80. Rúben fia (1Móz). 82. A. G. Ö. 83. Teljes. 85. Argentín és spanyol autójel. 86. ... God (Istenem). 87. Lombos növény. 88. „Az Istennek ... tökéletes” (2Sám). 90. Cérnázott, erős szálú pamutfonal. 91. A hűtőfolyadék tartalmazza! 93. Telesport, röv. 94. A léviták szolgálóinak előljárója volt (Neh). 96. „Ne tartson engem senki esztelennek, de ha mégis, fogadjatok be, mint ... is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem” (2Kor). 99. „A jó ember jóakaratot ... az Úrtól” (Péld). 101. Királyi széke. 104. Tengerjáték, tengerjárás. 105. Testrészein. 107. Észak-olasz város. 108. Ritka férfinév. 109. Czólofád lánya (Józs). 110. Nem abba. 111. ... csillapította; ivott. 113. Város, ahol Pál és Barnabás bizonyossága nyomán sokan lettek hívővé (ApCs). 115. „Eleveníts meg minket és ... a te nevedet” (Zsolt). 117. Igyekszik. 118. Modulus. 120. Állatfajok elterjedési területe. 121. A kripton vegyjele. 123. Duplán: a vizek városa. 124. Káleb fia (1Kron). 125. Dávid testvére (1Kron). 127. Számítógéptípus. 128. Diafilm kockák! 129. A kálium és az americium vegyjele. 131. Megmunkálatlan. 133. K. G. S. 135. Város, melynek Bahana Khúsi fia volt az előljárója (1Kir). 137. U. L. Ö. 138. Város, Azarjá építette újjá (*2Kir). 140. Északi férfinév. 141. Égtáj. 143. Y. S. É. 144. A Turáni-alföld tava. 145. Az egyik étkezés. 147. Részt vesz a munkában. 149. Élénk zöld drágakő. 151. Nimród alapította igen régi város (1Móz). 152. Szakácskodj! 153. „A veszedelem ... ragadtatik el az igaz” (Ézs). 155. Elavult, fém- vagy üvegburokba épített távközlési elektródrendszer. 156. Én latinul. 157. Veszprém megyei községbe való. 158. A Pinka mellékfolyója. 159. Haza. 160. Katasztrális hold. 161. Becézett Adriána. 163. A Lélek gyümölcse (Gal). 165. Részben elektronikus! 167. Madagaszkár autójele. 168. Naómi férje (Ruth). 170. Efraim és Manassé anyja (1Móz). 172. Estefe! 174. Simens-...-kemence (acélgyártás). 175. Ghánai és belga gépkocsijelek. 177. Tárgya. 178. Magam. 179. Város Júdában, ahonnan elmentek az énekesek Jeruzsálem köré falukat építeni (Neh). 181. Mindkét névelő. 182. Fővárosa Szöul. 184. Szintén nem. 185. „... meg az én nyomorúságomat, és szabadíts meg engem” (Zsolt). 187. Szappanmárka. 189. Kurrens. 192. A nitrogén és a rénius vegyjele. 193. Próféta, az egyik bibliai könyv szerzője. 196. Az ígélet földjének őslakója. 198. Ismeretlen.

FÜGGŐLEGES: 2. Alattomban, hátulról. 3. Város, melynek Thidál volt a királya (1Móz). 4. Fordított kettős betű. 5. Vízparti helyeken élő, értékes prémű emlős. 6. Antik római pénz. 7. Tojás, németül. 8. T. D. B. 9. Újzűst. 10. Az egyik Borsod megyei községbe való. 11. Város és forrás Júdában (Józs). 12. Nyerészkedő kereskedő. 13. Elődök. 14. Az utazóládában van! 15. Távoli ős. 16. Kiejtett betű. 17. Klubigazolványa van. 18. Félelem! 19. Előtagként alapmértékegység ezerszeresét jelöli. 20. Haródi férfi, Dávid erős vitéze (2Sám). 25. Vásári elárusítóhely. 27. „Aki az ... vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását” (Zsolt). 30. Görögkeleti pap. 31. Köszönet. 32. „Nem mondtam-é néked, hogyha ..., meglátod majd az

Istennek dicsőségét?” (*Jn*). **34.** Hógörgeteg. **35.** Férfinév. **36.** ... Lake City; Utah állam fővárosa. **39.** Gögös. **40.** Hegy, ahol a Noé bárkája megfeneklett (*IMóz*). **42.** Széttérjesztett. **43.** Salamon szolgája, akinek fiai hazatértek a fogságból (*Neh*). **46.** Játékok jelzője lehet. **47.** Parirozó. **49.** Bajonett. **52.** Szándékozta. **53.** Szieszta. **55.** Hátramenetben megy a garázsba. **57.** Monitorvezérlő márka. **60.** Keresztény popénekesnő (Friderika). **62.** Nagyon idős. **63.** „Aki vermet ás, ... beesik” (*Préd*). **66.** Audio- videokazetta márka. **67.** Páratlan kölyke! **69.** Kipling medvéje. **71.** Zavarba hoz. **72.** Ritka. **75.** Budapesti egyetem névbetűi. **77.** A latin írás egyik változata, névelővel. **80.** Hadárnak, Edom királyának fővárosa (*IMóz*). **81.** Zsurnalisztika. **83.** „A szegények ... miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek” (*Zsolt*). **84.** Csatát nyer (fordítva). **87.** Rafinál. **89.** Akház király házának gondviselője (*2Kron*). **90.** Mechanikus órák alkatrésze. **92.** „Mikor böjtölsz, kend meg a te ..., és a te orczádat mosd meg” (*Mt*). **94.** ...-árok; Pilismarót folyója. **95.** Az Áser törzsbeli Jaflét fia (*1Kron*). **97.** Szelvényutalvány. **98.** Város, ahol Amásiát, Júda királyát megölték (*2Kir*). **99.** Roboám anyja (**1Kir*). **100.** Foglya. **102.** A végén határoz! **103.** Kuvait egyik fele! **105.** Toldi páratlan betűi. **106.** Dzsibutiban van! **112.** Gyakori francia férfinév. **114.** Fennhézázó, pimasz. **116.** Családfő, aki Zorobábelrel tért haza a fogságból (*Ezsd*). **118.** Bern folyója. **119.** Kérdő névmás. **122.** Angol író, államférfi (Sir Walter 1554–1618); Erzsébet királynő kegyence. **124.** Részére. **126.** Angol autóriasztómárka. **128.** Szuterén. **130.** Magnetofon. **132.** New Haven-i egyetem. **133.** Város Júda déli részén (*Józs*). **134.** Somogy megyei község. **136.** Mondanivaló. **137.** Német városka Stuttgart közelében. **139.** Togo-i és olasz autójel. **141.** Nekilátok. **142.** Ne engedélyezze. **144.** Román autómárka. **146.** Keresztény nő Filippiben, akit Pál megintett (*Fil*). **147.** Vadul. **148.** „... törésért, szemet szemért, fogat fogért” (*3Móz*). **150.** Isten neve, királyi címe; jelentése Úr, Uram. **152.** Fájós lábat pólyál. **154.** Az élet egyik jele. **161.** „Mint az arany ... ezüst tányéron: olyan a helyén mondott ige (*Péld*). **162.** Az Áser törzsből való Sófákh fia (*1Kron*). **164.** Dávid fia (*2Sám*). **165.** Jérahmeél és Atára fia (*1Kron*). **166.** Szomjoltó. **169.** Állam, államforma. **171.** ...-Keczicz, város Benjámin területén (*Józs*). **173.** Ahiézernek és Joásnak, Dávid tisztjeinek atyja (*1Kron*). **175.** Fennsík Közél-Keleten. **176.** „Hagyjad az Úrra a te útat, és bízzál ...” (*Zsolt*). **178.** „Az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menván, elhengeríté a követ a sír szájáról, ... üle arra” (*Mt*). **180.** Az NSZK fővárosa volt. **182.** Dal, visszafele. **183.** Főember, aki Nehémiással együtt megpecsételte a szövetséget (*Neh*). **186.** Idősebb asszonyrokon. **188.** Albánia pénzneme. **189.** Kazahsztán része! **190.** Össze-vissza önt! **191.** „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ... azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek” (*Jn*). **194.** Irén hangzói. **195.** Római 51-es. **196.** Kicsinyítő képző. **197.** Agykéreg! **198.** Azonos betűk. **199.** Klasszikus kötőszó.

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1999204}

VÍZSZINTES: **2.** ...-Mélek, kit társaival az Úr házába küldtek (*Zak 7*). **7.** ...-Seba; simeoni város (*Józs 19*). **9.** A kenkhréabeli gyülekezet diakonisszája (*Róm 16*). **11.** Város, melyből Réczin, Siria királya kiirtotta a zsidókat (*2Kir 16*). **12.** Bela atyja, Rúben törzsből (*1Kron 5*). **13.** „Az aratni való sok, ... a munkás kevés” (*Lk 10*). **14.** „Senki a te ifjúságodat meg ... vesse” (*1Tim 4*). **15.** Kürtölő pap Jeruzsálem falai felszentelésénél (*Neh 12*). **18.** „Teljesítsd az Úrnak ... esküidet” (*Mt 5*). **20.** „Aki ezt a kenyeret ..., él örökké” (*Jn 6*). **21.** Völgy, ahol Dávid legyőzte Góliátot (*ISám 17*). **22.** Város, mely utóbb a Dán nevet kapta (*Bír 18*). **23.** Az egyik arám szó, melyet Belsazar király látott szobája falán (*Dán 5*). **24.** Családfő Manassé nemzetségében (*1Kron 5*). **25.** „Mid van ugyanis, ... nem kaptál volna?” (*1Kor 4*). **26.** A Manassé törzsből való Semidának fia (*1Kron 7*).

FÜGGŐLEGES: **1.** Sedékiás szerecsen szolgája (*Jer 38*). **2.** „Minden gondotokat ö... vessétek” (*1Pét 5*). **3.** „Az Úr minden szívbe belát, és minden emberi gondolatot jól ...”

(1Kró 28). **4.** Káleb ágyasa (1Kró 2). **5.** A Sámson által megölt oroszlán tetemében volt (Bír 14). **6.** „Vajjon a vak ...-é a világtalant?” (Lk 6). **8.** Gád törzseből Isten által kiválasztott vezető férfi (4Móz 1). **10.** „Megszomorítjátok az igaznak szívét hazugsággal, holott én ... nem akartam” (Ez 13). **16.** Énekes lévita, aki lanttal is dicsérte az Urat (1Kró 15). **17.** Lévita, a negyedik énekes rend vezetője Dávid idejében (1Kró 25). **18.** Templom szolgálja, kinek fiai visszatértek a fogságból (Ezsd 2). **19.** „Meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ ... tanításaitól” (Kol 2).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Az ötfordulós rejtvénypályázatba még nem késő bekapcsolódnunk, mivel a sorsolásban való részvételhez szükséges 36 pont még összegyűjthető. A pályázat tudnivalói az előző számban megtalálhatók. Ezt szeretném kiegészíteni még egy adalékkal: az előző forduló betűinek egyike volt az összeállítandó idézet első, és az ötödik forduló betűi közt lesz az idézet utolsó betűje. A nyereseményekkel kapcsolatban még nem tudok újabb információval szolgálni. *Helyreigazítás!* Az előző szám 1. keresztrejtvényének fősorába véletlenül egy „A” betű került, mely nincs benne a Bibliában. A hibáért elnézést kérek.

Bemutakozik: Berla Ferenc (Sülysáp)

E számban bemutatkozik Berla Ferenc testvér, akinek megfejtése csak kétszer hiányzott, de volt rá példa, hogy Kanadából küldte el megfejtését. A pontversenyben csupán egyetlenegy pontocskát veszített. Hatszor részesült könyvjutalomban, kétszer nyert karórát és egyszer kazettát.

Miért szeret engem úgy? – kérdelem én is az énekíróval. Nem tudom, de Jézus tudja, jól ismer engem. Már tíz évesen megszólított, és három év múlva (1937-ben) igent mondtam drága Megváltómnak. Azóta hegyek és völgyek egyaránt voltak életemben, de Ő, aki szeretett és tenyerébe metszett, mindeneddig megtartott. A sülysápi gyülekezetben több évtizeden át énekléssel és zenéléssel dicsőítettem az Urat, de helyi megbízottként és kedves feleségemmel gondnokként is teljesítettem szolgálatot. Tudván azt, hogy „most közelebb van hozzánk az idvesség, mint amikor hívőkké lettünk”, igyekszem a rám bízott feladatot hűséggel elvégezni, és győztesen célba érni.

A pontverseny állása:

(A zárójelben lévő számok az ötfordulós pályázat pontszámait jelzik!) **80 pont:** Csányiné Farkas Mária (9), Kállai Ibolya (9), Molnár Anita (9), Sanda Mónika (9); **78 pont:** D. Nagy Emma (9); **77 pont:** Makkai István (9), Seprenyi Mihályné Pirka Andrea (9), Szabó Szilvia (7); **76 pont:** Gyuricsek Evelin (9); Windisch Károly (9); **74 pont:** Farkas János (9); **72 pont:** Perei Imre (9), Szabó Gizella (9), Virág Róbert (7); **69 pont:** Juhász Miklósné (9); **68 pont:** Ónódi Andrea (9), Óvári András (9), Szerdi Hajnalka (9); **66 pont:** Durkó Lajosné (7); Gáspár Jánosné (9); **65 pont:** Bordásné Váradi Krisztina (9), Kiss Katalin (9), Pintér Józsefné (9); **64 pont:** Kriston Rózsa (9); **63 pont:** Farkas Gréti (9); **62 pont:** Horváth Istvánné (9); **61 pont:** Gróf Nándorné; **55 pont:** Városi Ibolya (9); **49 pont:** Takácsné Makkai Zita (9); **47 pont:** Györfi Eszter (9), Sógorka Ferencné (9), Vass Béláné (9); **45 pont:** Szalontai Mária Klára (7); **43 pont:** Csaplár Antalné (9), Duszka Tiborné (7); **42 pont:** Jócsákné Kurdi Sára (9); **40 pont:** Borbély Józsefné (9), Tóth Terézia (9); **38 pont:** Balla Erzsébet (9); **36 pont:** D. Nagy Gáborné (9), Komócsi Roland, Szabó Endre (9); **34 pont:** Bálint Miklósné (9), Bordás Zoltánné, Mundrucz Istvánné (9); **33 pont:** Komócsi Józsefné (7); **31 pont:** Weller József; **27 pont:** Barna Frigyes (9), Berla Ferenc (9), Hegedűs Péterné (9), Nagy Kornél Gedeon (9), Simon Adrienn (9), Szakács Györgyné (9), ifj. Tarr István (9); **25 pont:** Murvai Lászlóné (7); **22 pont:** Bozsóky Ferencné (9), Kántor Beatrix; **18 pont:** Böszörményi

Lászlóné (7); **17 pont:** Becző Győző (9), Édes Zsuzsanna (9), ifj. Horváth Istvánné (9), Török Ferencné (9); **15 pont:** Megyeri Béniné (7); **13 pont:** Kis Krisztián (9); **11 pont:** Sanda Lajosné; **10 pont:** Katona Ildikó; **9 pont:** Balogh Katalin (9), Forgács András (9), Kállai József (9), Kubis Ferencné (9), Molnár Péterné (9), id. Monos Mihályné (9), Nagy-Ajtai Márta (9), Plesa Jánosné (9), Sárík Róbert (9), Schäfer Ruben (9), Simák Erika (9), Szabó Zoltán (9), Wilhelm Konrád (9).

Elküldendő:

1. keresztrejtvény: a pár nélküli ***Bibliai személy**, és a – rejtvényben nem szereplő – **házastársának a neve (5 pont)**; a 2. keresztrejtvény vízsz. 1., függ. 20. soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; valamint a **minirejtvény** hét bekarikázott betűjéből összerakott **szó**, mely nagy jelentőségű tárgy és fogalom is egyben (**1 pont**).

Megérkezési határidő: 1999. május 25.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. **E-mail cím:** nkornel@epk.hu
A '99/1. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

1. keresztrejtvény: ***Róm 8,19 (3 pont)**;

2. keresztrejtvény: **Jn 4,23 (4 pont)**;

minirejtvény: **Ákhis (2 pont)**.

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* óras testvérünk ajánlott fel, **Kállai Ibolya** (Pécel); a **tollkészletet: Sanda Mónika** (Várpalota) nyerte. **Könyvet** nyert: **Csányiné Farkas Mária** (Békés), **D. Nagy Emma** (Békés), **Molnár Anita** (Budapest).

{k1999202}

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

GYERMEKKERT

{k1999206}

{k1999207}

{k1999208}

{k1999209}

{k19992C}

{k19992D}